

TISDAGEN DEN 9 FEBRUARI 2010

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

4. Presentation av kommissionskollegiet och uttalande om ramavtalet om förbindelserna mellan Europaparlamentet och kommissionen (debatt)

Talmannen. – Jag vill hälsa kommissionens ordförande, José Manuel Barroso, och de nominerade kommissionsledamöterna varmt välkomna till detta sammanträde. Välkomna allihopa. Alla våra gäster är välkomna.

Det som nu ligger framför oss är ett av de viktigaste besluten att fatta under denna valperiod. För det är vi som har fått uppgiften av Europas medborgare att utse den bästa Europeiska kommissionen. Utfrågningarna är avslutade, och jag har fått 26 rekommendationsbrev. För första gången någonsin väljer vi Europeiska kommission som fullt jämställd medlagstiftare. Detta förpliktigar oss att samarbeta särskilt nära med Europeiska kommissionen. Vi utgör två EU-institutioner. I detta sammanhang har vi preliminärt ingått ett nytt ramavtal, och i dag ska vi ge det vårt stöd. Vi kommer att rösta om detta avtal kl. 12.00. Omröstningen kommer att äga rum kl. 12.00. Dessförinnan kan det bli en kort paus, om debatten avslutas tidigt.

Vi vill att unionen ska företrädas av mer dynamiska institutioner, och det är anledningen till att detta avtal är så betydelsefullt för oss. Vi har också en bra erfarenhet av de senaste månaderna. Diskussionstimmen med ordföranden för Europeiska kommissionen här i kammaren har varit en stor framgång. Vi kommer att ha liknande kontakt med ledamöterna av kommissionen, med de vice ordförandena för kommissionen, och så kommer vi att ha en timme för frågor och svar, som kommer att hjälpa oss att bli mer insatta i kommissionens arbete. Det nya ramavtalet innehåller också många lösningar som vi inte haft tidigare. Europeiska kommissionen och Europaparlamentet måste i sitt arbete också ta hänsyn till de nationella parlamentens ståndpunkter, vilket utgör subsidiaritetsprincipen i Europeiska unionen.

Jag är övertygad om att detta inte bara är inledningen av ett nytt årtionde, utan också av ett nytt arbetssätt inom Europeiska unionen. Det tror vi alla. Trettio år efter det första valet till Europaparlamentet står vi inför en ny stor utmaning. Detta är en ny era inom Europaparlamentets arbete – en europeisk institution.

Jag överlämnar härmed ordet till José Manuel Barroso, som ska inleda diskussionen.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Kommissionen ska främja unionens allmänna intresse och ta lämpliga initiativ i detta syfte. Den ska säkerställa tillämpningen av fördragen och av de åtgärder som institutionerna antar i enlighet med fördragen. Den ska övervaka tillämpningen av unionsrätten under kontroll av Europeiska unionens domstol. Den ska genomföra budgeten och förvalta program. Den ska samordna, verkställa och förvalta i enlighet med de villkor som fastställs i fördragen. Med undantag av den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken samt övriga i fördragen angivna fall ska den företräda unionen utåt. Den ska ta initiativ till unionens årliga och fleråriga programplanering för att få till stånd interinstitutionella avtal.

Detta är, som ni vet, texten i artikel 17.1 i fördraget om Europeiska unionen, Lissabonfördraget. Jag läser upp den för att den visar på kommissionens betydelse i fråga om att genomföra EU-projektet, en kommission som, enligt samma artikel, i egenskap av kollegium är ansvarig inför Europaparlamentet.

I dag får vi alltså se europeisk demokrati i funktion. I dag ombes Europaparlamentet, som utgörs av företrädare som valts direkt av den europeiska allmänheten, att ge sitt utlåtande om det nya kommissionskollegiet.

Denna omröstning, som kompletterar omröstningen om kommissionens ordförande, som hölls den 16 september 2009, är en grundläggande del av kommissionens demokratiska legitimitet och följaktligen av EU-projektet som helhet.

Den grupp som står framför er i dag är beredd att anta de utmaningar som de står inför. Den utgör en kombination av erfarenhet och nya idéer, och speglar det breda spektrum av strategier och förmågor som gör Europa till detta underbara idéernas land. Detta är en grupp som ni kan rösta för med tillit, en grupp som förtjänat ert stöd.

Och sedan? Vad händer sedan? Kommer saker och ting att bli som tidigare? Nej, jag vägrar att tro – och våra medborgare skulle inte förstå det – att vi helt enkelt kommer att fortsätta som tidigare, efter dessa år av institutionella debatter. Vi lever verkligen i en ovanlig tid.

De utmaningar som den ekonomiska och finansiella krisen, klimatförändringarna och energisäkerheten – för att bara nämna några faktorer – utgör är helt enkelt för stora för att vi inte ska byta strategi.

(EN) Nu måste vi vara djärva. Vi måste visa medborgarna att vi engagerar oss och att ikraftträdandet av Lissabonfördraget kommer att medföra en stor skillnad i vår förmåga att tjäna deras intressen. Enligt min uppfattning kräver den ekonomiska och sociala situation som vi befinner oss i en radikal förändring av det rådande läget, och detta är möjligt tack vare det nya fördraget.

Vår uppgift är att använda de nya mekanismerna för att framkalla en ny dynamik. Låt oss därför vända ryggen åt pessimismens intellektuella tjusning och det ständiga förtal av Europeiska unionen som tillför bilden av EU så mycket skada. Låt oss övergå från att diskutera institutionella insatser till att diskutera politisk genomslagskraft.

Det EU behöver för att lyckas är en politik där man fokuserar på resultat, bättre förvaltningsstrukturer och tro på vår egen förmåga att lösa de problem vi ställs inför. Vår gemensamma valuta, euron, kommer fortsätta att utgöra ett betydelsefullt verktyg för vår utveckling, och de som tror att detta kan ifrågasättas får lov att inse att vi kommer att hålla fast vid denna kurs. Europeiska unionen har den ram som krävs för att bemöta alla utmaningar som skulle kunna uppstå i detta sammanhang.

Vi kan börja med att fråga oss: har Europeiska unionen ett stort anseende i världen? Svaret är "ja". Men har Europeiska unionen det anseende som den borde ha i världen? Svaret är "inte än".

Europa har ett betydande anseende när vi agerar starkt och enat, när Europas intresse klagörs tydligt och försvaras med kraft: t.ex. i fråga om handel och konkurrenspolitik. Vi har ett mindre betydande anseende när vi agerar efter snäva nationella intressen, utan samordning, eller på områden där Europeiska unionens medlemsstater tillsammans inte kan försvara och främja sitt gemensamma intresse.

Sammanfattningsvis måste vi alltså ställa oss frågan om vi gör allt vi kan för att definiera och försvara Europeiska unionens intresse – ett intresse som är mer än summan av dess delar. Jag anser uppriktigt sagt att vi måste göra mer. Vi måste placera vårt arbete inom ramen för en mer övergripande och långsiktig vision av vad vi vill att Europeiska unionen ska uppnå. Det skulle garantera samstämmighet och ge en känsla av riktning som aktörer över hela Europa kan erkänna och stödja.

De politiska riktlinjer som jag lade fram för parlamentet är utgångspunkten för denna vision av "Europa 2020". De är resultatet av vår erfarenhet från de senaste fem åren. De är också, inte minst, resultatet av intensiva diskussioner med Europaparlamentet. Tack vare ert starka stöd för dessa riktlinjer betraktar jag dem som en användbar utgångspunkt för oss.

De bredare prioriteringarna är tydliga: att ta Europa ur krisen på ett framgångsrikt sätt, att vara ledande i fråga om klimatåtgärder och energieffektivitet, att ge nya energikällor och den sociala sammanhållningen ett uppsving för att förnya vår sociala marknadsekonomi, att främja ett folkets Europa med frihet och säkerhet och att inleda den nya tidsåldern för ett globalt Europa. Jag tror på ett öppet och generöst Europa, ett Europa som engagerar sig särskilt i millennieutvecklingsmålen.

Jag tror på ett Europa som visar solidaritet med andra, vilket vi gjorde nyss i Haiti, där vi bidrog på ett betydelsefullt sätt med katastrofbistånd, och vi kommer också att bidra med ett betydande stöd för återuppbyggnad. Men vi skulle uppnå mer med en bättre samordning på EU-nivå, och jag kommer att lägga fram förslag i detta syfte och undersöka vilka nya möjligheter som fördraget medför. Den europeiska

avdelningen för yttre åtgärder kommer också att vara ett mycket viktigt instrument för att göra vår utrikespolitik mer följdriktig och effektiv.

Jag lovar er att vi, om detta kollegium får ert stöd, kommer att sätta i gång arbetet omedelbart och omvandla de politiska riktlinjerna till ett ambitiöst arbetsprogram – ett arbetsprogram som jag vill diskutera med er.

Vår vision Europa 2020 är både en strukturell och övergripande reformstrategi och en utgångs- och återhämtningsstrategi. Vi kommer alltså att se till att vi inbegriper kortsiktiga åtgärder för att få Europa att fungera igen i de mer långsiktiga målen och främja skapande av nya arbetstillfällen genom en hållbar tillväxt.

Under de kommande fem åren kommer vi att göra denna vision till verklighet, och göra Europa till en resurseffektiv, integrerad social marknadsekonomi – som speglar vad det är som gör oss speciella, det europeiska levnadssättet. Det innebär en tillväxt som baseras på kunskap och innovation, att förbättra vår produktivitet genom att öka våra prestationer inom forskning och utveckling samt innovation, att utnyttja informations- och kommunikationsteknikens potential bättre och skapa en digital inre marknad, att öka utbildningskvalifikationerna och att främja kompetens.

Detta innebär ett integrerat samhälle med hög sysselsättning: medborgare får inflytande genom höga sysselsättningsnivåer, flexicurity tillämpas, arbetsmarknader och socialt skydd moderniseras, fattigdom bekämpas i syfte att bygga ett mer integrerat samhälle.

Det innebär en mer miljövänlig tillväxt: att bygga en konkurrenskraftig och hållbar ekonomi, hantera klimatförändringarna, påskynda utbyggnaden av kraftledningsnät och genuina EU-omfattande nät, modernisera EU:s industriella grund och omvandla Europeiska unionen till en resurseffektiv ekonomi.

För att uppnå dessa mål måste vi erkänna att våra ekonomiers ömsesidiga beroende kräver en bättre och ökad samordning. Det är helt enkelt så att vissa nationella politiker inte ställer sig bakom en mer samordnad strategi inom ekonomisk politik. Men om vi vill ta oss ur krisen, stärka den sociala dimensionen och skapa en bra grund för en stark ekonomisk framtid för Europa i den globaliserade världen, om vi vill stärka vår industriella grund och inleda nya gemensamma EU-projekt och inte bara bilaterala projekt, så är en ökad ekonomisk samordning det enda sättet.

Vi har också andra viktiga utmaningar att ta itu med under denna mandatperiod. Vi har redan utarbetat ett mycket ambitiöst och omfattande program på området för rättsliga och inrikes frågor. Det inbegriper inte bara att bekämpa terrorism och brottslighet, utan också att ta itu med den mycket viktiga prioriterade frågan om en gemensam strategi för invandring. På detta område visar vi våra medborgare vårt engagemang för både frihet och säkerhet.

Under denna mandatperiod kommer vi också att fokusera på budgetöversynen och nya budgetramar. Vi anser att vi bör koncentrera oss på utgifternas kvalitet, på deras mervärde för EU och deras effektivitet, så att budgetramarna blir ett instrument för förverkligande av EU:s ambitioner: för vår strategi för tillväxt och sysselsättning och också för målen ekonomisk, social och territoriell sammanhållning.

Detta kan vi bara uppnå med hjälp av starka EU-institutioner och beslutsamheten att höja vår ambitionsnivå för att skapa förändring. Det är därför mycket välkommet att en central förändring i fördraget är en förstärkning av alla europeiska institutioner.

Jag tänker utnyttja detta för att förstärka det bidrag som vi alla tillsammans kan tillföra EU-projektet. Det är inte rätt läge för våra institutioner att dra åt olika håll. Kommissionen kommer dock alltid att ha en särskild förbindelse med Europaparlamentet, eftersom vi inom ramen för gemenskapsmetoden är de två institutioner som har den specifika uppgiften att identifiera, ge uttryck för och förverkliga det europeiska intresset.

Detta innebär att vi är de två EU-institutionerna framför andra, med särskilt ansvar för att se till att Europeiska unionen är mer än summan av dess delar. Det var i denna anda som jag, i de politiska riktlinjer som jag presenterade för er, erbjöd parlamentet en särskild förbindelse. Det är i denna anda som vi har diskuterat ett nytt ramavtal, vars principer förkroppsligas i den resolution som ligger framför parlamentet i dag.

Detta ramavtal bör driva på våra gemensamma ansträngningar för att ge genuint europeiska svar på de problem som européerna står inför i dagsläget. Utöver att avtalet ska uppdateras för att spegla Lissabonfördraget måste det omfatta nya sätt på vilka vi kan göra samarbete till en daglig verklighet.

Det måste hjälpa oss att forma en ny partnerskapskultur och ett nytt syfte, att använda vårt gemensamma inflytande för att ge EU-projektet en verklig fördel. Ett flertal av dessa frågor innebär också ett samarbete

med rådet. Därför skulle jag verkligen välkomna ett bredare avtal som förenar medlagstiftarna och kommissionen i fråga om en uppsättning principer om ett interinstitutionellt samarbete.

Jag sade att vi måste vara djärva. Jag sade att vi inte kan fortsätta som vanligt. Jag har talat om många nyskapande inslag och om prioriteringarna för att hantera den sociala situationen. Jag är övertygad om att dessa kommer att stärka våra institutioner och hjälpa oss att uppnå våra mål med full respekt för våra värderingar. För vi får aldrig glömma att denna union har grundats på värderingar: respekt för mänsklig värdighet, frihet, demokrati, jämlikhet, rättsstatsprincipen och respekt för mänskliga rättigheter.

I dag inleds ett nytt kapitel i det europeiska äventyret. Låt oss samarbeta för att göra det till en riktig framgång – för alla våra medborgare.

(Applåder)

Talmannen. – Det var presentationen av kommissionskollegiet och ett yttrande om ramavtalet om förbindelser mellan Europaparlamentet och kommissionen. Presentationen hölls av José Manuel Barroso. Vi diskuterar båda dessa frågor. Omröstningen om ramavtalet kommer att äga rum exakt kl. 12.00, därefter är det paus fram till kl. 13.30, och sedan kommer vi att gå vidare med omröstningen om kommissionskollegiet – så ser dagens arbetsplan ut.

Jag vill också hälsa företrädarna för Europeiska rådet, det roterande ordförandeskapet och den spanska regeringen välkomna. Vi hälsar alla välkomna som är här och lyssnar till oss i dag. Välkomna.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr López Garrido, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! I dag ska vi ge vårt utlåtande om utnämningen av den nya Europeiska kommissionen, ett beslut av avgörande betydelse som bekräftar Europaparlamentets privilegier och som kommer att avgöra hur unionen kommer att fungera under flera år framöver.

Innan det förtroende som min grupp och jag har för den nya EU-kommissionen under José Manuel Barrosos ledning förs till protokollet vill jag dock yttra mig om den kontext som den måste arbeta i. I detta sammanhang måste jag framhålla att allmänheten i Europa ännu inte är övertygad om att Lissabonfördraget fungerar ordentligt. Vi förväntar oss en hel del av detta fördrag, och vi måste göra vårt yttersta för att se till att det blir ett nytt, positivt skede i det europeiska äventyret.

Men lagstiftning är inte allt. De personer som tillämpar den måste leva upp till våra ambitioner. De måste se till att Europas betydelse i världen motsvarar dess budskap, välstånd och framgångar. Faktum är att den europeiska maskinen uppenbarligen fortfarande är i behov av vissa korrigeringar.

Vi har följaktligen förlänats en hög representant, som också är vice ordförande för kommissionen och, i egenskap av detta, ansvarig inför Europaparlamentet. Den centrala personen måste vara EU:s röst i världen. Denna persons närvaro och ambition måste ge uttryck för unionens närvaro och ambition, världens största ekonomi sett till BNP, världens största marknad, den största bidragsgivaren till internationellt bistånd.

Faktum är att EU:s röst hittills inte har levt upp till våra förhoppningar, från Haiti till Iran, från Afghanistan till Jemen, från Kuba till de transatlantiska förbindelser som ligger oss varmt om hjärtat. Vår grupp kräver drastiska åtgärder för att garantera en förändring av strategi och en bra start den här gången. Med detta i åtanke, herr Barroso, räknar vi också med ert personliga engagemang och ert ledarskap.

Vi räknar också med att den nya ordföranden för Europeiska rådet ska konkretisera unionen på den internationella arenan, inleda och leda möten för stats- och regeringschefer och fungera som referenspunkt. Vi måste ge honom tid att utmärka sig, men jag har redan noterat med glädje att hans första steg går i rätt riktning.

Av Europeiska rådet förväntar jag mig inget mindre än ett nära samarbete, på lika villkor – och då menar jag på lika villkor – med Europaparlamentet. Exemplet Swift visar dock på den grad av förbättring som måste ske.

Till sist förväntar jag mig ett exemplariskt och tillitsfullt arbetsförhållande från kommissionens sida – och jag vet att ordförande Barroso ställer sig bakom detta. Dessutom speglar det ramavtal som vi kommer att rösta om vid lunch denna gemensamma önskan från våra två institutioner.

Vi är framme vid slutet av en process under vilken vi har granskat ledamöterna av kommissionen, och jag vill lovorda denna moderna, demokratiska process som ännu inget annat parlament i Europa tillämpar.

Men det är mycket som återstår innan vi bemästrar uppgiften, som är att kunna bedöma politiker utifrån ett politiskt perspektiv. Vi måste förbättra våra förfaranden ytterligare, och göra dem mer relevanta och fokuserade på innehållet i den europeiska politiken.

Jag är väl medveten om att inte allt kan göras med en gång i detta tidiga skede av införlivande av det nya fördraget. Men vi måste vara ambitiösa. Det är i denna anda som vi inleder debatten, som måste leda till att en ny kommission utnämns: en kommission som under ledarskap av Barroso och med erfarna kommissionsledamöter är väl rustad för att hantera européernas problem, en kommission med vilken vi delar såväl huvudsakliga politiska mål som prognoserna beträffande de problem som ska hanteras och de lösningar som ska tillämpas för dessa problem, en kommission som speglar resultaten av valet till Europaparlamentet 2009 och i vilken min politiska familj, Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), är den mest inflytelserika kraften, en kommission, slutligen, vars huvudprioritering är att uppfylla förväntningarna hos européer som drabbats av krisen, européer som också ofta lider av pessimism och som är bekymrade över sina ledares förmåga att försvara och främja den europeiska modellen i världen.

Det är anledningen till att PPE-gruppen kommer att rösta för att utnämna kommissionen.

(Applåder)

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Barroso, mina damer och herrar! Under utfrågningarna gav kommissionen intryck av att bestå av abbot José Manuel med sina 26 noviser från Trappistorden. Det är en orden i vilken man avger ett tysthetslöfte. Det verkade som om abboten hade sagt till sina noviser att "det är bättre att inte säga någonting än att säga någonting felaktigt". Detta var till skada för utfrågningarna av några av de nya personerna. Det var överraskande att se någon som Neelie Kroes, som i vanliga fall är så vältalig, plötsligt haspla ur sig banala fraser. Andra, som Joaquín Almunia, Michel Barnier, den nya kommissionsledamoten Maroš Šefčovič och till och med Kristalina Georgieva, hade inte avgett något tysthetslöfte och visade, när detta tysthetslöfte väl upphävdes, att man, om man är tillräckligt djärv för att inleda en dialog med parlamentet, kan få större uppskattning än om man låter sig manipuleras.

(Applåder)

Samtidigt avslöjade Almunia och Barnier vilka roller de har för avsikt att spela i den framtida kommissionen. Det var intressant att observera fördelningen av portföljer mellan de olika ledamöterna av kommissionen, också under utfrågningarna. Det finns så många motstridiga uppdrag, så många strukturer som nästan gör behörighetskonflikter oundvikliga och som kommer att kräva en medlare för att i slutändan besluta vilken riktning som ska tas – det var intressant.

Å ena sidan får kommissionsledamöterna höra "denna fråga talar jag om" och å andra sidan får de höra "vid behörighetskonflikter fattar jag beslut i slutändan". Jag vill verkligen inte göra den romerska kejsaren en otjänst, men här verkar det verkligen som om José Manuel Barroso vill leda kommissionen enligt principen "söndra och härska". Detta är dock fel strategi. Ni måste inse att den som vill omvandla ett kollegium till ett presidentsystem tar på sig en enorm uppgift och i slutändan måste vara beredd att bli tillsagd att slutansvaret ligger hos denna person, och att han eller hon måste ta ansvar för bristerna.

Kommissionen är stark när den agerar i egenskap av kollegium. Den är stark när den inte betraktar sig själv som en teknokratisk administrativ ledare utan inser att de utmaningar som vi står inför kräver gränsöverskridande europeiska svar. Den fråga som ni ställde i inledningen av ert anförande – har Europeiska unionen ett stort anseende i världen? – finns verkligen på dagordningen. Den frågan kommer inte att besvaras genom att ni skraddarsyr allt efter eget behov, utan genom att ni organiserar kommissionens ansvarsområden på ett så ändamålsenligt sätt att kommissionen kan ge svaret i samarbete med oss, Europaparlamentet.

Den ekonomiska och finansiella kris, miljökris och sociala kris som vår kontinent befinner sig i kräver gränsöverskridande europeiska svar. De kräver inte åternationalisering. Det är anledningen till att vi behöver en stark kommission, som har stöd av en kraftig majoritet i parlamentet. Men den får inte skraddarsys efter José Manuel Durão Barroso, utan i stället spegla det breda spektrum av färdigheter som alla kommissionsledamöter bidrar med.

(Applåder)

I Köpenhamn fick vi delvis ett svar på frågan om Europeiska unionen har ett stort anseende i världen. Om vi är splittrade i fråga om miljölagstiftning och om Europa fortsätter att åternationaliseras i stället för att välja en ambitiös unionsbaserad strategi så kommer vi uppleva samma sak på andra områden som vi upplevde i Köpenhamn, nämligen att besluten fattas av Barack Obama och Hu Jintao, utan EU:s medverkan. Alla som

inte vill att världen ska utvecklas till en ny sorts bipolaritet bör stödja ett starkt och ett ambitiöst Europa. Vi behöver följaktligen också en effektiv kommission som tar på sig denna roll.

I debatten om det interinstitutionella avtalet gjorde ni två eftergifter som enligt min uppfattning är av avgörande betydelse. Konsekvensbedömningen, och i synnerhet konsekvensbedömningen av sociala faktorer, är en grundläggande del för oss som socialdemokrater och som socialister och demokrater. Kommissionen, och det innebär alla enskilda ledamöter av kommissionen, måste inse att det som fick stora delar av den europeiska befolkningen att vända ryggen åt den europeiska idén var relaterat till att Europas medborgare hade känslan av att kommissionen bara intresserade sig för marknaden och inte för exempelvis socialt skydd för medborgarna. Allt fler människor har känslan av att det snarare är kall teknokrati än social välfärd som styr kommissionens handlingar. Om denna trend nu skulle ändra riktning med den konsekvensbedömning av sociala faktorer som vi ska enas om så har vi gjort stora framsteg.

Samma sak gäller för övrigt för de åtgärder i detta interinstitutionella avtal som vi ställer oss bakom, nämligen att Europaparlamentets framtida lagstiftningsresolutioner inom ett år kommer att omvandlas till kommissionens initiativ. Detta är också ett enormt steg framåt i fråga om samarbetet mellan våra två institutioner. En abbot inom Trappistorden som, tillsammans med Herman utan land, Europeiska rådets ordförande, ska företräda Europa ute i världen – det duger inte, herr Daul. Vi behöver ett effektivt samarbete mellan de europeiska institutionerna.

Men Barroso kan inte klandras för allt. Det finns också 27 stats- och regeringschefer i Europa som anser att kommissionen är en förlängd arm av regeringskanslierna. Det svar som krävs är ett nära samarbete mellan Europaparlamentet och en kommission som känner sig förpliktad att arbeta för sociala och miljömässiga framsteg i Europa. Det är detta som kommer att ge Europa ett stort anseende i världen. Om vi tar itu med detta tillsammans så kommer gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet, efter Barrosos svar på detta, att diskutera under pausen hur vi ska agera i slutändan. Efter diskussionen inom vår grupp, och efter ert svar, kommer jag att presentera beslutet vid den andra förhandlingsrundan.

(Applåder)

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman! Det gläder mig mycket att stå här på min grupps vägnar i dag och äntligen se den nya kommissionen under ledning av José Manuel Barroso framför oss. Detta är enligt min uppfattning positivt, eftersom det innebär slutet på vad som har varit en dålig period för Europeiska unionen. Denna sex månader långa frånvaro av en kommission som är rustad med verkliga befogenheter är något som inte bör upprepas i framtiden, i synnerhet inte under en period med ekonomisk och finansiell kris och med stora frågor som klimatförändringar, Köpenhamn osv.

Ni kan hur som helst lita på min erfarenhet när jag säger att en sådan period, under vilken kommissionen inte har någon egentlig styrelseform, inte får upprepas i framtiden, i synnerhet inte under så lång tid som sex månader. Jag hoppas att kommissionen kommer att inleda sitt arbete så snabbt som möjligt, så snart som vi har röstat.

Vi för vår del förväntar oss tre saker av er, herr Barroso. För det första att denna nya kommission kommer att vara den drivande kraften bakom Europeiska unionen. Vi anser att detta inte har varit fallet under de senaste fem åren. Den här gången vill vi ha en kommission som lämnar de senaste fem åren bakom sig och blir den verkliga, drivande kraften bakom en mycket intensivare integration av Europeiska unionen. Det som har skett under de senaste veckorna och månaderna visar verkligen att det som gör Europas ställning problematisk i denna värld med flera maktcentrum är att det inte finns något gemensamt synsätt och inte någon tillräcklig europeisk integration – jag syftar här på Köpenhamn och den bristande samordningen i fråga om Haiti. Vi kräver alltså en kommission som, till skillnad från under de senaste åren, inte alltid omedelbart försöker nå en kompromiss med rådet innan den kommer och presenterar den för oss och försöker få oss att godta den.

Det vi förväntar oss av kommissionen är att den ska presentera ambitiösa projekt för rådet – även om vi på förhand vet att de inte kommer att få ett 100-procentigt stöd – och att den därefter uppmanar Europaparlamentet, i egenskap av inflytelserik bundsförvant, att övertyga rådet.

(Applåder)

Det andra som vi förväntar oss av kommissionen – och jag kommer att upprepa det som Martin Schulz redan har sagt, men jag anser att detta är viktigt – är att den ska verka som ett kollegium. Det är inget fel med en stark ordförande för kommissionen, men ett kollegium, en kommission som är stark och som visar

sammanhållning, är av avgörande betydelse, och ännu mycket viktigare. Därför förväntar vi oss verkligen en sådan kommission, eftersom det för första gången – och detta har ni medgett, herr Barroso – rör sig om en kommission som består av de tre största politiska familjerna i denna kammare. Det gläder mig verkligen att åtta liberala kommissionsledamöter ansvarar för några mycket viktiga portföljer. Nu måste kommissionen internt verka som en koalition mellan dessa tre rörelser och dessa tre politiska partier, och försöka nå kompromisser som stöds av hela kommissionen och av hela kollegiet.

Slutligen är den tredje prioriteringen i fråga om den nya kommissionen enligt vår uppfattning naturligtvis att bekämpa den ekonomiska krisen, och jag anser att den mest angelägna uppgiften är att så snabbt som möjligt lägga fram en trovärdig strategi för Europa 2020 för parlamentet och rådet. Detta är den viktigaste uppgiften. Jag vill be José Manuel Barroso att vara ambitiös på denna punkt. Lyssna inte för mycket på medlemsstaterna, utan lyssna på det spanska ordförandeskapet i stället, för det har en del bra idéer i denna fråga. Kom beväpnade med ambitiösa projekt. Inbilla er inte att en svag samordning av nationalekonomiska strategier räcker. Vi behöver betydligt mer än det i morgondagens värld och i denna värld med flera maktcentrum. Vi behöver en socioekonomisk styrning av Europeiska unionen. Det räcker inte med en monetär pelare som euroområdet. Det behövs också en ekonomisk och social pelare i euroområdet och i Europeiska unionen. Detta är den strategi som vi förväntar oss från er sida, för det är av avgörande betydelse för Europas framtid och för våra medborgares framtid.

(Applåder)

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag måste medge att detta är otroligt. Framför oss har vi en koalition av hycklare. Det är snart Alla hjärtans dag, och José Manuel Barroso får höra: "Jag älskar er, men jag älskar er inte. Jag tror inte på er, men jag kommer att rösta på er ändå." Detta är verkligen ...

Ja, herr Schulz, ni gör ett imponerande ställningstagande när ni säger "vi ska fundera på det", när alla vet att ni kommer att rösta för kommissionen. Det är en fantastisk politisk strategi, får man säga!

(Applåder)

Jag vill säga ... Jag förstår inte varför ni hetsar upp er så, herr Schulz! Ni är inte Europaparlamentets talman än! Lugna ned er, min vän, lugna ned er!

Jag vill för min del – och Martin Schulz borde få sin talartid förkortad med 30 sekunder – säga några mycket okomplicerade saker, oss emellan. Det är några stora grupper som kommer att stödja Barrosokommissionen. De är oförmögna att utarbeta en resolution tillsammans där de förklarar varför de stöder kommissionen.

Oförmögna! Hur kan det komma sig? För att de inte ställer sig bakom kommissionen – och Guy Verhofstadt är åtminstone tydlig när han säger "Jag ställer mig bakom liberalerna", och den andra ställer sig bakom PPE och den tredje ställer sig bakom socialdemokraterna ...

(Kommentar av Guy Verhofstadt med mikrofonen avstängd: "och ni ställer er bakom De gröna")

Jag? Nej, det finns ingen sådan. Men, ja ... som ni vet, herr Verhofstadt, är vår grupp den enda grupp som har varit kritisk, till och med då en av kommissionsledamöterna var från De gröna. Det är inte så här vi driver politik. Vi måste veta om den nya kommissionen kommer att ha en vision, ambition och beslutsamhet.

Det är sant det som har sagts. Majoriteten av de nominerade kommissionsledamöterna – jag säger inte alla – visade ingen beslutsamhet, vision eller ambition. Men om man beaktar kommissionen som helhet är summan av de negativa kvantiteterna ett plus. Det är den nya matematiska formeln för Barrosokommissionen.

Nej, det fungerar inte på det sättet. Därför gillar jag när Barroso läser texten i fördraget för oss: initiativ, vilka initiativ? Vad kom kommissionen med för initiativ för att hantera krisen i Grekland? Solidaritet, var finns den? I Spanien, var finns den? Jag har inte sett någon sådan, och jag har inte hört talas om någon.

Jag ska ge er ett råd. Ett av Greklands problem är dess försvarsbudget. 4,3 procent av Greklands BNP går till försvarskostnader. Vad är problemet? Problemet är Cypern. Problemet är förbindelserna med Turkiet. Vilka initiativ har kommissionen kommit med när det gäller att lösa Cypernfrågan, så att Greklands BNP äntligen kan befrias från denna dumma, idiotiska konflikt som vi, i egenskap av européer, borde lösa? Kommissionens initiativ: den har inte kommit med något!

Samma sak har påpekats i fråga om Haiti. Fru Ashton! Jag vet att ni inte är brandman, barnmorska eller något sådant. Men jag vill ändå att ni ska komma med idéer. Jag vill att ni ska försvara någonting. Ni säger alltid:

"det är viktigt, vi måste samordna, jag ska samordna ...". Vi vet inte varför det är så viktigt, vi vet inte hur hierarkin ser ut för vad som är viktigt, men vi vet att ni anser att allt är viktigt. På detta sätt gör vi inga framsteg.

Därför anser jag att vi har ett problem. Vi har ett grundläggande problem här, och det är att vi i egenskap av parlament i slutändan måste visa vårt goda samförstånd med kommissionen. Och vi kommer naturligtvis att samarbeta med kommissionen, vi kommer naturligtvis att samarbeta med kommissionsledamöterna, jag vet att en majoritet – naturligtvis – kommer att stödja kommissionen.

Men vad jag för en gångs skull skulle vilja se är att vi håller inne med alla dessa slitna kommentarer och upphör med alla dessa meningslösa yttranden. Vi vill ha ett politiskt Europa. Varje gång tillfälle ges till ett politiskt Europa så klantar vi till det! När Europa skulle göra framsteg i Köpenhamn så klantade vi till det!

Jag skulle önska att Barroso och kommissionsledamöterna – tidigare och framtida – kunde tala om varför de klantat till det, varför Europa inte var politiskt, varför Europa inte var någon global aktör. Günter Verheugen ska lämna kommissionen. Han hade den näst högsta ställningen i kommissionen, och han talar om för Tyskland och för alla andra som vill höra att Europa inte var någon global aktör, att Europa inte uppfyllde sin roll. Han talar inte om varför han inte uppfyllde sin roll.

Det beror alltid på någon annan, och jag skulle önska att vi i denna debatt och i fråga om den nya kommissionen slapp höra fler meningslösa kommentarer i stil med dem som Martin Schulz, Guy Verhofstadt och Joseph Daul kommit med: "det bästa vore att förkasta denna kommission, så att vi tillsammans äntligen kan ge oss i kast med det som faktiskt sker i världen".

Det som faktiskt sker i världen är att Europa inte kan hantera den ekonomiska krisen, miljökrisen eller finanskrisen. Det finns tillräckligt av sådant. Det finns tillräckligt många personer som inte står ut med att vilseledas av dessa blidkande ord – de har redan lurat oss, de säger: "vi motsätter oss, vi motsätter oss", men i slutändan lägger de ned rösterna. "Vi motsätter oss, vi motsätter oss, men vi kommer att rösta för." Det är ovärdigt Europaparlamentet. Vi måste vakna upp, för Europas skull!

(Applåder)

Jan Zahradil, för ECR-gruppen. – (CS) Mina damer och herrar, herr Barroso! Min grupp, ECR-gruppen, stödde er tillsammans med liberalerna och Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), och hade vi inte gjort det så skulle ni inte ha suttit här. Vi stödde er när andra inte gjorde det, och vi stödde er tack vare ert mångåriga rykte som reformvän. Det skulle glädja oss mycket om ni kunde leva upp till detta rykte till fullo under denna valperiod.

Jag minns när ni 2005 kom med en intressant idé om att förenkla EU-lagstiftningen och att hoppa över den vid det här laget ogenomträngliga undervegetationen av lagstiftning. Jag skulle vilja att ni återupptog den idén, för den var bra. Vi befinner oss i Lissabonfördragets skede, vi befinner oss i ett skede där antagandet av ny lagstiftning kommer att gå ännu lättare, och därför ber jag er att inte låta den europeiska ekonomin kvävas av utgreningar av oerättigad och dåligt grundad lagstiftning, att inte acceptera moderna, politiskt korrekta frågor som skulle kunna utgöra en ursäkt för vidare centralisering, ytterligare reglering och vidare byråkratisering av Europeiska unionen.

Om ni väljer denna väg så kan ni lita på oss. Om ni väljer reformens väg, om ni visar att ni är en verklig reformvän, så kan ni räkna med vårt stöd och samarbete. Men om ni håller fast vid de gamla metoderna och går vidare längs jämna och väl upptrampade banor förbehåller vi oss rätten att vara oeniga med er, och till och med motarbeta er. Jag hoppas att vi kommer att få se mycket mer av den tidigare Barroso än av den senare, och att vi kommer att kunna samarbeta i mycket högre grad och stå på samma sida av barrikaderna snarare än på motsatta sidor. Jag önskar er stor framgång med detta.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Barroso! I september 2009 var jag tvungen att säga åt er att era politiska riktlinjer gjorde att kommissionens misslyckade politik fortgick. Era nyliberala riktlinjer uppvisar inte en strategi för en ökad social rättvisa, och de ger inte heller Europa ett bättre skydd mot kriser. De tillhandahåller ingen grund för arbetet att med framgång bekämpa fattigdom och social utslagning i Europa. Nu presenterar ni det kommissionskollegium som passar ert program bäst. Ni kan inte förvänta er några applåder från min grupp för detta.

Europaparlamentet har under den nya valperioden redan visat att man tar demokratisk kontroll och medbeslutande på allvar, och det välkomnar jag verkligen. Jag tänker på det nya ramavtalet mellan parlamentet och kommissionen och förkastandet av en av de nominerade kommissionsledamöterna, och jag hoppas att parlamentet i morgon återigen kommer att agera samvetsgrant när man hanterar Swift-avtalet.

Öppenhet och rättvisa är nödvändiga faktorer i avtalen mellan institutionerna – det är bara om dessa existerar som vi kan börja tala om politik. Det handlar om folket i Europa och resten av världen, det handlar om bra arbeten och större rättighet till en bra utbildning och en rättvis lön, det handlar om folkets rätt till en fridfull utveckling och en oskadad miljö. Därför kommer min grupp inte att stödja Barrosos riktlinjer eller personalförslag. Bered er på ett hårt men rättvist åsiktsutbyte med er och ert kollegium.

Nigel Farage, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Vi har framför oss EU:s nya regering, en regering som nu, i och med Lissabonfördraget, har enorma befogenheter, inte bara en utrikesminister och ambassader, inte bara möjlighet att underteckna fördrag, utan möjlighet att tillämpa befogenheter i nödsituationer för att bokstavligen ta över länder, och ändå begär man, enligt vad vi har hört under förmiddagen från ordförandena för de stora grupperna i Europaparlamentet, att ni ska ta över ännu fler befogenheter och göra det ännu snabbare.

Vi kanske borde påminna oss om att detta fördrag, som ger kommissionen dessa befogenheter, inte alls har demokratisk legitimitet i Europeiska unionen. Ni ignorerade folkomröstningar, ni nekade till folkomröstningar och ni tvingade de stackars irländarna under hot till att rösta en andra gång.

Det slår mig att den nya kommissionens gemensamma nämnare är det stora antal bland dem som tidigare varit kommunister, eller mycket nära kommunister. José Manuel Barroso själv var maoist. Siim Kallas var, långt ifrån att vara studentaktivist, till och med medlem av högsta Sovjet – här har vi kommunister i toppklass. Catherine Ashton drev kampanjen mot kärnvapen (CND) och vägrar fortfarande att tala om huruvida hon tog emot pengar från kommunistpartiet i Storbritannien.

Jag skulle kunna fortsätta, men det skulle ta för lång tid. Men vi har åtminstone tio kommunister i den nya kommissionen, och det måste kännas som att återgå till den gamla goda tiden. Det måste råda viss nostalgi bland kommunisterna. Samtidigt som järnridån föll över Europa för 60 år sedan har vi i dag Europeiska kommissionens järnhand. Detta framgår i artikel 121 och genom att Grekland på ett effektivt sätt har förvandlats till ett protektorat.

Stackars Grekland, fångat i eurons ekonomiska fängelse! Stackars Grekland, som är fånge i ett modernt *Völkerkerker* (folkfängelse) som det inte verkar finnas någon väg ut ur. Vad Grekland behöver är devalvering, inte sadomonetarism. Gud vet hur det kommer att påverka dem.

År 1968 kom Leonid Brezjnevs doktrin om begränsad suveränitet. I dag har vi "gemensamma värderingar". Vi har ett "alltmer slutet EU" och "samlad suveränitet", och det är vad ni har tillämpat, men detta kommer naturligtvis inte bara att gälla Grekland, för samma sak kommer att hända Spanien, Portugal och Irland. Artikel 121 kommer att återopas i samband med alla dessa länder.

Barroso sade tidigare att vi kommer att hålla fast vid denna kurs, vilket innebär att miljontals människor i Europa kommer att få lida medan ni försöker att upprätthålla det katastrofala projekt som euron utgör. Det kommer att falla i bitar; det råder det ingen tvekan om, som det sannerligen gjorde för Storbritannien under växelkursmekanismen 1992. Ni kan skratta och ni kan le. Det kommer inte att fungera. Det kan inte fungera. Det kommer att falla i bitar, och vad Europas folk beträffar är det bättre ju tidigare detta sker.

Vi behöver demokratiska lösningar i detta avseende. Om ni fortsätter att driva denna extrema euronationalism kommer det att sluta med våld. Vi måste rösta emot den nya kommissionen. Vi måste lägga Europas framtid i händerna på medborgarna genom att ha fria och rättvisa folkomröstningar i alla medlemsstater.

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Europeiska kommissionen är Europeiska unionens grundläggande beslutsfattande organ. Kraven i fråga om kommissionsledamöter bör vara följande: rätt person, utifrån hans eller hennes karriär och beredskap, på rätt plats. Det sätt som kommissionsledamöterna nomineras och väljs på garanterar emellertid att detta positiva resultat bara uppnås tillfälligtvis. Regeringarna rekommenderar inte en person till ett särskilt uppdrag utan till ett ämbete. Alla som nomineras kommer att bli ledamöter av Europeiska kommissionen – om inte han eller hon drar sig ur. Kommissionens ordförande försöker att finna ett uppdrag åt personen i fråga, vilket innebär att ordningsföljden är den omvända. Detta innebär att man försöker finna en kapp som matchar knappen. Jag vill säga ytterligare en sak som är värd att nämna: fackutskottens utfrågningar följs inte av en omröstning. I stället utformar en liten skara personer skrivelser om utfrågningen. Ni talar alltid om demokrati, men ändå är ni fortfarande rädda för direkta val, vare sig det gäller EU-konstitutionen, en folkomröstning eller ett utskottssammanträde om en potentiell kandidat. Under utfrågningarna sade de nominerade kommissionsledamöterna knappt någonting konkret. De ville inte göra något åtagande eller ta på sig något ansvar. Trots detta framgick det tydligt att de inte bryter med den tidigare kommissionen, utan vill ha ett centraliserat Europa. De har inte dragit någon lärdom av finanskrisen utan

fortsätter att följa den liberala ekonomiska politiken. Därför är det många av oss som inte kommer att rösta för den nya kommissionen, och det gör oss inte till antieuropéer. Vi gör helt enkelt det som våra väljare – många miljoner europeiska medborgare – förväntar sig av oss.

József Szájer (PPE). – (HU) Herr talman, herr Barroso! På ett betydande antal europeiska språk liknar uttrycken för begreppet att något verkar – att något kan verka – och begreppet att något fungerar varandra mycket. Vi befinner oss nu i ett skede i Europeiska unionen då vi kan säga ”det är dags att Europa börjar verka igen”, nu måste vi börja igen, vi måste börja verka, vi måste fungera. Grunden för detta garanteras genom det nya fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, Lissabonfördraget, ett nyvalt parlament och den nya kommission som håller på att bildas.

Det är dags att lämna dagarna av institutionella dispyter och av inrättande av institutionella grundregler bakom oss, och verkligen rikta vår uppmärksamhet mot och fokusera på de europeiska medborgarnas bekymmer och frågor. Detta är av grundläggande betydelse eftersom vi måste återfå det stöd från medborgarna som vi har förlorat på vägen. Vi har alla ett arbete att utföra i detta avseende. De senaste veckornas och månadernas förfaranden har inte alltid varit hedervärda. Europaparlamentet gav till exempel inte någon av de nominerade kommissionsledamöterna något riktigt tillfälle att tala. Låt oss därför bedöma kommissionen, låt oss bedöma rådet, låt oss arbeta på detta, men vi bör också ta en titt på oss själva emellanåt. Ett nära samarbete mellan dessa institutioner är nödvändigt för att vi ska nå resultat.

Jag vill också på mitt partis vägnar önska er stor framgång, för när vi gör det så gör vi det inte till en rad enskilda individer utan till Europas medborgare. Må Europa till sist i européernas ögon bli ett sant exempel på skapande av arbetstillfällen, välbstånd, utveckling, en aktiv närvaro i världen, eget kapital, och må Europa nu, utifrån den nya konstitutionen, Lissabonfördraget, mogna och få visa vad det duger till.

När min dator slutar att fungera startar jag om den. Nu har vi till och med ny mjukvara i denna dator, i form av Lissabonfördraget. Låt oss starta om denna dator.

Hannes Swoboda (S&D). – (DE) Herr talman, herr Barroso! Er kommission har verkligen både styrkor och svagheter. Jag vill ta upp styrkorna.

Vi har ett utrikespolitiskt team som det är svårt att hitta någon annanstans, både när det gäller utrikespolitik och utvecklingspolitik. Herr Szájer! Ni kan inte förneka att vi har ett bättre team nu än vi hade vid den ursprungliga utfrågningen av den första bulgariska kandidaten. Jag är även fast övertygad om att Catherine Ashton kommer att samordna detta team på ett bra sätt.

Det telefonnummer som Henry Kissinger ska ha begärt förs på tal om och om igen. Det är möjligt att vi inte har detta telefonnummer, men om man i fråga om exempelvis klimatskyddet jämför med Förenta staterna – vem ska man ringa? President Barack Obama eller senaten, som hittills har vägrat att hitta en lösning? Bör vi i fråga om nedrustningen kontakta president Obama, som är för nedrustning, eller senaten, som inte har kommit med några lösningar? Vi får inte alltid göra oss sämre än vi är! Nu har vi en möjlighet att göra ett gott intryck.

(Applåder)

I fråga om ekonomisk politik har vi ett starkt team. Jag hoppas och tror att de kommissionskolleger som inte gjorde något starkt intryck under utfrågningarna kommer att utveckla denna styrka med tiden. När det gäller socialpolitik har vi en kommissionsledamot som tar saker på allvar och en kommissionsordförande som även har lovat oss att han kommer att prioritera sociala frågor och social politik. Vi räknar med detta. Vi räknar inte bara med det, utan kommer även att kräva att det ska förverkligas.

Tillsammans hittade vi lösningar på ett antal områden inom ramavtalet. Ibland hade vi skiljaktiga åsikter, men vi samarbetade på ett bra sätt. Det är ett mycket bra avtal om vi tar det på allvar – ni i kommissionen och vi i Europaparlamentet. Om vi lyckas att få rådet att ta avtalets principer om insyn på allvar kommer vi verkligen att kunna åstadkomma något stort.

Tack vare Lissabonfördraget och ramavtalet kommer det att från början till slutet av lagstiftningsprocessen, till genomförandet, finnas en grad av insyn som kanske inte finns i så många nationella parlament. Jag uppmanar därför kommissionen och rådet att ta detta på allvar.

I fallet med Swift har insynen inte tagits på allvar, varken av kommissionen eller av rådet. Vi har nu en kommissionsledamot som även var ansvarig i rådet. Detta sätt att arbeta kan vi i parlamentet inte längre tolerera. Orsaken till denna härva är inte att det är troligt att parlamentet sätter sig på tvären. Orsaken är

snarare att rådet och kommissionen – men särskilt rådet – under övergången, när det redan stod klart att parlamentet skulle ha mer att säga till om, inte insåg att de behövde involvera parlamentet. Det är kärnpunkten. I detta hänseende har vi genom lagstiftningsresolutionerna och kommissionens skyldighet att svara, antingen med ett eget lagförslag eller med en tydlig förklaring om varför den inte agerar, gjort stora framsteg. Vi ska inte låtsas som om den parlamentariska initiativrätten alltid har varit så stor i de nationella parlamenten. De domineras i huvudsak av regeringarna, och vad regeringen föreslår genomförs ofta i parlamenten. Det är inte fallet här. Kommissionens förslag innebär ännu inte lagstiftning för oss. Vi bearbetar dem så att även våra egna idéer förs in.

Låt oss utnyttja denna möjlighet med den nya kommissionen, ett nytt fördrag och ett nytt ramavtal. Låt oss från parlamentets sida vara självsäkra i våra förbindelser med kommissionen.

Talmannen. – Nu välkomnar jag den första kvinnan under den här debatten. Det är synd att vi har fått vänta så länge.

Diana Wallis (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag hoppas att det var värt att vänta på mig. Jag vill inrikta mig på resolutionen om ramavtalet, eftersom jag var med i parlamentets förhandlingsgrupp.

Herr Barroso! Jag tror att ni kan hålla med om att vi hade några mycket intressanta diskussioner om vissa ords betydelse, särskilt på mitt språk, men ett uttryck som ni använde i början av era möten var att ni talade om ert absoluta engagemang för EU:s "parlamentariska dimension". Jag tror att ni använde detta uttryck på ett fullkomligt ärligt och positivt sätt, men vi diskuterade det aldrig. Efter Lissabon och efter resolutionen om det nya ramavtalet är parlamentet mycket mer än bara en "dimension". Det är en verklighet, en verklig kraft, ett äkta parlament värt namnet.

Ni kan kanske kalla den ursprungliga parlamentariska församlingen en "dimension", men inte det här parlamentet. Det här parlamentet är nu enligt resolutionen en jämbördig lagstiftningspartner, som ska behandlas jämlikt, inkluderande och informerat på samma sätt som rådet och inte får kringgås genom icke-bindande regler eller andra instrument, hur bra de än är. Parlamentet ska ha fullständig rätt att ställa kommissionen till svars som verkställande organ. Vi ser fram emot att inte bara ni, herr Barroso, utan även alla era kommissionskolleger kommer hit till frågestunden i kammaren.

Det här parlamentet kommer att hävda sin tillsynsrätt när det gäller framtida förändringar av ert team. Det här parlamentet är redo att spela en verklig roll som det enda gränsöverskridande, direktvalda parlamentet i internationella förbindelser. Men framför allt vill det här nya, kraftfulla parlamentet med en EU-vänlig majoritet att ni tar ledningen. I detta sammanhang vill vi gärna vara er partner och understödjare. Men snälla, vi är inte bara en dimension. Vi är ett äkta, verkligt parlament.

Jill Evans (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! I resolutionsförslaget från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen efterlyses en ny politisk strategi på nationell nivå och EU-nivå samt nya idéer och beslutsamma åtgärder. Vi kan inte övervinna den ekonomiska, sociala och klimatrelaterade krisen genom samma politik och tänkesätt som skapade den. Vi kan bara bygga upp ett mer demokratiskt och effektivt EU inom ramen för det verkliga och ändrade politiska klimatet.

I Wales har nationalförsamlingen inlett arbetet för en folkomröstning om större lagstiftningsbefogenheter. I Katalonien, Skottland, Flandern och på andra håll äger förändringar rum. I morgon ska vi diskutera EU:s utvidgning till länder som för närvarande ligger utanför dess gränser, men vi har inte ens börjat ta itu med den inre utvidgningen, genom vilken länder inom EU:s gränser ges självständighet. Dessa frågor har inte besvarats i debatterna om valet av den nya kommissionen, trots de förändringar som sker omkring oss. Jag ber än en gång José Manuel Barroso att ta itu med dessa frågor.

Adam Bielan (ECR). – (PL) Herr Barroso! För fem månader sedan röstade jag för att ge er mandatet att upprätta en ny kommission, eftersom jag ansåg att ni var den bäste av de tillgängliga kandidaterna. Jag ångrar inte det beslutet, men i dag när vi diskuterar den kommission som har presenterats för oss kan jag inte dölja min besvikelse. Efter utfrågningarna av kommissionsledamöterna vet jag att många av dem är mycket meriterade, men tyvärr finns det bland dem även personer utan någon som helst erfarenhet, som gjorde en hemsk insats under utfrågningarna.

Jag inser att ni i valet av kommissionsledamöter har begränsat manöverutrymme. Jag stöder till fullo de nationella regeringarnas rätt att nominera sina kandidater, men trots detta anser jag inte att kommissionens föreslagna sammansättning är optimal. I ert anförande ställde ni frågan om EU räknas i världen. Det bästa svaret på detta är det nyligen fattade beslutet att ställa in toppmötet mellan EU och Förenta staterna. Anser

ni verkligen att kommissionens sammansättning kommer att göra det möjligt för unionen att stärka sin ställning?

Slutligen skulle jag även vilja uttrycka min besvikelse över att vi under utfrågningarna inte gavs tillräckligt många svar på frågor om energisäkerheten.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). – (DA) Herr talman! Jag vill till att börja med önska José Manuel Barroso lycka till, eftersom kommissionens ordförande verkligen har lyckats med att sätta ihop en kommission som speglar hans politiska projekt med EU. I min grupp samtycker vi inte på något sätt till detta politiska projekt. Låt mig ge ett exempel. Arbetstagarna i många länder har upptäckt att EU i ökande grad är synonymt med en urholkning av den lönenivå och de arbetsvillkor som de har kämpat för. Vi har upprepade gånger frågat kommissionens ordförande vad han konkret tänker göra för att se till att migrerande arbetstagare inte längre kan ges svältlöner, inte längre kan diskrimineras och inte längre kan utnyttjas för arbete med dåliga villkor. Problemet är att vi ännu inte har fått ett uttryckligt svar. Inte heller har vi fått ett uttryckligt svar vid utfrågningarna. Jag drar därför slutsatsen att kommissionen godtar social dumpning. Det är en kommission för vilken den inre marknaden är viktigare än den vanlige arbetstagarens intressen. På ett sätt finns det dock visst hopp, eftersom José Manuel Barroso under mötet med vår grupp verkligen ansträngde sig för att betona hur stor anhängare han är av jämställdheten. Det räcker dock inte med ord. När den första Barrosokommissionen utnämndes 2004 var nio av 25 kommissionsledamöter kvinnor. I dag lägger José Manuel Barroso fram en kommission för godkännande där endast åtta av 27 ledamöter är kvinnor. Så det har blivit sämre. Vi kan endast dra slutsatsen att José Manuel Barroso även på detta område bara pratar, inte agerar. Det är helt enkelt inte gott nog.

Timo Soini (EFD). – (FI) Herr talman! I Finland firar vi minnet av vinterkriget. För sjuttio år sedan anföll kommunistiska Sovjetunionen lilla Finland. Vi försvarade vårt oberoende och rätt till självbestämmande.

Detta fortsatte även under andra världskriget, som var en fruktansvärd prövning för hela Europa. Det präglade oss med en stark självständighetslängtan och ett starkt behov av att bestämma om oss själva. Helsingfors, Moskva och London var de enda huvudstäderna som inte ockuperades under andra världskriget. Av detta skäl vill jag att alla nationer fritt ska kunna få bestämma om sina egna angelägenheter.

När det gäller kommissionen har ni säkerligen goda avsikter, och det finns bra ledamöter i kommissionen, inklusive Olli Rehn från Finland, som är en moralisk person med ryggrad. Men var har EU:s folk – finländarna, tyskarna, briter, danskarna – kunnat rösta för och välja dessa kommissionsledamöter? Ingenstans. Hur kan de avsättas? Det går inte. EU är en byråkrati, inte en demokrati.

Jag stöder samarbete mellan självständiga stater. Jag är finländare, jag är europé, och jag älskar vår kontinent, men det innebär inte att jag stöder EU. Folk har röstat på var och en av oss. Jag fick 130 000 röster i Finland. Hur många röster fick kommissionsledamöterna, och var fick de rösterna? Här kan de få 300 röster, men det är allt.

Vad är kärnan i en demokrati? Nationell suveränitet. Det betyder att endast ett folk som bildar en egen nation, oberoende av andra, har en evig och obegränsad rätt att alltid bestämma om sina egna angelägenheter. Det är en grundläggande princip.

(Applåder)

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Vi har nått slutet på det förfarande som föregår utnämningen av kommissionsledamöterna, med utfrågningar som är fullkomligt medelmåttiga. Kommissionsledamöterna kom hit för att tala om att de är djupt fästa vid EU, att de ska göra sitt bästa för att lära sig om frågor som de inte känner till och att de ska samarbeta med parlamentet.

Inget av detta är särskilt viktigt eller intressant. Men för att parlamentet skulle kunna visa sitt oberoende var man tvungen att hitta en syndabock, ett soningsoffer. Offret blev Rumiana Jeleva, som det i slutändan för övrigt riktades förhållandevis få anklagelser emot. Om detta handlar om intressekonflikter gav säkerligen vissa kommissionsledamöter, som ska förbli anonyma – kommissionsledamöten för konkurrens, för jordbruk och landsbygdsutveckling, för handel – anledning till långt större oro. Ändå utgjorde de inget större problem för parlamentet.

I själva verket tycker jag lite synd om er, herr Barroso, eftersom ni nu är en del av Lissabonfördragets ordning. Lissabon är huvudstaden i ert land och är en underbar stad som förtjänar bättre än att ge sitt namn åt ett sådant dokument. Ni kommer att behöva ha att göra med många personer. Genom ramavtalet kommer ni från och med nu att ha parlamentets talman och talmanskonferensen, som de grupplösa ledamöterna är

uteslutna från, vilket är en uppenbar överträdelse av bestämmelserna i arbetsordningen. Ni kommer att ha EU:s nye och ständige ordförande, vars utnämning dock inte har inneburit ett slut på de roterande ordförandeskapen. Ni kommer att ha Catherine Ashton, unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, som var en fullblodspacifist i sin ungdom när det gällde det verkliga sovjetiska hotet, men som utan tvivel kommer att vara ytterst stridslysten gentemot Iran.

Detta kommer att bli en svår politik. Det var någon som skrattade nu när ni tänkte på vissa personers marxistiska förflutna. I själva verket är ni fortfarande internationalister, men inte längre på något sätt proletärer. Ni har blivit fullkomligt likgiltiga för de europeiska arbetstagarnas öde.

(Talaren godtog att besvara en fråga (blått kort) i enlighet med artikel 149.8 i arbetsordningen.)

William (The Earl of) Dartmouth (EFD). – (EN) Herr talman! Kanske kan jag rätta Bruno Gollnisch. Är Bruno Gollnisch medveten om att Catherine Ashton var pacifist inte endast i sin ungdom utan att hon var vice ordförande i kampanjen mot kärnvapen (Campaign for Nuclear Disarmament, CND) åtminstone fram till 1983, något som hon inte informerade om?

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Jag besvarar inte någon fråga om Catherine Ashtons förflutna. Jag vet att ordet pacifist även i mitt land i själva verket betecknade krigshetsare som var för en kommunistisk seger.

Jaime Mayor Oreja (PPE). – (ES) Herr talman! Jag vill för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) uttrycka mitt helhjärtade, bestämda och oförbehållsamma stöd för José Manuel Barroso. Detta grundas inte bara på hans anförande i dag, utan även på anföranden i parlamentet där han har uppmanat oss att ge honom mer och starkare stöd än någonsin.

Jag vill säga att huvudskälet för detta stöd inte är antalet kommissionsledamöter som vår grupp eller politiska familj har i kommissionen, utan i grunden snarare övertygelsen om att detta är en unik och viktig tid för EU. Denna kommission är inte bara vilken kommission som helst, och det här parlamentet är inte vilket parlament som helst, inte endast på grund av Lissabonfördraget, utan även på grund av att vi genomgår en exempellös kris i EU: en ekonomisk och social kris.

Vi anser inte att Lissabonfördraget är det viktigaste. Det viktigaste är att det ska ske en attitydförändring för att styra alla EU-institutioner i riktning mot större politiska ambitioner. Vi stöder därför oförbehållsamt kommissionen med José Manuel Barroso i ledningen. Vi stöder även kommissionen eftersom vi efter den ekonomiska och finansiella kris vi för närvarande genomgår kommer att gå in i en annan fas: den sociala krisen. Skillnaderna mellan olika länder kommer att öka, och det kommer att finnas större social oro. Den ekonomiska och sociala krisen kommer utan tvivel att ge upphov till ökad social oro. Ett annat skäl är att vi genomgår en värdekris, vilket gör det nödvändigt att vi alla, inte bara kommissionen, förändrar vår personliga hållning. Vi måste alla förändra vår hållning.

Vår grupp anser därför att det bästa sättet att förändra, omvandla och förbättra är att stödja Europeiska kommissionen ledd av José Manuel Barroso.

Jag anser därför att PPE-gruppen inom ramen för denna uppgift och det arbete vi måste utföra är den grupp som vill att vi alla ska förändras mest. Även Europaparlamentet behöver förändras. Kommissionen ensam kan inte hållas ansvarig för den ofta förekommande bristen på enighet i parlamentet, vilket är huvudskälet till att det inte finns någon europeisk röst i världen.

Kader Arif (S&D). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Handelspolitiken kommer att utgöra en viktig faktor i unionens yttre politik. Tyvärr är denna politik i dag symbolen för gemenskapsintressets försvinnande, eftersom den inte är något mer än de sammanslagna nationella intressena.

Vid en tidpunkt då vi vill att EU ska försvara sina värderingar, som solidaritet, social rättvisa, när vi vill att EU ska kunna införliva sociala rättigheter, miljö rättigheter, skyddet av mänskliga rättigheter och skyddet av fackliga rättigheter i sina handelsavtal, inser vi att kommissionens enda förslag till oss är att ingå avtal som inte innebär något alternativ till marknaden och handeln, som är självändamål. Detta är oacceptabelt för min politiska familj.

Vid en tidpunkt då vi vill att denna handelspolitik ska omfatta industripolitik och dess verkningar på sysselsättningspolitiken, inser vi att kommissionen i de synpunkter som kommissionens ordförande lämnade i förmiddags inte har gett några garantier på dessa punkter. Tyvärr blir jag dock inte förvånad över detta.

Inget har nämnts om den övergripande sociala klausulen, om skyddet av allmänna tjänster, om hur EU på nytt ska genomgå en politisk kursändring eller föra en helt annan politik.

Herr Barroso! För att avsluta mina anmärkningar om dessa frågor anser jag att förtroende byggs i ett ömsesidigt förhållande. Genom era synpunkter i förmiddags har ni inte gett oss vad vi behöver för att kunna ge er vårt förtroende. Lägg märke till att eftersom ni inte har gett dessa garantier, kan jag inte garantera er vårt förtroende.

Alexander Graf Lambsdorff (ALDE). – (DE) Herr talman! Äntligen har jag en känsla av att det händer saker. Det dröjde mer än åtta, till och med nästan nio år innan vi fick det nya fördraget, och samma antal månader innan vi fick den nya kommissionen. Det är inte ett EU som agerar, men ändå är det handling vi behöver. Folk söker efter arbete, företag söker efter marknader, konsumenter söker efter pålitlighet, Grekland söker efter stabilitet och EU söker efter sin roll i världen. Av det skälet är det bra att tiden är över för komplicerade debatter som endast experter kunde förstå. Av detta skäl är det även bra att kommissionen nu kan arbeta på ett sätt som på allvar kan bli folk till nytta igen.

Vi vill ha två saker från er, herr Barroso. Var djärv och gör EU starkt, både till det inre och yttre. Vi vill att ni ska vara djärv och även att EU ska vara mer delaktigt på områden som kanske skiljer sig från dem som medlemsstaterna eller de som är med i opinionsundersökningar vill – inom ekonomi och finansiella frågor, inom rättvisa och inre angelägenheter, men även inom utrikes- och säkerhetspolitik. Denna synpunkt är särskilt riktad till er, fru Ashton! Bristerna är uppenbara. Den inre marknaden fungerar inte tillräckligt bra för små och medelstora företag. Orsaken är ofta nationell byråkrati snarare än EU-byråkrati.

Grekland behöver naturligtvis hjälp. I detta syfte behöver vi ett starkt EU. Jag är glad att kommissionen nu har lagt fram ett förslag. Den som trodde att vi redan hade uppnått tillräckligt inom utrikespolitiken kommer nu säkerligen att vara av annan uppfattning mot bakgrund av Köpenhamn. Vi upprepar därför: herr Barroso, gör EU starkt, både till det inre och yttre! Ni har vårt stöd i detta.

Timothy Kirkhope (ECR). – (EN) Herr talman! Vår grupp stöder starkt José Manuel Barroso och hans reformagenda för ett EU inriktat på att ta itu med medborgarnas verkliga problem och på att agera där det kan bidra med mervärde till medlemsstaternas insatser. Vi anser därför att han förtjänade en lista med kandidater till kommissionen med en begåvning och förmåga som skulle kunna bidra till att förverkliga hans ambitiösa planer.

Men i vissa av dessa nomineringar har han svikits. Inget kan dölja att kandidaternas erfarenhet och kompetens i hög grad varierar. Detta var uppenbart under utfrågningarna. Det är oacceptabelt att ledarna i vissa medlemsstater fortfarande behandlar kommissionens upprättande som ett tillfälle att belöna en kollega för stöd i det förflutna, lösa ett lokalt politiskt problem eller hjälpa en ministerkollega till en bekväm förtidspensionering.

Det står klart att vissa medlemsstater drar fördel av att vi endast kan rösta om hela kommissionen, för att hjälpa in kandidater som kanske inte skulle ha lyckats på egna meriter. Den enda omröstningen måste upphöra. Vi måste rösta om enskilda kandidater, för endast då kommer alla medlemsstater att ta denna process på större allvar och skicka de dugligaste tillgängliga kandidaterna till kommissionen.

Miguel Portas (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Jag vill fråga José Manuel Barroso om betydelsen av ansvar mot bakgrund av de händelser då spekulanter attackerade euron. I eftermiddag ska vi mer ingående diskutera orsakerna till detta, men nu vill jag inrikta mig på Joaquín Almunias uttalanden, eftersom det var dessa som provocerade fram den omedelbara ökningen av de internationella räntemarginalerna och räntesatserna för Portugal och Spanien, vilket ytterligare försvagade eurons ställning förra veckan. Det är ingen idé att försöka övertyga mig om att Joaquín Almunia inte sade det han gjorde. Vad journalisterna hörde, det hörde även spekulanterna, och de förlorade ingen tid när de agerade.

Herr Barroso! En kommissionsledamots roll är inte att gjuta olja på elden. Parlamentet kan inte ge sitt godkännande till någon som i det kritiska ögonblicket inte var mogen sin uppgift. Det är första problemet. Det andra problemet handlar om signaler. Mot bakgrund av attacken på de grekiska, spanska och portugisiska statsskulderna undrar jag vad EU-institutionerna har gjort hittills? Jean-Claude Trichet nöjde sig med att säga att ingen stat ska särbehandlas, när budskapet egentligen borde vara det rakt motsatta: det vill säga att tala om för spekulanterna att vi står enade, eftersom detta är ett solidariskt EU. Detta är den politiska fråga som har uppkommit. Av detta skäl och med tanke på vad som hände med uttalandena av er kommissionskandidat förväntar vi oss väl övervägda svar.

Klaus-Heiner Lehne (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig framföra en kort synpunkt när det gäller det interinstitutionella avtalet och den resolution vi har framför oss. För det första välkomnar jag att kommissionen nu på ett mer realistiskt sätt verkar beredd att godta Europaparlamentets indirekta initiativrätt. För att tala klarspråk innebär detta att det i framtiden kommer att finnas bestämda tidsfrister inom vilka kommissionen kommer att behöva agera på våra beslut. Det är bra, även med tanke på våra erfarenheter under parlamentets senaste valperiod. Det är faktiskt självklart, men detta avtal innebär även att vi kommer att behandlas på jämlik fot med rådet i alla frågor. Det är den logiska följden av Lissabonfördragets ikraftträdande.

Dessutom välkomnar jag att vi även har lyckats skapa ett närmare samarbete mellan parlamentet och kommissionen när det gäller lagstiftningsplanering. I framtiden kommer vi att behöva utarbeta något sorts gemensamt lagstiftningsprogram för de tre institutionerna. I detta hänseende skulle det vara bra om kommissionen och parlamentet i egenskap av de traditionella bärarna av unionens intressen så långt som möjligt kunde komma överens på förhand.

Jag är inte helt nöjd med resultaten av konsekvensbedömningen. I detta hänseende måste parlamentet tänka över hur det kan göra kvalitativa förbättringar på sitt område av konsekvensbeskrivningen, med hänsyn till att kommissionen inte vill genomföra den verkligt oberoende konsekvensbedömning som parlamentet kräver. I detta hänseende välkomnar jag att det redan har meddelats att det kommer att finnas ett nära samarbete i samband med lagstiftningen för EU:s utrikes tjänst. Även här har kommissionen och parlamentet till stor del ett gemensamt intresse, vilket vi även bör avgränsa innan vi talar med rådet.

Något som är bra och som faktiskt också är en nödvändig konsekvens av Lissabonfördraget är att parlamentets ställning på området för internationella förhandlingar i samband med internationella avtal avsevärt kommer att stärkas, och att parlamentet får verkligt tillträde till all information och alla konferenser. Det har varit en absolut avgörande fråga. Jag är glad att vi även har lyckats uppnå vad vi ville i detta hänseende.

Evelyne Gebhardt (S&D). – (DE) Herr talman, herr Barroso! Vi var mycket glada över att få Lissabonfördraget på plats den 1 december och tillsammans med det en starkare socialpolitik och ett stärkande av konsumenternas ställning på det inrikespolitiska området inom EU. Vi upptäcker dock nu att ni, i strid mot Lissabonfördragets övergripande åtagande att skydda konsumenterna, har gjort precis tvärtom med uppdelningen av ansvarsområden i er kommission, för nu finns det inte bara en kommissionsledamot ansvarig för konsumentskydd, utan flera.

Jag vill höra hur ni tänker hantera detta. Hur tänker ni hålla samman detta politikområde, ett område som är ytterst viktigt för konsumenterna, för EU-medborgarna? Ansvar har delats upp. Vilken kommissionsledamot kommer att stå för denna sammanhållning? Säg inte att det är kommissionskollegiet som ska bestämma. Vi behöver tydliga ansvarsområden. Säg inte heller att ni kommer att fatta beslut om det skulle uppstå konflikt mellan kommissionsledamöterna. Ni är inte allsmäktig utan hör till ett kollegium.

Jag har mycket svårt för detta, herr Barroso. Ni måste förklara för mig hur ni på allvar ska hantera denna politiska uppsplittring inom konsumentskyddet, men även inom exempelvis utrikespolitiken, så att vi får en politik som efter fem år kommer att göra det möjligt för oss att säga att det var värt att ha en sådan kommission. Jag vet ännu inte hur jag kommer att rösta senare. Det beror i hög grad på era svar på våra frågor.

Adina-Iona Vălean (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag tror att ni är väl medveten om att EU befinner sig vid en vändpunkt. Ni har möjlighet att föra unionen på den ena eller den andra vägen: antingen återvändsgränderna med djupare ekonomiska kriser, en dålig konkurrensmässig situation för europeiska företag, mer av reglering och byråkrati, eller den djärva vägen där alla Lissabonfördragets möjligheter utnyttjas för att göra EU starkare och där en sammanhållen inriktning uppnås i fråga om de globala marknaderna och utmaningarna.

Möjligheter och lösningar på de globala utmaningarna återfinns på områden som den digitala dagordningen, forskning och utveckling samt energi. Ett nytt fördrag som slutligen ratificerats av alla medlemsstater ger er på ett silverfat de verktyg som behövs för att uppnå dessa mål.

Vad jag fruktar mest är den vidgade klyftan mellan medborgarnas förväntningar och den lilla världen i Bryssel. Den tillit och det förtroende vi har från medborgarna håller långsamt på att försvinna. Hur många gånger har jag inte iakttagit bristen på överensstämmelse mellan EU-förvaltningens inriktning på sina politiska mål och befolkningens verkliga bekymmer? Vad är poängen med att utforma en gemensam energipolitik om vi inte kan ge medborgarna säker och miljövänlig energi till ett rimligt pris? Vad är poängen med att samla in uppgifter om energainfrastruktur?

Vi kan inte tvinga på alla samma lösning. Kommissionen måste ta hänsyn till varje medlemsstats särdrag, möjligheter och medel. Ni måste ha en vision och vara kreativa för att leda EU ut ur denna återvändsgränd. I detta sammanhang kommer ni att ha parlamentets stöd. Om vi missar denna chans kommer EU inte att få något nytt tillfälle förrän om fem år.

Lajos Bokros (ECR). – (EN) Herr talman! Greklands finanser är på gränsen till kollaps. Även Spanien och Portugal tampas med växande problem. Om kommissionen, Europeiska centralbanken och Europeiska rådet inte agerar löper euroområdet risken att falla sönder.

Vad vi bevittnar i detta läge är en bristfällig tilldelning av ansvarsområden bland kommissionsledamöterna. Joaquín Almunia, som gjorde bra ifrån sig när det gällde ekonomiska och monetära frågor, har nu fått hand om konkurrens, vilket inte är hans gebit. Olli Rehn, som var en lysande kommissionsledamot för utvidgning, har nu hand om ekonomiska och monetära frågor, som inte är hans specialområde.

Varför är det i EU:s intresse att försvaga kommissionens intellektuella eldkraft just i kristider?

Werner Langen (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har nu en andra Barrosokommission. Det har redan nämnts hur systemet har förändrats. Det är den fjärde kommissionen sedan jag kom hit. De första två kommissionerna, som leddes av Jacques Santer och Romano Prodi, var kollegiala organ. Den första Barrosokommissionen var anmärkningsvärd genom sina enskilda aktörer – jag tänker på Stavros Dimas, Neelie Kroes eller till och med Charlie McCreevy, som förblev passiv i årtal under ert ledarskap. Om ni nu inför en ordförandeordning skulle jag rekommendera att ni tar ledningen, men går tillbaka till kollegieordningen. Det är bättre för EU och bättre för samarbetet med parlamentet.

Medborgarna har förväntningar när det gäller EU:s dagordning. Ni talade om att vara djärv. För det första måste ni stabilisera euron, utvidga euroområdet och se till att de nationella regeringarna uppfyller sina skyldigheter. För det andra måste ni skapa moderna, teknikbaserade arbetstillfällen enligt global standard, eftersom målen i Lissabonstrategin från 2000 har misslyckats, även om målen var de rätta. För det tredje måste ni fortsätta att utveckla EU med utgångspunkt från dess tidigare framgångar, inte på grundval av rop om undergång och försakelse. EU måste bli en jämbördig partner till USA och Kina. För det fjärde ska ni inte bara ställa frågor om framtiden, utan även besvara dem tillsammans med parlamentet.

Öppna marknader och mer utbildning, tillväxt och välbefinnande får inte vara ämnen som förpassas till det förflutna. De måste vara framtidsämnen, på samma sätt som social trygghet, en industriell bas och stoppad utvidgning av finansmarknaderna.

Vi vill ha ett ärligt samarbete med er och kommissionen. I detta sammanhang måste kommissionen vara EU:s motor, inte herre. Två grupper har bestämt sig för att motsätta sig er helt och hållet – De gröna och kommunisterna. De företräder knappt 13 procent av ledamöterna. Om kommissionens ordförande och kommissionen samarbetar på ett bra sätt med resten av parlamentet kommer vi tillsammans att uppnå den framgång vi behöver.

Alejandro Cercas (S&D). – (ES) Herr kommissionsordförande! Ledamöterna av gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet (S&D) önskar som bekant åstadkomma en verklig förändring av EU:s sociala agenda och en förnyad social agenda.

Många av oss hyser hopp om att hitta ett och annat litet "grönt skott" i ert tal, i löftena till vår grupp, i kommissionsledamot László Andors tal och i det institutionella avtal som vi måste hänskjuta till en framtida europeisk lagstiftning för miljökonsekvensbeskrivning. Förhoppningsvis har ni dragit lärdom av det senaste valet och av den öronbedövande tystnaden från arbetstagarorganisationerna när det gäller den nya kommissionen.

Vi är följaktligen ytterst angelägna om att det för närvarande något vaga löftet ska uppfyllas och att kommissionen ska tillföra ett mervärde i form av verklig förändring. Vi är ytterst angelägna om att "Barroso II"-kommissionen ska skilja sig från den första Barrosokommissionen.

Vi lyssnade på kommissionsledamot László Andor, och det är detta vi drömmer om och hoppas på. Vi kan försäkra er om vår lojalitet om vi får ett bindande åtagande om allt som ni har ställt i utsikt vid era framträdanden och i det avtal som ni ingått med parlamentet.

Vad vi kräver – eftersom ni ju är en intelligent man – är att miljökonsekvensbeskrivningen och den sociala konsekvensbedömningen ska innefatta hållbarheten i den ekonomiska modell som ni förespråkar. Annars kommer EU inte att ha någon framtid. EU måste anpassa sin dagordning efter medborgarnas och

arbetstagarnas dagordning, annars kommer EU inte att uppnå ekonomisk integration och definitivt inte politisk integration, vilket vi planerar. Vi planerar att bygga upp ett EU med långtgående politiska ambitioner, som på nytt kan entusiasmera medborgarna och återigen inta en nyckelroll i världen ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Mirosław Piotrowski (ECR). – (PL) Herr talman! Kommissionskandidaterna nomineras av regeringarna i EU:s medlemsstater. Sedan de godkänts av Europaparlamentet är de befriade från skyldigheter gentemot hemländerna. De antas i princip arbeta för lika utveckling inom EU som helhet. Detta kräver kompetens och förtroende. Under utfrågningarna uppstod tvivel om den första aspekten. Kandidaternas svar var många gånger uppgjorda på förhand och uttrycktes i stötande allmänna ordalag. Catherine Ashton tog i och för sig upp en del detaljer, men hennes svar var en besvikelse. Som helhet är det en blek grupp av kommissionsledamöter som visade framfötterna vid utfrågningarna, och de få välmeriterade kandidaterna förändrar inte denna uppfattning. Vi måste emellertid rösta på kommissionen i sin helhet, och den har inte lagt fram någon tydlig handlingsplan.

Kan vi lita på kommissionen? Gruppen Europeiska konservativa och reformister (ECR) fick frågan om vi kunde tänka oss att lägga familjbudgeten och vår egen familjs framtid i kommissionens händer. Många av oss svarade, och svarar än i dag nekande.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Herr talman, herr kommissionsordförande, mina damer och herrar! Om vi skulle tro på Daniel Cohn-Bendits version av saken, där han avfärdar det hela som hyckleri, skulle Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) (PPE) ha beslutat sig för att rösta för, eftersom den har tretton ledamöter, och liberalerna mot, eftersom de har nio, medan socialisterna eventuellt skulle lägga ned sina röster, eftersom de endast har fått småsmulor.

Så förhåller det sig emellertid inte. Hur det stora flertalet av oss röstar hänger samman med svaret på en mer djupgående fråga, nämligen vilken roll Barrosokommissionen förväntas spela vid detta vägsål i historien.

Den förväntas inge nytt hopp åt de miljontals människor och företag som befinner sig i svårigheter, och genom beslutsamhet och skarpa idéer bryta sin maktlöshet inför särintressen och regeringar.

Den förväntas ge invandringen och energipolitiken ett europeiskt ansikte och utfärda euroobligationer för att trygga återhämtningen. Den förväntas, fru Ashton, utarbeta en övertygande europeisk utrikes- och säkerhetspolitik värd namnet.

Enligt Martin Schulz betar ni er som trappistmunkar som avlagt tysthetslöfte. På den helighetens väg ni slagit in på föreslår jag att ni avlägger ett annat löfte, nämligen ett löfte om handling. Det finns faktiskt massor att göra. Låt oss sätta i gång snabbt, låt oss göra ett bra arbete och låt oss göra det tillsammans. Jag önskar er all lycka, ordförande Barroso!

Gianluca Susta (S&D). – (IT) Herr kommissionsordförande! De progressiva bland oss ger er vårt förtroende vid dagens omröstning för att ni ska undgå utpressning av dem som har föga tilltro till den europeiska gemenskapen och för att ni inte ska hamna i underläge gentemot regeringarna i EU:s 27 medlemsstater.

Att tro på en europeisk gemenskap innebär att ni bryter er öronbedövande tystnad och intar en nyckelroll i de viktiga internationella frågorna och försvarar EU:s intressen på den industriella och ekonomiska arenan. Det innebär också att ni rustar upp socialpolitiken och investerar mer i kampen mot fattigdomen i världen, liksom att ni befäster alliansen med USA, men på lika villkor, och stärker EU:s ställning i internationella organ, med början i FN:s säkerhetsråd. Det betyder också att ni återinför multilateralismen i världshandeln och bestämmer dagordningen för kampen mot de globala föroreningarna.

Dagens omröstning kommer att vara en villkorlig och undantagslös förtroendekomröstning för kommissionen och de enskilda kommissionsledamöterna, som syftar till att fullt ut upprätta det nya EU som såg dagens ljus i Lissabon, en politisk aktör bland de stora världsmakterna och ett EU som framför allt kan bli en ödesgemenskap som beslutsamt tar sig an sitt eget ekonomiska och samhälleliga framåtskridande och ser det som sitt uppdrag att uppnå fred, rättvisa och frihet i världen. Ett EU, där gemenskapen inte uteslutande bygger på minnen och där man lever i nuet av sitt eget välstånd och av en sedan länge falnad glans.

Alain Lamassoure (PPE). – (FR) Herr talman, herr Barroso! Lissabonfördragets framgång beror nu på er och era medarbetare.

EU:s förste ständige ordförande beslöt överraskande nog att göra sig osynlig sedan han blivit vald. Det har han lyckats med. Ingen utanför hans hemland visste något om honom för två och en halv månad sedan, och ingen har fått reda på något mer om honom sedan dess. Spaniens premiärminister var artig nog att komma hit och redogöra för Spaniens prioriterade frågor under det spanska ordförandeskapets sexmånadersperiod. Detta går precis stick i stäv mot vad författarna till Lissabonfördraget – av vilka ett flertal befinner sig här i kammaren – ville. Ingen – varken människorna i Europa eller USA:s president – vet längre vem som leder EU.

I en värld där allt ställts på huvudet av krisen, på en kontinent som helt har tappat orienteringen, som har mer än 20 miljoner arbetslösa, som riskerar en långsiktig nedgång när den möter tillväxtmakterna, behöver EU en vägvisare, en inriktning, en ambition och ett större sammanhållande projekt som kan få fart på våra 27 nationer och en halv miljard fria medborgare. Var alltså inte rädd, herr Barroso, fatta mod! Målsättningar, strategier, metoder, finansiering – allt detta fordrar ett helt nytt angreppssätt. Möjligheten till återgång till en stark tillväxt har aldrig tett sig så avlägsen. Solidaritet mellan medlemsstaterna har aldrig tett sig så nödvändig. Gapet mellan vår kompetens och våra ekonomiska resurser har aldrig tett sig så stort. Medborgarnas förväntningar har aldrig varit så höga. Europaparlamentet har dessutom tveklöst aldrig varit mer inställt på att stödja långtgående politiska åtgärder som kompensation för de tio år som gått till spillo genom den ändlösa institutionella debatten. Jag är er vän, och jag konstaterar att parlamentets stöd kommer att stå i proportion, inte till den försiktighet ni ger prov på utan till den djärvhet ni visar.

(Applåder)

Dagmar Roth-Behrendt (S&D). – (DE) Herr talman, herr Barroso! Våra förhållanden är olika, och vi har en annan institutionell uppbyggnad. Nu när Lissabonfördraget är i hamn kommer samarbetet mellan de tre institutionerna – parlamentet, rådet och kommissionen – att se annorlunda ut än hittills. Jag anser att vi alla måste vara angelägna om att det blir en framgång. Ert engagemang i den första delen av den interinstitutionella överenskommelsen säger mig – och jag är inte alltid okritiskt inställd till er – att också ni önskar detta.

Den första delen av det avtal vi har förhandlat fram med er innehåller viktiga punkter om den roll parlamentet ska spela, framför allt i samarbetet med er, men även med rådet. De innefattar en fördjupad dialog mellan parlamentet och kommissionen, möjligheten till mer information än tidigare, med andra ord en möjlighet att vara en jämställd partner i lagstiftningsprocessen. De innefattar också möjligheten till en reell frågestund, där kommissionsledamöterna, som ju när allt kommer omkring är politiker, kommer hit och svarar på frågor och inte drar sig undan som de tidigare brukat göra. Förr var det endast ni, herr Barroso, som dristade er till att göra detta. Nu kommer alla att göra samma sak. Det är utmärkt. Det kommer att gagna oss alla, och det kommer även att gagna demokratin inom EU och förhoppningsvis också medborgarnas intresse av det vi sysslar med, nämligen vårt lagstiftningsarbete för alla.

När det gäller frågan om lagstiftningsinitiativ har jag avslutningsvis den bestämda uppfattningen att vi, mot bakgrund av det vi kunde uppnå i förhandlingarna med er om vårt samarbete och av det vi i dag har utformat till en resolution, har kommit så nära initiativrätt för parlamentet som det över huvud taget är möjligt. Det utesluter dessutom en konstruktion av *sui generis*-karaktär. Ni samarbetade med oss om detta, och ni tog arbetet på stort allvar. Jag har all respekt för detta och sätter stort värde på ert bidrag i detta avseende.

Konsekvensbeskrivningarna har redan tagits upp av andra ledamöter. Ni har åtagit er att arbeta för insyn och öppenhet och att samarbeta. Ni konstaterade att ni fäster stor vikt vid sociala konsekvensbeskrivningar. Detta är mycket viktigt från vår synpunkt. Jag är fullständigt nöjd med detta. Jag anser att vi ska börja arbeta redan i dag, vilket inte är en dag för tidigt.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill hänvisa till ramavtalet och till ett speciellt partnerskap mellan kommissionen och parlamentet som ni aktualiserade och vi givetvis välkomnar.

Parlamentet kämpar inte för sin behörighet för att vinna heder och ära. Vi vill avhjälpa bristen på demokratisk legitimitet efter all den vända vi bevittnade i samband med folkomröstningarna. Vi träder in i en ny era av gemenskapsmetod, så vi ber er att inte värna om kommissionens behörighet, eftersom vi, det vill säga parlamentet, inte var delaktiga när det gäller gemenskapsmetoden. Jag syftar här på kommissionens lagstiftningsmonopol. Monopolet fanns redan innan parlamentet var vad det är i dag, så jag välkomnar denna kompromiss som ni har godkänt och som innebär att vår initiativrätt i lagstiftningsfrågor beaktas. Parlamentet kommer att övervaka tillämpningen av kompromissen mycket noga mot bakgrund av vår begäran hos kommissionen om att ta initiativ till lagstiftning.

Min andra punkt handlar om EU:s utrikestjänst. Dess trovärdighet bör vila på två grundstenar – inte endast rådet utan också parlamentet – och hittills är vi inte helt nöjda. Jag betraktar er vice ordförande, Catherine Ashton. Vi beklagar djupt att vi inte ingår i högnivågruppen. Vi anser att vi ska vara delaktiga i processen, vilket parlamentet hela tiden krävde. Vi bör få vara delaktiga i utnämningen av ambassadörer och av EU:s särskilda representanter. Kanske finns det fortfarande lite handlingsutrymme kvar, eftersom det inte handlar om prestige från vår sida utan om att göra utrikestjänsten verkligt trovärdig i europeernas ögon. Annars kommer den att försvagas, när båda sidor egentligen vill att den ska stärkas.

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D). – (PT) Herr talman, herr kommissionsordförande! Under utfrågningarna intresserade jag mig speciellt för kommissionskandidaterna för jordbruk och fiske, de områden som ligger mig särskilt varmt om hjärtat i Europaparlamentet. Deras bakgrund verkar i båda fallen lämplig. Viktigare än kandidaternas personlighet och kompetens är emellertid att få reda på under vilka politiska förhållanden de ska utföra sina uppdrag. För att min grupp och jag själv med gott samvete ska kunna rösta för kommissionen frågar jag er, herr Barroso, om ni kan lova mig att ni kommer att ge de båda kommissionsledamöterna ert stöd och garantera att deras initiativ till genomgripande reformer på de ytterst vanliga politikområdena jordbruk och fiske kommer att behålla sin gemenskapskaraktär, och att ni kommer att ta avstånd från varje försök till åternationalisering?

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Herr talman! Jag vill först och främst ta tillfället i akt att belysa hur kommissionen och kommissionens ordförande har samarbetat med parlamentet under de månader som installationsprocessen pågått. Inget annat organ i världen med exekutiv och lagstiftande initiativrätt har sådana krav på sig. Ordföranden måste lägga fram ett program för parlamentet. Kommissionen måste genomföra utfrågningar med samtliga parlamentsgrupper. Omröstningarna avgörs med absolut majoritet, och samtliga kommissionsledamöter måste inställa sig för att frågas ut en och en om sina egna program, varpå följer tre eller fyra timmars direkta frågor – frågor som måste besvaras.

Kommissionen gick med på att förhandla om ett ramavtal med parlamentet, där man först och främst samtyckte till att sanktionera och stärka parlamentets maktbefogenheter när det gäller lagstiftningsinitiativ. För det andra accepterade man principen om obegränsad tillgång till information, såväl i fråga om lagstiftningsåtgärder som politiska åtgärder eller när det gäller internationella förhandlingar. Slutligen gick man med på att beakta parlamentets uppfattning om kommissionsledamöterna och om en omorganisation bland kommissionsledamöterna.

Detta bevisar enligt min uppfattning att kommissionen sedan juli månad klart har visat att man är beredd att upprätta nära förbindelser med parlamentet och att man därmed på ett klart, tydligt och otvetydigt sätt har visat att den strategiska alliansen inom Lissabonfördraget, som syftar till att främja den gemenskapsmetod som Jacek Saryusz-Wolski nämnde, utgörs av alliansen mellan parlamentet och kommissionen. Såväl kommissionen som ramavtalet förtjänar följaktligen helhjärtat stöd från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) (PPE).

Othmar Karas (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! I en demokrati innebär ett godkännande aldrig helt fria händer – det är alltid ett förtroende i förskott som först måste förtjänas. Låt oss därför börja på ny kula tillsammans; låt oss inte bara fortsätta som förut, vilket ni, herr kommissionsordförande, har påpekat. Fördraget, krisen och globaliseringen kräver att vi alla ändrar vårt sätt att arbeta. Vi behöver ett ökat europeiskt medvetande i medlemsstaterna, större ärlighet mot EU, mer EU i Europa och mer EU i världen. Det kräver ledarskap från varje enskild kommissionsledamot och en beredskap att omsätta EU-debatterna i politisk handling.

Parlamentet och kommissionen måste ingå ett nytt partnerskap – ett partnerskap för medborgarnas EU, ett partnerskap för att motverka nationalism, protektionism och extremism, oärlighet, ansvarslöshet, en tigandets kultur och en brist på respekt. Utöver en stabilitetspakt för valutan behöver vi en hållbarhetspakt för samtliga politikområden för att öka trovärdigheten och återvinna förlorat förtroende. Vi måste utveckla underskottsförordningen, exitsstrategin och EU 2020-strategin till en helhetslösning för att minska statsskulder, hantera underskott, främja innovation och tillväxt och skapa långsiktiga arbetstillfällen.

Jag uppmanar er avslutningsvis att upprätta en ingående balans och lämna in förslag till samordning av den ekonomiska politiken samt av finans-, social-, skatte-, forsknings-, innovations- och utbildningspolitiken, eftersom vi behöver mer EU.

Gunnar Hökmark (PPE). – (EN) Herr talman! Kommissionens viktigaste utmaning blir inte att bekämpa den nu aktuella krisen. Vi är gradvis på väg ut ur den, och även om det fortfarande kommer att vara viktigt att fullfölja den uppgjorda politiken måste den främsta utmaningen vara att jämna vägen för Europas framtida

ekonomi och se till att den blir en dynamisk ekonomi som kan konkurrera och spela en ledande roll i världsekonomin.

Detta kräver politiska åtgärder för nya arbetstillfällen, investeringar och dynamisk ekonomisk tillväxt. Annars kommer vi även fortsättningsvis att ställas inför de problem som krisen gett upphov till – arbetslöshet och underskott. Den kommission som godkänns här i dag måste ta utmaningen på allvar.

EU:s väljare gav ett mycket klart besked i juni. De vill inte ha en genomreglerad socialistisk modell utan en öppen modell som möjliggör konkurrens på lika villkor och ett socialt Europa, det vill säga arbetstillfällen, tillväxt, möjligheter och gränsöverskridande integration. Detta är den nya kommissionens uppgift – att bygga upp ekonomin och skapa välbefinnande och social trygghet genom att vara öppen för nya idéer och stödja innovationer.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Herr talman! Den europeiska gemenskapen har nu över 50 år på nacken. Vissa menar att den genomgår en medelålderskris – att den känner sig en aning trött, moraliskt sliten och tveksam till ytterligare utvidgning.

Mot denna bakgrund har ni, herr Barroso, ett historiskt tillfälle till statsmannaskap, till verkliga reformer och långsiktiga visioner. Er andra mandatperiod sammanfaller med 60-årsdagen av Schumandeklarationen. Den enda utvägen för EU:s grundare var inte, som ni själv konstaterade, att ägna sig åt politiskt käbbel utan att höja sig över nationella intressen och införa en överstatlig europeisk politik i en öppen och generös anda.

Först och främst förväntar vi oss att en gemensam EU-politik, särskilt införandet av den gemensamma energimarknaden, verkligen genomförs. Kommissionen har varit parlamentets främsta allierade och samarbetspartner. Vi önskar er och hela kommissionskollegiet allt gott.

Marian-Jean Marinescu (PPE). – (RO) Jag anser att den nya kommissionens viktigaste uppgift är att genomföra Lissabonfördraget. Det är er uppgift att visa EU:s medborgare att det nya fördraget lever upp till förväntningarna och att inge förtroende för det.

Bland de många andra viktiga ärenden som kommissionen kommer att behandla måste man under de närmaste åren lyfta fram en översyn av två oerhört viktiga politikområden, nämligen den gemensamma jordbrukspolitiken och sammanhållningspolitiken. Jag anser att budgetpolitiken för perioden 2014–2021 kan planeras och utformas först sedan en översyn av dessa politikområden har skett. Detta måste alltså vara en högprioriterad uppgift i den nya kommissionens ramprogram. Jag hoppas att översynen av dessa båda politikområden inom EU kommer att skapa en balans på medellång och lång sikt i den ekonomiska, finansiella och sociala situationen i samtliga medlemsstater och motverka uppkomsten av sådana obalanser som vi just nu upplever och som äventyrar den hållbara utvecklingen inom hela EU.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) De nya medlemsstaterna oroas med rätta över att nationell egoism och åternationalisering vinner terräng inom Europeiska unionen. Europeiska unionen kan inte existera utan solidaritet och sammanhållning eller utan att de mindre utvecklade nya medlemsstaterna kommer ifatt. Programmet för 2020 kommer att behöva utformas av kommissionen under ledning av José Manuel Barroso på ett sådant sätt att vi inte behöver minska utan i stället bevara och samtidigt reformera och stärka den gemenskapspolitik vi hittills har bedrivit, särskilt sammanhållnings- och regionalpolitiken och den gemensamma jordbrukspolitiken. Vi ser skrämmande avsikter där vissa försöker att fasa ut denna politik och framför allt minska den gemensamma jordbruksbudgeten. Rådet bör utarbeta konkreta åtgärder för att krisen i världen inte ska bli en sysselsättningskris eller en social kris. Avslutningsvis får vi inte låta den tragiska situationen i Grekland leda till slutsatsen att vi inte bör fortsätta att stärka euroområdet och inte fortsätta utvidgningen mot västra Balkan.

Lena Ek (ALDE). – (EN) Herr talman! Albert Einstein har sagt att livet är som att cykla: För att hålla balansen måste man fortsätta att röra sig. Det är exakt vad vi förväntar oss av den nya kommissionen. Samtidigt finns det bekymmer. Frågan om klimatförändringar är exempelvis uppdelad mellan ett antal portföljer, och det är högst oroande. Frågorna om industri- och energipolitik kommer under tiden att hanteras av kommissionsledamöter från endast en politisk grupp, och det är också mycket oroande. Det vi nu behöver är balans och stöd till en hållbar ekonomisk tillväxt, och det är viktigt att det återspeglas i EU 2020-strategin.

De första orden i en roman är alltid de svåraste att skriva. Det intryck kommissionen skapar och dess kommande arbetssätt kommer att återspeglas och skrivas in i EU 2020-strategin, och det blir en indikation på den nya kommissionens arbete och kvalitet. Jag hoppas den blir hållbar.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE). – (EN) Herr talman, mina damer och herrar i det nya kollegiet, här i kammaren och på läktaren! I dessa tider av ekonomisk, finansiell och klimatmässig kris förväntar sig Europas medborgare ledarskap från er. De förväntar sig modiga och tydliga projekt. Herr Barroso! Ni har sagt ett par gånger i dag att vi inte kan fortsätta som vanligt och att vi måste vara djärva och modiga. Det har vi inte sett något av i era riktlinjer eller vid utfrågningarna av flertalet kommissionsledamöter.

Ta utrikespolitiken exempelvis. Fru Ashton! Det är ni som bör och måste vara Europas enade röst. Det är inte bara en fråga om bra samordning eller att samråda med medlemsstaterna. Ni bör lägga fram djärva och specifika projekt för rådet, exempelvis för förebyggande av europeiska civila katastrofer i enlighet med Barniers rapport. Ni behöver visa vägen, även i frågor som gäller finanskrisen. Vi behöver en gemensam kontroll av finansmarknaden och en skatt på finansiella transaktioner.

Lägg fram dessa förslag för rådet. Var vänlig och gör det och vänta inte på att rådet ska säga "ja" eller "nej" eller på att enskilda medlemsstater ska börja bearbeta er. Om ni ger oss det här ledarskapet så kommer vi att ge er vårt stöd från Europaparlamentet. Det har ni inte fått än.

John Bufton (EFD). – (EN) Herr talman! Jag måste ta upp en mycket viktig fråga som gäller Storbritannien.

För närvarande åtnjuter vi i Storbritannien ett undantag från 48-timmarsveckan. Efter att ha lyssnat till László Andor och utfrågningarna – jag har inget emot László Andor personligen – är jag mycket oroad över den riktning han vill gå i. Jag anser det mycket troligt att Storbritannien kommer att förlora undantaget. Om vi gör det kommer tre miljoner människor i vårt land att förlora på det. De trivs med att jobba övertid. Vår deltidsbrandkår i Storbritannien är hotad, särskilt i min region, Wales, där 75 procent av brandkåren består av deltidsbrandmän.

Vi har snart ett allmänt val, och jag uppmanar alla brittiska parlamentsledamöter som i dag är här att rösta emot den nya kommissionen, för om 48-timmarsundantaget avskaffas för de goda människorna i mitt land kommer det att innebära allvarliga konsekvenser för oss. Det är upp till dem. De tre miljonerna kommer att titta på hur de röstar, precis som jag kommer att göra.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Lissabonfördraget är avsett att stärka Europeiska unionen och därmed naturligtvis i första hand Europeiska kommissionen och parlamentet. Det är emellertid skamligt att politiskt svaga företrädare trots detta placeras i toppen på EU-institutionerna. Politiska observatörer instämmer i att den nya kommissionen inte innehåller några riktiga politiska tungviktare. Om kommissionens ordförande redan är den minsta gemensamma nämnaren bland talangerna i de stora EU-staterna fortsätter uppenbarligen denna situation okontrollerat med de enskilda kommissionsledamöterna. Den nya rådsordföranden och framför allt den höga representanten liknar också mer politiska lättviktare. Viktiga politiska partner som USA låter oss redan veta det, och vi vet inte vad som kommer att hända med andra partner som exempelvis Ryssland.

Frågan uppstår då om huruvida ett stärkt Europaparlament i samarbete med en svag kommission faktiskt kan uträtta något positivt arbete när det gäller integration och att tillfredsställa de europeiska folkens intressen.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Herr talman! Jag skulle vilja att den nya kommissionen gör mer för små och medelstora företag. Två tredjedelar av våra arbetstagare arbetar för dessa företag, och de genererar 50 procent av bruttonationalprodukten. Vi måste framför allt se till att små och medelstora företags kreditvärdighet ökar eftersom riskkapital är särskilt viktigt för att kunna fortsätta att betala bra löner, inte minst i kristider. Vi behöver vara mer konkurrenskraftiga, och därför behöver infrastrukturen bättre stöd. Framför allt borde de transeuropeiska nätverken förbättras.

Vi måste se till att de små och medelstora företagen också har forskningsmöjligheter så att de kan erbjuda nya produkter och tjänster via Europeiska institutet för innovation och teknik. Vi behöver också förbättra yrkesutbildning och -undervisning. Det är en viktig uppgift för Europeiska kommissionen. Jag önskar den nya kommissionen all framgång och lycka inför framtiden.

Milan Zver (PPE). – (SL) Jag hör till dem som anser att det är en stor dag för europeisk demokrati i dag, inte bara för att vi ska slutföra nya europeiska institutioner och strukturer utan även för att vi ska anta den interinstitutionella överenskommelse som, tillsammans med Lissabonfördraget, faktiskt ökar de europeiska medborgarnas möjligheter att påverka europeisk politik.

Jag tycker att det verkar särskilt relevant just nu eftersom vi redan har bevittnat, eller kan börja se, tecken på den första krisen inom europeisk demokrati. Det visar sig genom allt mer krympande valdeltagande, människors allt mer försämrade förtroende för grundläggande demokratiska institutioner och det faktum

att demonstranter, i vissa europeiska huvudstäder, bemöts med våld medan symboler för totalitarism och liknade regimer hedras.

Jag tycker kort sagt att det är hög tid att europeiska politiker också gör något för att utveckla demokratin när det gäller institutionsbyggande, men det kommer inte att vara tillräckligt. Vi behöver också satsa på att höja nivån på den demokratiska politiska kulturen, särskilt i de tidigare kommunistländerna.

Juan Fernando López Aguilar (S&D). – (ES) Herr talman! Den spanska delegationen inom gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet kommer att rösta för kommissionens mandat som döpts till Barroso II. Vi har goda skäl att göra det. Ett är att vi är övertygade om att inte ens José Manuel Barroso kan instämma i kritiken mot Barroso I när han har ett mandat för kommissionen Barroso II.

Vem som helst kan se vilka skälen till detta är. Europa har förändrats, världen har förändrats och har hamnat i kris. En globaliserad värld som ställs inför en global kris som behöver ett globalt relevant Europa. I stället för att bemöta krisen med ytterligare kriser måste vi vidta åtgärder, och vi måste göra det nu. Vi behöver vidta åtgärder för att bemöta klimatförändringar, nya energikällor, betydelsen av vår utrikespolitik på global nivå och vårt bidrag till en säkrare värld i kampen mot brottslighet och terrorism. Vi behöver vidta dessa åtgärder nu.

Sex månader har gått sedan valet, och det är nu dags för oss att ha en kommission med full kapacitet och som är fullt operativ. Det är vad de 500 miljoner européer som tittar på oss förväntar sig nu. Vi är därför övertygade om att eftersom översamhet inte är ett alternativ är det enda alternativet för Barroso II att överraska dem som kritiserat Barroso I med åtgärder, bestämda åtgärder.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Jag instämmer i att det är en viktig dag i dag eftersom vi kommer att rösta för en kommission inte bara för 27 medlemsstater utan även för ett gemensamt Europa. Det har sagts här i kammaren att genomförandet av Lissabonfördraget är en brådskande fråga. Det är en brådskande fråga som överskuggas av stora svårigheter eftersom den nuvarande krisen långtifrån befrämjar genomförandet av fördraget, som måste åstadkomma ett gemensamt Europa för 27 länder och ett Europa som alla européer samtidigt uppfattar som trovärdigt.

Jag vill betona att enligt min uppfattning är Europeiska unionens största utmaning för närvarande känslan av solidaritet mellan européer från de gamla och nya länderna, med andra ord solidariteten mellan européer från öst och väst. Detta är enda sättet att göra Europa trovärdigt för dem som förr eller senare vill bli medlemmar i unionen, oavsett om det handlar om västra Balkan, Moldavien, Turkiet eller Island.

Liisa Jaakonsaari (S&D). – (FI) Herr talman! Det har definitivt tagit för lång tid att bilda kommissionen. Framtida historiker kommer säkert att undra hur det var möjligt att använda sex månader för att sätta ihop kommissionen, samtidigt som vi i Europa genomgick den djupaste recessionen i Europas ekonomiska historia.

Jag tror att denna process som helhet har stärkt och stimulerat kommissionen och parlamentet. Jag är därför överraskad över gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen som enhälligt beslutat att rösta emot den nya kommissionen, särskilt som de själva ofta har sagt att de vann mycket på processen och att deras målsättningar accepterades. Uppriktigt sagt tror jag att det här är ett fall av extrem populism.

Den inre marknadens och det sociala Europas livskraft är som bror och syster: De går hand i hand. Det är mycket viktigt att en bedömning av den sociala inverkan är ett steg i riktning mot ett socialt Europa.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Herr Barroso, herr talman! Jag är inte bara besviken över människorna i kommissionen utan även över er tilldelning av portföljer. Ni har delat upp vissa av dem på ett sådant sätt att det i framtiden kommer att bli mycket svårt att genomföra specifika förhandlingar i utskotten. Ni har dessutom tagit bort en framgångsrik portfölj från vissa kommissionsledamöter, och ni har gett dem en som de inte är så glada över. Om man ser på detta från en mer psykologisk synvinkel kan en olycklig kommissionsledamot göra stor skada eftersom han eller hon kommer att träffa en rad människor som lägger fram förslag som han eller hon inte kan hantera, särskilt i början av arbetet. Jag tycker att beslutet är felaktigt.

Den andra punkt jag vill ta upp gäller det interinstitutionella avtalet. Vi kommer definitivt att kämpa för att det ska genomföras eftersom Lissabonfördraget nu trätt i kraft. Vi kommer att säga vår mening om internationella fördrag, och vi kommer att lyckas med detta, trots både rådets och kommissionens förseningstaktik. Kommissionen bör vara beredd på det.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Herr talman! Europeiska unionen befinner sig i en helt ny situation. Genom Lissabonfördraget har två stora förändringar införts. Vad kan vi säga efter att det varit i drift under två månader? Om vi verkligen tänker efter är det faktiskt bara en bra och viktig början. Det är först nu som det är dags att ge dessa bestämmelser och resolutioner verkligt innehåll. Vi bör göra en korrekt uppdelning av behörighet mellan institutioner eller nyligen inrättade viktiga höga positioner och upprätta politiska principer och regler för samarbete. Vi behöver också behålla principen om verklig jämställdhet mellan medlemsstaterna men också mellan medlemsstater och unionen. Det är viktigt att ordförandeskapet som innehas av enskilda medlemsstater inte minskar i betydelse.

Endast en sammanhållen union som uppträder enat kommer att ha den ställning i världen som den förtjänar. De första erfarenheterna från de senaste två månaderna ger upphov till en rad tvivel. Problemen bör därför verkligen övervägas, och åtgärder bör vidtas som gör att vi kan uppnå de förväntade effekterna och en ny kvalitet på Europeiska unionens verksamhet.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Den fråga som Kissinger en gång ställde upprepas ofta – vem ska svara? Tanken var att vi behöver starka personligheter och starka ansikten. Nej! Vi behöver starka institutioner. Vi behöver ett råd, ett parlament, en union där vem som helst inom rådet kan svara, eftersom han eller hon kan ge ett kompetent svar och en kompetent lösning. Jag ska nu göra en sådan telefonbegäran: Vi skulle vilja ha ett Europa där rättigheterna för traditionella nationella minoriteter också respekteras, där det inte finns några slovakiska språklagar. I och med lagens ikraftträdande är det inte bara EU:s grundläggande rättigheter och bestämmelserna i de europeiska konventionerna om de mänskliga rättigheterna som överträds – en av de största framgångarna med den europeiska integrationen, en enhetlig inre marknad, är också i fara. Jag kräver att kommissionen vidtar nödvändiga åtgärder i enlighet med rättstjänstens uppfattning så att gemenskapsrätten även fortsättningsvis ofelbart gäller.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Herr talman! Strukturfonderna har verkligen varit viktiga för regioner som Wales både förr och nu. De har hjälpt många enskilda, kommuner och verksamheter. De har varit särskilt viktiga under de svåra ekonomiska tiderna nyligen.

Det är därför avgörande att alla dessa grupper kan dra nytta av strukturfonderna i framtiden. Jag anser att en strukturfond bör vara tillgänglig för alla regioner i hela Europa om de är kvalificerade efter 2013. Jag tycker att vi borde omöjliggöra åternationalisering av strukturfonderna, och jag välkomnade särskilt kommentarerna från kommissionsledamoten med ansvar för ekonomisk planering och budget, som var emot åternationalisering av sammanhållningspolitik och strukturfonder.

Det är också grundläggande att finansieringen inte plötsligt upphör 2013 för alla de grupper jag nämnde. Jag tror därför att det är viktigt att det finns en övergångsställning för regioner som faller utanför konvergensen efter 2013. Och jag hoppas att kommissionen prioriterar sammanhållningspolitik och strukturfonder på det sätt som den förtjänar under de kommande veckorna och månaderna.

Gay Mitchell (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill ta upp en fråga här som jag har tagit upp i mitt eget land, med förhoppningen att vi kanske kan få något att hända genom att höja den över uppifrån- och underifrånperspektiven.

Vi talar hela tiden om bankkrisen och vad vi kan göra för små och medelstora företag. Problemet är att det finns många små och medelstora företag som helt enkelt inte kan få lån även om de har en livskraftig verksamhet och kan erbjuda jobb. Det största skälet är enligt min erfarenhet frånvaron av bankchefer. Vi hamnade i den här krisen eftersom banksystemet var automatiskt – och i många fall är det fortfarande det. Europeiska centralbanken och Europeiska kommissionen har lämnat mycket stöd till finansinstituten. Nu är det dags att vi återvänder, och använder all vår påverkan för att återvända, till den traditionella bankchefen som beräknar risker utifrån beskaffenhet, förmåga och meriter.

Jag tror verkligen att det skulle bli skillnad och till de 27 närvarande kommissionsledamöterna vill jag säga: Underskatta inte er förmåga att påverka ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Herr talman, herr Barroso! Jag skulle vilja ta upp två saker som är avgörande för mig. Mycket har sagts i dag om att komma ur krisen. I det hänseendet måste vi vara medvetna om en sak: Krisen kommer inte att gå över om bankerna börjar betala ut bonusar igen så fort de har blivit stabila. Vi kommer endast att komma över krisen när de som nu har blivit arbetslösa har fått tillbaka sina jobb och när de som hittills inte har haft något jobb kan få ett. Då har vi tagit oss igenom krisen.

Det är därför avgörande för er kommission att ni fullföljer målet att skapa och rädda arbetstillfällen och att se till att de som arbetar hårt också får lämplig ersättning för sitt arbete och en större del av det allmänna välbefindandet än tidigare. Om ni lyckas med det, herr Barroso, då tror jag att den nya kommissionen blir mer framgångsrik än den tidigare.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Precis som vid valet av påve hoppas jag att vi i kväll kan säga "*Habemus Papam; habemus kommissionen*", men ett område som oroar mig och många andra är att vi i Lissabonfördraget skulle utse en ordförande för rådet för att få klarhet. Jag är inte säker på att vi fått någon klarhet, och kanske ordförande José Manuel Barroso kan utveckla det för oss.

När det kommer till kritan i kristider, vem ska vara den enda rösten som företräder EU? Ska det bli Herman Van Rompuy? Eller blir det Catherine Ashton? Kommer det att bli en av kommissionsledamöterna? Kommer det att bli det roterande ordförandeskapet eller ordförande Barroso själv? Jag skulle vilja ha svar på det.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! Jag ska börja med att besvara några konkreta frågor och sedan ta upp de mer allmänna.

När det för det första gäller euroområdet tog vissa ledamöter här i kammaren upp frågor i anslutning till det och några aktuella problem vi står inför i medlemsstater som är medlemmar i euroområdet. Låt mig till att börja med påminna om att euron är en av de största framgångarna i EU:s historia. Sedan euroområdet inrättades med 11 deltagare har det växt och omfattar nu 16 medlemsstater. Euroområdet har varit ett stabilt område som skapat sysselsättning. Det påverkades självfallet av krisen. Länder utanför euroområdet påverkades också av krisen. Jag behöver inte påminna er om att jag för bara några dagar sedan tog emot Islands premiärminister, ett land som ligger mycket nära oss – och ett land utanför euroområdet – som verkligen hade drabbats av krisen. Jag vill upprepa att krisen inte uppstod i euroområdet utan utanför det.

Men sanningen är att euron skyddade de länder som delar den gemensamma valutan. Jag tror att situationen i Europa skulle vara mycket svårare i dag om vi inte hade euron. Men vi har ännu inte uppnått alla fördelar med euron. För att göra det behöver vi förstärka den ekonomiska samordningen i euroområdet. Vi har inte bara en valutaunion. Vi bör ha en verklig ekonomisk union. Fördraget erbjuder nya möjligheter som jag tänker använda. Olli Rehn, den nya kommissionsledamoten för dessa frågor, kommer att utveckla den linjen om vi får ert stöd.

Att titta framåt på hur man kan förstärka euroområdet är mycket viktigt, men det hindrar oss självfallet inte från att titta på det som händer just nu. Euroområdet går igenom en svår period nu. Det finns ingen anledning att förneka det. Andra länder utanför euroområdet står också inför mycket svåra tider. Låt oss alla erkänna det. Jag måste ändå säga att situationen på finansmarknaden ibland redovisas på ett sätt som förstärker problemen, och innebär inte alltid en objektiv bedömning av situationen. Sådana analyser kommer vanligtvis från länder utanför euroområdet.

Men euroområdet har förmågan att hantera de svårigheter som för närvarande påverkar det. Vi har vårt system med skatteregler, stabilitets- och tillväxtpakten, som måste genomföras korrekt. I fallet med Grekland har vi möjlighet att bedöma och övervaka programmet för skattejustering. Vi har möjlighet att rekommendera djärva strukturreformer i Grekland, vilket också kommer att övervakas noga av kommissionen.

Den 3 februari antog kommissionen paketet för Grekland, och det kommer att gå till rådet i början av nästa vecka. Naturligtvis kräver lösningen framför allt åtgärder från grekisk sida. Stöd till de grekiska myndigheternas beslutsamhet kommer att öka förtroendet för att det ambitiösa program de har antagit ska lyckas.

Medlemsstaterna, särskilt inom euroområdet, bör alltid komma ihåg att deras respektive politik påverkar de andras ekonomi. Jag välkomnar tydliga indikationer på att alla medlemsstater är medvetna om utmaningen och agerar i enlighet med den.

Det ställdes en konkret fråga om konsumentpolitik; jag tror det var av Evelyne Gebhardt. Det finns en person med tydligt ansvar för konsumentpolitiken inom kommissionen, nämligen kommissionsledamot John Dalli. Han kommer att ha hand om det politikområdet, föreslå initiativ och diskutera dem med er i utskottet för den inre marknaden och konsumentfrågor och i kammaren. Specifika civilrättsliga frågor kommer att höras till ansvarsområdet för kommissionsledamoten för rättvisa, vice ordförande Vivianne Reding. Det är normalt i de flesta verkställande organ i Europa där dessa specifika frågor hanteras av justitieministern.

Alla beslut om nya initiativ måste självfallet godkännas av kollegiet. Jag är extremt mån om kollegialiteten. Många av er har ju krävt att kommissionen ska fortsätta att starkt betona kollegialitet. Enligt fördraget är det kommissionens ordförande som garanterar den. I dagens politik är det en normal tendens. Fler och fler frågor

är tvärgående eller horisontella av naturen. De behöver ett gemensamt syfte, och de kräver att olika sektorsvisa politikområden integreras.

Det som händer inom kommissionen är mer eller mindre samma sak som händer i nationella och globala ledningar. Vi ser nu att mycket ofta behöver stats- eller regeringschefer på ett samordnat och enhetligt sätt ta upp frågor som tidigare hanterades separat av de ansvariga i olika regeringar.

Detta är alltså precis vad vi tänker göra. Jag är särskilt stolt över den punkten eftersom vi nu bygger upp den nya kommissionen på den tidigare kommissionens erfarenheter. Den förra kommissionen var den första för det utvidgade Europa – den första gången vi hade en kommission med 27 ledamöter från 27 olika länder. Det faktum att kommissionen arbetade i en verkligt kollegial anda och med ett syfte visar verkligen att den utvidgade europeiska unionen kan arbeta med 27 eller fler medlemmar. Jag anser att det också är mycket viktigt för framtiden.

Det förekom några konkreta frågor om sammanhållningspolitiken och viss gemenskapspolitik som fiske och jordbruk, exempelvis frågan från Luis Manuel Capoulas Santos. Sammanhållningspolitiken har tagits med i Lissabonfördraget. Det är av naturen en europeisk politik. Vi behöver titta på hur vi kan fortsätta reformprocessen, förbättra politikens valuta för pengarna och se till att sammanhållningspolitiken och regionalpolitiken leder till att konkurrenskraften verkligen ökar i Europas alla regioner. Vi behöver vara säkra på att politiken kan uppnå det så att vi har ett starkt läge i nästa finansdebatt. Jag försäkrar er att jag är mycket engagerad i principerna om social, ekonomisk och territoriell sammanhållning som också ingår i Lissabonfördraget, och jag tror att jag kan säga att det även gäller den nya kommissionen. Vi kommer självfallet att göra allt vi kan för att främja EU:s gemensamma politikområden.

Det fanns också några konkreta frågor om bedömning av social inverkan – frågan från Alejandro Cerca. Jag vill klargöra vad jag tidigare har sagt offentligt. Vi måste införa denna bedömning av den sociala inverkan i vårt arbete genom konsekvensbedömningsnämnden. Vi anser att vi har gjort stora framsteg när det gäller bedömning av inverkan. Vi är alltid beredda att förbättra arbetet, och vi anser att den sociala dimensionen bör tas upp korrekt i vårt arbete.

Vissa ledamöter här i parlamentet ställer frågor till mig om energisäkerhet. Jag vill betona att energisäkerhet kommer att ingå i vårt förslag till Europeiska unionens 2020-strategi. En av innovationerna i Europeiska unionens 2020-strategi är just att sammanföra vissa politikområden som tidigare behandlades separat. Jag anser att främjande av energisäkerhet och energieffektivitet bör vara en viktig del av vår dagordning för konkurrenskraft och för grönare, hållbar och resurseffektiv tillväxt i Europa. Det understryker hur viktig vi tycker att den här agendan är.

Några av er frågade om små och medelstora företag och värdet av den inre marknaden – Gunnar Hökmark bland andra. Det är mycket viktigt att på nytt lansera den inre marknaden nu. Det är viktigt att tydliggöra att den inre marknaden inte bara handlar om en marknad, även om marknader är viktiga.

Vissa anser att vi försvarar marknader för att vi är marknadsfundamentalister. Inget kunde vara mer fel. Vi anser att den inre marknaden framför allt är grunden för det europeiska projektet. Utan en inre marknad kommer vi inte att ha någon stark europeisk union. Om vi tillåter den inre marknaden att bli fragmenterad kommer vi att se den ekonomiska nationalismens fula ansikte igen i Europa. Vi måste vara modiga och säga att den inre marknaden existerar för att försvara de svagaste – konsumenterna – för att försvara små och medelstora företag mot monopol och naturligtvis för att försvara det europeiska projektet som helhet. Jag bad därför Mario Monti att utarbeta en rapport så att vi kan ta med några nya idéer och också skapa större konsensus för att på nytt lansera den inre marknaden som en av de största framgångarna med vårt europeiska projekt, både förr och nu.

(FR) Nu skulle jag vilja nämna en eller två mer allmänna frågor som några av er har tagit upp. Joseph Daul, Martin Schulz, Alain Lamassoure – som i sitt inlägg betonade betydelsen av att vara modig – Juan Fernando López Aguilar, Jaime Mayor Oneja och många andra har tagit upp frågan om ambition. Jag anser att det är en mycket viktig punkt och att vi måste ha en ärlig debatt om den.

Vissa av er, bland andra Martin Schulz, har återigen tagit upp frågan om marknaden och socialpolitik. Och jag upprepar: Kommissionen behöver inte övertygas om behovet av att ha ett socialt syfte. Ni måste samarbeta med oss för att försöka övertyga vissa huvudstäder eftersom sanningen är mycket tydlig: Vissa huvudstäder anser att Europa bara handlar om marknaden och att de enligt solidaritetsprincipen är ansvariga för socialpolitiken. Jag håller inte med. För att också ha en emotionell koppling till Europa anser jag att vi behöver en social dimension. Vi behöver en social dimension som faktiskt kombinerar det som kan göras på europeisk

nivå med det som kan göras på nationell nivå. Ingen vill skapa ett europeiskt system för social trygghet eller ett centraliserat hälsosystem i Europa. Det är inte vad vi föreslår.

Detta ska heller inte ses som att den nationella och europeiska nivån konkurrerar. Om det emellertid utöver vårt arbete på den inre marknaden om konkurrens, politik för statligt stöd och andra politikområden, exempelvis politik för utrikeshandel, inte finns någon social dimension i Europa kommer vi att få svårt att legitimera det europeiska projektet.

Jag vill därför betona denna punkt: Det är inte vi som måste övertygas om behovet av en social dimension. Samarbeta med oss för att stärka Europas sociala dimension – den sociala marknadsekonomin – som dessutom ingår som en målsättning i Lissabonfördraget. Jag är mycket engagerad i detta, och vi måste kämpa för att uppnå det tillsammans. Det råder absolut ingen tvekan om det.

(Applåder)

När det gäller frågan om styrning – ett av Guy Verhofstadts och mina favoritämnen – hoppas jag att ni ännu en gång vill hjälpa och stödja oss. Jag är positiv till utökad styrning i Europa, och Europa behöver denna utökade ledning. Mitt inlägg – ni kommer att kalla det ett inlägg, det är ett inlägg, men det är ändå ett uttalande som jag gör för det nya kollegiets räkning och som återspeglar en politisk ambition, ett politiskt ställningstagande – är tydligt. Vi lever i en oförutsägbart tid. Som jag sade behöver vi både inom och utom Europa en större beslutsamhet när det gäller europeiska frågor. Jag är fullständigt övertygad, såväl intellektuellt som politiskt, om att om Europa inte agerar på ett enhetligt sätt riskerar vi att bara spela en obetydlig internationell roll i framtiden. Jag sade det i mina riktlinjer inför stats- och regeringscheferna, och jag kommer att upprepa det vid Europeiska rådets informella möte i övermorgon, eftersom jag är övertygad om det.

Jag anser att den senaste utvecklingen endast har använts för att betona situationen mer akut. Den internationella finanskrisen har visat hur beroende av varandra våra ekonomier är. De problem som euroområdet nu upplever är ett bevis för samma sak. Vi behöver därför öka våra ansträngningar när det gäller samordning och styrning i Europa. Bryssel måste inte nödvändigtvis få nationell behörighet: Det här är en 1900-talsdebatt som jag tycker har gjort sitt. Det är fel att hålla en slags "det är för Bryssel, det är för kommissionen, det är emot medlemsstaterna"-debatt eftersom det är löjligt.

Samtidigt som vi vill spela en roll i världen i dag har självklart våra medlemsstater ensamma inte det inflytande som behövs för att kräva att få förhandla på lika villkor med Förenta staterna, Ryssland och Kina. Vi behöver därför den här dimensionen, inte för att stärka Bryssel, utan för att stärka Europa och framför allt för att fokusera på våra landsmäns verkliga intressen. Det är här vi måste samarbeta, och även här vill jag säga: Stöd oss. Vi behöver ert stöd, inte i ett förlopp som oundvikligen leder till krig mellan institutionerna – vi behöver det institutionella partnerskapet mer än någonsin nu – utan för att försvara Europas intressen i världen.

När det avslutningsvis gäller yttre förbindelser, låt oss även här vara absolut tydliga. Var i världen räknas Europa? Europa räknas i världen där det faktiskt har en samordnad ställning. Europa är respekterat inom handeln; det kan ni vara säkra på. Våra konkurrenslagar respekteras av alla de stora internationella konglomeraten. Vi har en gemensam politik. Vi har institutioner. Vi har en grund att agera utifrån. Kom emellertid ihåg att vi lever i en tid när Europa inte har de geopolitiska och försvarsmässiga instrument som andra har, särskilt när det gäller internationella säkerhetsvillkor. När jag talar med några av våra internationella partner kan jag mycket tydligt se att de i första hand tänker i säkerhetstermer, i termer av strategisk balans. Och här kan Europa inte vara naivt; det måste sägas tydligt.

Problemet med Köpenhamn var inte bristande ambition inom EU som vissa säger. Tvärtom var vi avgjort de mest ambitiösa. Det Köpenhamn visade var att vi behövde uttrycka ett europeiskt intresse för de olika områdena och försvara det konsekvent och strategiskt med alla våra partner. Vi kan därför inte bara bedriva en generös politik, hur viktigt det än är. Vi måste också ha styrkan att försvara vår generositet och övertygelsen att försvara våra intressen. Det är vad jag avser att göra, och jag hoppas också att jag har ert stöd i det hänseendet.

Avslutningsvis har några ledamöter – bland andra Klaus-Heiner Lehne och Hannes Swoboda, Dagmar Roth-Behrendt, Diana Wallis och Paulo Rangel – talat länge och väl om den institutionella frågan och framför allt om ramavtalet. Till er vill jag säga att vad jag gjorde i förhandlingarna med er var just att förmedla andan och bokstaven i Lissabonfördraget.

Vissa människor har ännu inte insett att Europaparlamentet har en makt i dag som det inte hade före Lissabonfördraget. Jag tror på parlamentarikernas europeiska dimension, och när jag använder ordet

"dimension" – min engelska är inte lika bra som er, fru Wallis – betyder det inte något vagt. För mig innebär "dimension" djup och spännvidd. Det är i vilket fall något mycket ambitiöst.

Jag vill samarbeta med parlamentet i den andan. Inte emot någon annan institution eftersom jag anser – och jag måste säga det här – att vi behöver ett mycket starkt råd och ett europeiskt råd. Jag välkomnar innovationerna i Lissabonfördraget, inte minst förekomsten av ett permanent ordförandeskap för Europeiska rådet, eftersom det ger kontinuitet och konsekvens på lång sikt.

Jag välkomnar i högsta grad inrättandet av en hög representant som samtidigt är vice ordförande för Europeiska kommissionen. Det handlar inte om att göra saker och ting svårare; det är precis tvärtom! I stället för att ha två centrum för yttre förbindelser, ett på rådssidan och ett på kommissionssidan, har vi nu en nyckelperson – i detta fall Catherine Ashton – som ska försvara europeiska intressen med mellanstatlig legitimitet, vilket fortfarande är mycket viktigt när det gäller yttre frågor, men även försvara europeisk legitimitet.

Jag säger därför detta med en stor portion övertygelse. Jag tror att det skulle vara ett misstag att inleda en debatt eller en institutionell konflikt nu. Vi behöver de olika institutionerna. Vissa människor känner sig tvingade att ställa den eviga frågan om Henry Kissinger och telefonnumret. Jag har redan sagt det en gång: Henry Kissinger var utrikesminister. Jag tror att från och med nu kommer motsatsen till den amerikanska utrikesministerns nummer att vara Catherine Ashton. Hon har ansvaret och förmågan att spela den rollen.

På stats- och regeringschefsnivå har vi, utöver förbindelserna med våra medlemsstater, i Lissabonfördraget rådets ordförande, som företräder Europa i utrikespolitik och gemensamma säkerhetsfrågor och kommissionen som, enligt artikel 17, företräder Europa i varje annan aspekt av de yttre förbindelserna. Så ser vårt system ut.

Vissa människor skulle vilja ha ett fullständigt enhetligt system. Som vissa har påpekat har Förenta staterna ibland inte heller ett fullständigt enhetligt system. Ibland förhandlar vi med den amerikanska administrationen, och vi upptäcker sedan att kongressen inte följer exakt samma linje som den amerikanska administrationen.

Det är också viktigt att förstå här att vi består av 27 medlemsstater. Vi har ett system som är en förbättring av det inre systemet. I stället för att ha ett ordförandeskap som byts varje halvår har vi ett permanent ordförandeskap för rådet. Vi har nu den höga representanten och vice ordföranden för kommissionen. Det är visserligen ett steg framåt, men dynamik är viktigare än mekanik, och vi måste därför lägga till en ny dimension till våra åtgärder.

Jag ska avsluta med en vädjan till kammaren. Med makt följer ansvar. Jag ska vara mycket uppriktig mot er här, mina damer och herrar: Europaparlamentet har fått ett stort antal maktfaktorer med denna översyn. Jag hoppas att dessa maktfaktorer kommer att användas enbart för positiva politikområden, men också som en del av ansvaret för att styra Europa tillsammans med de övriga institutionerna. Detta är ett stort test av ansvaret för alla institutioner – Europaparlamentet, kommissionen och Europeiska rådet.

Vissa av er bad mig – uppriktigt, det tror jag – att visa större mod. Jag kan säga att jag är beredd att göra ansträngningar enligt detta. Kommissionen kan emellertid inte ensam ordna det. Låt oss vara tydliga på den punkten. Det skulle vara en illusion, och kommissionen kan inte fastställa sin inverkan, sin makt, sin inriktning mot viljan i våra medlemsstater som är demokratiska stater.

Vi måste upprätta detta tillsammans med en parlamentarisk kammare – Europaparlamentet i detta fall – som verkligen tar sitt ansvar och som inte bara, vilket vissa människor vill, är en plats att protestera på. Jag har dessutom noterat att vissa människor talar högre för att de är svagare! Vad vi därför behöver är att alla europeiska politiska grupper som har makt samarbetar.

Vissa politiska grupper sade att de skulle rösta emot oss. När det gäller de extrema kan jag säga att ni skulle bli oroliga om de röstade för oss. Jag behöver inte den sortens stöd. Kommissionen vill inte ha deras stöd. Kommissionen vill och begär emellertid stöd från alla de europeiska styrkorna. Det är vad jag ber er om. Jag ber ödmjukt om det, men även med den bestämda övertygelsen att vi behöver ert stöd, och ni kan hjälpa oss att fylla det tomrum som finns i dag.

Vilket är det verkliga problemet? Låt oss vara tydliga även på den punkten. När vi talar om det med våra landsmän finns det i dag, i Europa – och det blir min sista punkt, herr talman – en grundläggande klyfta mellan våra fastslagna ambitioner och de resultat vi lyckas uppnå.

Vissa vill nu använda klyftan som ett sätt att sänka våra ambitioner. Andra – och dit hör vi – vill förbättra våra resultat så att de motsvarar våra ambitioner. Jag räknar med kammaren för att uppfylla vår ambition, en ambition för ett starkare Europa, i en allt mer krävande värld.

Jag ber er att stödja den nya kommissionen så att vi med vår ambition kan förverkliga den europeiska drömmen.

(Applåder)

Talmannen. – Herr Barroso! Tack för era detaljerade svar på de frågor och kommentarer som vi har framfört här, och även för er mycket heltäckande redogörelse för våra ömsesidiga förbindelser – förbindelserna mellan Europeiska kommissionen och Europaparlamentet. Vi är medvetna om det ansvar som vilar på Europaparlamentet. Vårt avtal är av ett nytt slag och vårt samarbete går längre än tidigare. Vårt gemensamma ansvar, de två gemenskapsinstitutionernas ansvar – kommissionen och parlamentet – är särskilt viktigt. Jag tackar er även för att ni har redogjort för er vision av kommissionens arbete och för målsättningarna för detta arbete. Jag vill även återigen tacka Diego López Garrido, som företräder det spanska ordförandeskapet och hela den spanska delegationen, för att han finns med oss här i kammaren under våra förhandlingar och debatter.

Jag har mottagit fem resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingivits i enlighet med artikel 106.4 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 9 februari 2010.

Skrifliga förklaringar (artikel 149)

Carlo Casini (PPE), skriftlig. – (IT) Som ordförande för utskottet för konstitutionella frågor vill jag förklara hur jag nöjd jag är med den överenskommelse som har nåtts om huvuddragen i det nya ramavtalet mellan kommissionen och parlamentet.

Jag vill emellertid klargöra att vi måste fundera närmare på karaktären hos förbindelserna mellan våra två institutioner. Synen på den demokratiska utvecklingen i unionen är även fortsättningsvis att parlamentet företräder folket och rådet fungerar som ett slags andra kammare, som företräder medlemsstaterna. I ett sådant sammanhang bör kommissionen betraktas som en regering, och det står klart att den här sammansättningen skulle kräva avsevärt mer detaljerade bestämmelser än de justeringar som med rätta har beskrivits i dag.

Jag vill tillägga en tanke om medborgarnas initiativrätt. De relevanta reglerna måste anpassas så att vi överväger vad vi vill få ut av detta initiativ. Detta måste i sin tur vägas mot alla medborgares rätt att lägga fram framställningar till Europaparlamentet och mot parlamentets begränsade befogenheter i detta avseende. Parlamentet har ingen initiativrätt, men har däremot rätt att begära att kommissionen ska inleda lagstiftningsinitiativ.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Nu när det institutionella problemet har lösts i och med Lissabonfördragets ikraftträdande och valet av den nya kommissionen inleds ett nytt skede i EU:s historia. En ny era inleds, med ambitiösa målsättningar, stark initiativförmåga och förutseende när det gäller vår tids stora utmaningar. En nya era där kommissionen i enlighet med det interinstitutionella avtalet kommer att arbeta i fullständigt samförstånd med parlamentet i sökandet efter lösningar på de problem som påverkar EU-medborgarna. En nya era av europeiskt ledarskap för att ta itu med samtidens stora frågor och finna lämpliga svar på framtidens utmaningar. En ny era i integrationen av ett mer rättvist EU som visar större solidaritet.

Det nya kommissionskollegiet uppfyller de nödvändiga kriterierna för att tillgodose de befintliga behoven, vilket har framgått under utfrågningarna. Det är en välavvägd kommission, som kombinerar sina veteraners erfarenhet med fräschören hos den andra halvan av kommissionsledamöterna. Och den är även välavvägd när det gäller könsrepresentationen, med tanke på att en tredjedel av kommissionsledamöterna är kvinnor, en liten ökning jämfört med tidigare. Maktbalansen mellan de tre institutionerna försvagar ingen, utan förstärker snarare EU.

⁽¹⁾ Se protokollet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Ordförande José Manuel Barroso har presenterat den nya kommissionen, vars program är en fortsättning på den gamla kommissionens nyliberala, federalistiska och militaristiska politik. Det kommissionskollegium som han har presenterat kommer att fortsätta på samma linje, vilket bekräftades under de utfrågningar som genomfördes i parlamentets utskott. Det som väntar oss under den kommande perioden är förslag om en fördjupning av den europeiska kapitalistiska integration som vi upplever just nu.

Den föregående kommissionen lämnade mycket arbete förberett, inklusive de övergripande principerna och det som man kallar det offentliga samrådet om den strategi som kommer att ge kontinuitet åt den så kallade Lissabonstrategin. För tillfället kallar de strategin "EU 2020", men de har redan sagt att den i själva verket handlar om att gå "från idéer till handling: att utnyttja befintliga instrument i en ny strategi". Med andra ord så vet vi redan nu att det kommer mer av samma sak.

De bortser från behovet av att bedöma i vilken omfattning de åtgärder som antogs i Lissabonstrategins namn har genomförts och i vilken utsträckning de mål som sattes upp vid den tidpunkten har uppnåtts eller vilka följder tillämpningen av stabilitetspakten har gett. De döljer det faktum att vi har totalt över 23 miljoner arbetslösa i EU, där unga människor är särskilt drabbade eftersom ungdomsarbetslösheten nu överstiger 21 procent, och att över 85 miljoner människor lever i fattigdom. Vi kan inte göra annat än att rösta mot denna nya kommission.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), skriftlig. – (PL) Herr talman! Kommissionen, som leds av José Manuel Barroso, har i dag fått starkare stöd än 2004. I den debatt som föregick omröstningen uttrycktes dock många reservationer, både när det gäller kommissionens sammansättning och den otydliga befogenhetsfördelningen inom det nya kollegiet. Konsumentskydd ingår t.ex. i ansvarsområdet för så många som sex olika kommissionsledamöter. Just nu är det svårt att tänka sig hur dessa delade ansvarsområden kommer att inverka på respektive kommissionsledamots arbete i praktiken. Kommissionen, som valdes i dag, den 9 februari 2010, måste börja arbeta snabbt eftersom den gamla kommissionen sedan oktober förra året, när det var meningen att den nya kommissionen skulle inrättas, bara har hållit ställningarna och inte har tagit några nya initiativ. Att uppfylla ramavtalet om förbindelserna med parlamentet kommer att bli ett test för den nya kommissionen, särskilt när det gäller principen om att kommissionen ska behandla parlamentet och rådet lika.

Jag vill även påpeka att det institutionella avtalet om bättre lagstiftning från 2003 kommer att ses över under den nya kommissionens mandatperiod. Jag arbetar för närvarande med detta som föredragande för utskottet för rättsliga frågor, och jag hoppas att konkreta resultat kommer att nås på detta område med hjälp av konstruktivt samarbete.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Det nya kommissionskollegiet är den första kompletta EU-institutionen som består av 27 medlemsstater. Rumänien och Bulgarien, som anslöt sig till EU den 1 januari 2007, har först nu fått möjligheten att nominera en kommissionsledamot för hela femårsperioden.

Jag gratulerar Rumänien till valet av Dacian Cioloş. Jag tror att hans uppträdande under utfrågningarna i utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling gjorde ett djupt intryck på alla som deltog. Jag anser även att hans yrkeskunnsighet bådär gott om vi tänker på en av de stora utmaningar som väntar oss på det område som han kommer att ansvara för. Jag tänker särskilt på de kommande diskussionerna om framtiden för den gemensamma jordbrukspolitiken.

För att finna de lämpligaste lösningarna, som är anpassade till alla medlemsstaters behov och intressen, måste den nye kommissionsledamoten ha en djup förståelse för EU:s jordbruk, en hög arbetstakt och en stor dos diplomati, och jag vet att Dacian Cioloş besitter alla dessa egenskaper. Jag önskar hela kommissionskollegiet lycka till och hoppas att kommissionens arbete under den kommande mandatperioden kommer att leda till att vi lyckas föra EU närmare medborgarna.

Rafał Kazimierz Trzaskowski (PPE), skriftlig. – (PL) Jag gratulerar José Manuel Barroso och hela kommissionskollegiet, men samtidigt hoppas jag att vi nu kommer att ha en mer oberoende och dynamisk kommission. En kommission som framför allt kommer att bevaka det gemensamma intresset och som kommer att genomföra djärva reformer av EU-politiken, vilka vi nu måste börja arbeta med efter de år vi har tillbringat med att reformera våra institutioner. När det gäller förbindelserna mellan kommissionen och parlamentet ser vi en ny öppenhet, som inte bara är resultatet av parlamentets nya befogenheter, utan även, vilket vi hörde i höstas, av José Manuel Barrosos önskan att inrätta ett särskilt partnerskap med parlamentet. De särskilda bestämmelserna i det preliminära ramavtalet om samarbetet mellan de båda institutionerna innebär i själva verket att parlamentets roll i beslutsprocessen stärks avsevärt, vilket gör processen mer

demokratisk. Men som man brukar säga, det är de små detaljerna som gör det, och därför kommer vi att följa förhandlingarna mycket nära hela vägen, för att se till att löftena, t.ex. att låta parlamentet delta i arbetet med att bygga upp EU:s diplomati, kommer att hållas.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.50 och återupptogs kl. 12.05.)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

5. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet)

5.1. Ramavtal om förbindelserna mellan Europaparlamentet och kommissionen (B7-0091/2010) (omröstning)

- Före omröstningen:

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! För några månader sedan föreslog jag i mina politiska riktlinjer och här i plenum att vi skulle ta detta särskilda partnerskap mellan parlamentet och kommissionen till en ny nivå. Jag föreslog att vi skulle förstärka och utveckla våra förbindelser ytterligare på ett positivt sätt för att avspegla det nya fördraget och vårt delade engagemang för att forma EU tillsammans.

Under de senaste veckorna har jag fört detaljerade diskussioner med förhandlingsgruppen för översynen av ramavtalet, som leddes av Klaus-Heiner Lehne, som ni utnämnde. Jag vill ta detta tillfälle i akt att tacka dem alla för de mycket intensiva diskussionerna, men även för deras konstruktiva inställning.

Jag är djupt tillfredsställd över att vi nu har nått en gemensam förståelse för de principer som kommer att styra våra förbindelser under de kommande åren. De kommer att förstärka vårt samarbete, helt i enlighet med den institutionella balans som fastställs i fördragen.

Som ordförande för Europeiska kommissionen kommer jag att följa de principer som stakas ut i den resolution som ni just har antagit. De kommer att vägleda mig när vi fastställer det nya kommissionskollegiets ståndpunkt om översynen av det fullständiga ramavtalet.

Eftersom resolutionen har antagits av en så imponerande majoritet av ledamöterna i parlamentet är jag säker på att vi har en utmärkt grund för att förstärka våra förbindelser. När det gäller de frågor som inte bara rör våra två institutioner utan även rådet, hoppas jag verkligen att rådet kommer att ansluta sig till oss i denna gemensamma insats för att förbättra samtliga institutioners arbete för EU:s bästa.

Om ni godkänner det nya kommissionskollegiet senare i dag kommer jag att be den nominerade vice ordföranden Maroš Šefčovič att leda förhandlingarna om översynen av ramavtalet från kommissionens sida. Jag kan försäkra er om att han är lika engagerad som jag är – och jag är övertygad om att detta gäller hela kollegiet – när det gäller att se till att förhandlingarna blir effektiva och snabba.

Talmannen. – Ordförande Barroso! Tack så mycket för er mycket positiva inställning till våra förhandlingar. Jag vill på allas vägnar tacka vår förhandlingsgrupp, som leddes av Klaus-Heiner Lehne, och alla kolleger som engagerade sig så starkt i förhandlingarna.

(Applåder)

Vi har inte ett lagstiftningsinitiativ grundat på Lissabonfördraget ännu, men vi har lovats ett svar på våra förväntningar från kommissionen. Vi har inte bara frågetimmen med kommissionens ordförande, utan även frågetimmen med kommissionsledamöterna, en inbjudan från kommissionens ordförande till Europaparlamentets talman och kommissionskollegiet, och vårt gemensamma samarbete med de nationella parlamenten, som är mycket viktigt.

Vi tänker på subsidiaritetsregeln och behöver en konsekvensanalys för att förbättra den så långt det går. Vi hoppas att den kommer att bli mycket starkare i det avseendet än den ursprungligen var i vårt avtal, men det finns fortfarande mycket hopp för oss alla att vi kan göra allt som behövs för våra medborgare i framtiden.

(Sammanträdet avbröts kl. 12.10 och återupptogs kl. 13.30.)

ORDFÖRANDESKAP: BUZEK

Talman

6. Omröstning (forts.)

Talmannen. – Före omröstningen ska vi lyssna till uttalandena från ordförandena för de politiska grupperna om valet av den nya kommissionen.

Joseph Daul, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr López Garrido, herr kommissionsordförande! Tack för att jag för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) får tillfälle att framföra min fasta övertygelse om att José Manuel Barroso och hans kommissionskollegium, med bistånd av kommissionens personal, kommer att kunna gå i land med de utmaningar de står inför.

EU föddes ur en internationell kris, och för första gången på 60 år står EU nu inför en ny internationell kris av en annan typ, men som otvivelaktigt är allvarlig och farlig. EU är på väg ut ur krisen, även om vi inte är utom fara ännu. Euron har fyllt sin funktion som en monetär sköld, och det finns inte ord för att beskriva hur mycket vi är skyldiga euron, de automatiska stabilisatorerna, de berömda solidaritetsmekanismerna, som är så ... Ni har dragit stor fördel av dem, mina vänner!

(Applåder)

Var skulle vi stå nu utan solidaritetsstabilisatorerna? Alltför ofta har de betraktats som en börda som tynger ned våra ekonomier, men de har bidragit stort till att hålla den europeiska modellen flytande. En attraktiv och ofta kopierad modell som våra medborgare med rätta är fästa vid, men som ifrågasätts av nya utmaningar.

Världen har blivit flerpolig, men inte på det sätt som vi drömde om. Vi drömde om att den skulle vara idealistisk, fredlig och multilateral. Nej, den har blivit en värld av konkurrens, en kamp – visserligen en fredlig kamp men ändå hård – för att tvinga på andra den egna modellen.

Inför denna utmaning får unionen, som har så många verktyg till sitt förfogande, inte släsa bort dem. Unionen måste förbli lojal mot sig själv genom att anamma idéer och människor och genom att gå i täten för kampen mot den globala uppvärmningen, men den måste även utrusta sig med de resurser som krävs för att kunna konkurrera.

Jag vet att det är vad den nya kommissionen kommer att sträva efter att uppnå tillsammans med oss. Vi känner alla till EU:s svagheter: de demografiska problemen, brist på medel till framtida utgifter, industriutmaningar, statsunderskott och svagt ekonomiskt styre. Detta är ännu ett skäl till att vi måste göra det bästa av våra verktyg: euron och valutapolitiken, tekniska landvinningar, industriella flaggskepp och jordbrukets potential att trygga livsmedelssäkerheten för våra 500 miljoner medborgare.

Därför hoppas jag att kommissionen visar initiativrikedom och ledarskap i den EU-lagstiftning som vi kommer att ombes att anta. Jag förväntar mig att kommissionen försvarar EU:s intressen, kräver ömsesidighet från våra partner och inte tvekar att tillgripa de rättsliga medel som vi förfogar över i händelse av överträdelser.

Kommissionsledamöter, det är ert ansvar att fullborda den inre marknaden, tillsammans med oss och rådet. För att lyckas med detta måste vi komma till rätta med tabuförklarade frågor, som t.ex. beskattning och den sociala dimensionen. Medlemsstaterna kan inte längre agera som om dessa två områden är begränsade och oantastbara behörigheter, utanför räckvidden för gemensamma åtgärder.

Samtidigt måste vi emellertid agera mycket starkare när det gäller de yttre utmaningarna: säkerhet och försvar, men även handel, teknik, industrinormer och miljönormer. EU måste värna om sina värden, fred och välbefinnande för sina medborgare. EU måste vara en internationell aktör och inte bara ett område med välbefinnande och lag och ordning. EU får inte förvägra sig de verktyg som kommer med dess befogenheter.

PPE-gruppen förväntar sig att kommissionen arbetar aktivt på alla dess fronter, samtidigt. Om den gör det – och jag har inga skäl att tvivla på det – kommer den alltid att ha PPE-gruppens stöd.

Herr Barroso! PPE-gruppen har förtroende för er, och vi ber er att vara djärv, att reformera. Vi ber er att vara framsynt, till förmån för det viktiga mål som sammanför oss alla: skapandet av det politiska Europa.

(Applåder)

Martin Schulz, för S&D-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet har inte fattat detta beslut lättvindigt. Vi röstade om kommissionens ordförande för fem månader sedan här i parlamentet, och även om vi inte gav honom vårt stöd då röstade majoriteten för honom. På grundval av denna majoritet, som tyvärr grundar sig på personer som faktiskt inte är för Lissabonfördraget, har han presenterat ett kommissionskollegium för oss, och i dag bedömer vi detta kollegium.

Det är också nödvändigt att vi bedömer det nya kommissionskollegiet. Vi har två alternativ: antingen kan vi agera så att parlamentet delas upp mellan dem som är på högersidan och dem som är på vänstersidan. Dessa grupper har stridande ideologier och måste rösta enligt detta. Det är ett alternativ. Men det är inte så EU fungerar. Vi har inte majoritet i parlamentet. Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) har inte heller majoritet, och inte heller gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa. EU är inte en enhet där vilken politisk kraft som helst kan lappa ihop en majoritet och säga att EU måste styras på ett visst sätt. EU är en ständig kompromiss. Det är det som gör EU så ohanterligt ibland och så svårt att förstå. Det är dock bättre med ett ständigt kompromissande, som leder till framgångar och ökad social rättvisa, än en ideologisk strid som i slutändan rinner ut i sanden utan konkreta resultat.

(Applåder)

Det är därför mycket svårt för oss att bedöma fördelarna. Självklart finner vi alla nöje i en dust. Även jag tycker att det är roligt att argumentera om principer med mina ledamotskolleger från andra grupper, men EU behöver även konkreta resultat. Vi frågade oss därför vad vi, som socialdemokrater – som socialister och demokrater – kunde begära och få godkänt. Därefter enades vi om kriterier. Ett kriterium var att vi ville att den politiska grupp som är den näst starkaste gruppen i EU skulle vara företrädd på en högre nivå i den här kommissionen. Vi ville att befattningen unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik skulle inrättas, och det lyckades vi med.

Jag vill säga en sak om den person som innehar detta ämbete. Catherine Ashton får inte tillåta att hon kallas för kommunist här i parlamentet av en man som i Frankrike har dömts för att ha förnekat förintelsen. Catherine Ashton har vårt fulla stöd.

(Ihållande applåder)

Vi undrade om det inte var möjligt att införa en social konsekvensanalys i EU-lagstiftningen som en regleringsmekanism. Vi undrade om en del åtgärder – som tjänstdirektivet tidigare – fortfarande kunde sättas igång över huvud taget. Nej, vi ville ha en mekanism för att granska eventuella åtgärder som den nya kommissionen kommer att vidta när det gäller åtgärdernas inverkan på medlemsstaternas system för social trygghet innan de vidtas. Det kravet togs med. Vi ville – och för mig är detta stort steg framåt i EU-politiken – att parlamentets lagstiftningsresolutioner ska omvandlas till kommissionens egna lagstiftningsinitiativ inom ett år. Det är ett enormt steg framåt eftersom det innebär att parlamentets initiativrätt, som tyvärr inte existerar, kommer att säkras genom indirekta medel. Vi ser detta som en viktig utveckling.

Som den näst starkaste kraften i parlamentet och även som en grupp utan vilken ingen kvalificerad majoritet skulle vara möjlig i parlamentet, ville vi även slutligen företrädas i kommissionen. Tre av de sju vice ordförandena är socialdemokrater. I detta avseende har ni frikostigt tillmötesgått våra krav. Under de senaste veckorna och månaderna har vi lyft fram många saker som oroar oss, även under vår debatt här under förmiddagen. För att väga dessa orosmoln mot de framsteg som har gjorts beslutade vi att ge er vårt stöd under de kommande fem åren. När jag säger "er" menar jag kommissionskollegiet. Ni kan räkna med vårt stöd om ni tar det som jag säger till er på allvar: EU måste bli ett socialt Europa, annars kommer det att misslyckas. Det är vårt gemensamma ansvar att se till att det blir ett mer socialt Europa. S&D-gruppen kommer att stödja denna kommission.

(Applåder)

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Min grupp kommer att stödja kommissionen. Gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa är en ansvarsfull grupp, och vi är fast övertygade om att de kommande fem åren kommer att bli ytterst kritiska för EU och för EU-medborgarna. Vi kommer därför att behöva en kommission som har ett brett EU-vänligt stöd här i parlamentet.

Men jag vill även vara väldigt tydlig. Vårt stöd gäller under vissa förutsättningar, i högre grad än de senaste fem åren. Vi förväntar oss att den nya kommissionen blir EU:s motor. Vi vill ha en kommission med en djärvare, mer ambitiös och mer integrerad ekonomisk och social strategi, en kommission som står i förgrunden för en sådan strategi – en strategi som tvingar medlemsstaterna att göra vad de måste.

Jag anser att vi särskilt i euroområdet måste inse att det finns ett stort behov av en verkligt ekonomisk och social pelare förutom den befintliga monetära pelaren. Problemen i euroområdet i dag är ett tydligt bevis på att den svaga strategi som vi har följt under de senaste tio åren med den så kallade öppna samordningsmetoden har misslyckats. Detsamma gäller för andra områden – klimatförändringen, den yttre politiken och försvarspolitiken.

Det grundläggande antagandet bakom denna nya djärva strategi är att vi inser att EU i morgondagens flerpoliga värld inte kan spela en viktig roll utan att vara mer effektivt och utan att ytterligare fördjupa sin egen integration inom den närmaste framtiden. Vi förväntar oss att ni tar till er detta antagande och lägger fram tydliga, fasta och ambitiösa förslag och reformer inom alla dessa områden. Vi förväntar oss att kommissionen för att uppnå detta kommer att utnyttja initiativrätten fullt ut. Jag talar naturligtvis om kommissionen i stort, som arbetar som ett kollegium, som ett samstämmigt politiskt organ för att gå vidare med den europeiska integrationen. En stark kommission kan vara till hjälp, men en stark kommission i det avseendet är en oundgänglig förutsättning.

Lissabonfördraget ger nya verktyg och har ökat våra möjligheter att agera. Fru Ashton, vi uppmanar er att använda dessa nya verktyg. Vi förväntar oss mer från utrikesrepresentanten än det vi har sett hittills. Er roll kräver detta, och EU kräver det. Utnyttja dessa möjligheter. Lärdomarna från Haiti är ett exempel. Lägga omedelbart fram en rapport för rådet om att inrätta en europeisk räddningstjänststyrka. Med utgångspunkt i vad jag har sagt kommer min grupp att stödja den här kommissionen, med sin starka liberala närvaro, och vi är beredda att engagera oss tillsammans med utrikesrepresentanten för att göra framsteg med EU.

(Applåder)

Daniel Cohn-Bendit, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! Ni vet mycket väl att gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen inte kommer att rösta för den här kommissionen, och samtidigt erbjuder vi er våra idéer, vår initiativrikedom och vår europeiska beslutsamhet.

Herr Barroso! Försök inte med tricket att säga att de som inte röstar för kommissionen är mot EU. Inte med oss, inte med De gröna. Ni kan försöka det tricket med andra, men inte med oss. Vi erbjuder vårt ovillkorliga samarbete om ni vill göra framsteg med ett skattesystem för EU. Om ni vill att EU ska ha sina egna medel stöder vi er mot medlemstaternas försvar av sin ekonomiska suveränitet. Jag nämner dem vid namn: vare sig det gäller Tyskland eller Frankrike kommer vi att stödja er.

Om ni vill vara fördragets väktare – det sker t.ex. förhandlingar i rådet om återsändande av flyktingar till Libyen, och vi uppmanar rådet att informera oss om vilken den rättsliga grunden för dessa förhandlingar är. Kommer parlamentet att delta i det ordinarie lagstiftningsförfarandet? Rådet säger att "det får ni reda på i slutet av förhandlingarna". Det är omöjligt; det är kommissionens ansvar att ingripa för att se till att EU-institutionerna informeras om den rättsliga grunden för dessa förhandlingar.

Jag kan ge er en hel rad med exempel. Om ni vill göra framsteg med klimatförändringen, om ni vill att EU ska gå längre än målet "3 × 20", om ni vill komma närmare 30 procent, kommer ni att ha hela Verts/ALE-gruppens stöd. Om ni vill gå längre på området för finansiell reglering efter finanskrisen kommer ni att ha vårt helhjärtade stöd. Om ni och er kommission vill gå längre när det gäller skyddet av EU kommer ni att ha vårt stöd. Om ni vill lösa Cypernproblemet kommer vi att stödja er. Om ni äntligen vill få slut på den galna situation där ett land som Grekland – som jag sade tidigare – spenderar 4,3 procent av sin BNP på försvar kommer ni att ha vårt stöd. Ni kommer att ha vårt oreserverade stöd!

Det är därför jag säger att vi kommer att rösta nej nu, men att vi kan missta oss. Vi vet att vi gjorde ett misstag den senaste gången när det gäller Stavros Dimas. Vi misstog oss och erkänner det. Om ni kan leva upp till våra drömmar, och inte till de förväntningar som vi har på er efter i dag, kommer vi uppriktigt att erkänna att vi gjorde ett misstag, och att vi kommer att stödja er.

(Applåder)

Timothy Kirkhope, för ECR-gruppen. – (EN) Herr talman! En del medlemsstater anser att nomineringen av en kommissionsledamot är ett utmärkt tillfälle att reda ut inrikesproblem eller betala en politisk skuld. Kommissionen bör sammanföra de mest talangfulla och effektiva politiska ledarna från hela EU, personer med erfarenhet och kompetens, för att bidra till att hantera de enorma utmaningar vi har framför oss.

Efter år av institutionellt kivande måste EU nu rikta om sina insatser för att nå resultat på områden där det kan tillföra mervärde till medlemsstaternas arbete, och där våra medborgare förväntar sig att EU-länderna ska samarbeta. EU måste stödja insatserna för att stötta den bräckliga ekonomiska återhämtningen och skapa

tillväxt och arbetstillfällen, och måste spela en ledande roll i arbetet med att hantera energisäkerheten och klimatförändringarna. EU måste föreslå centrala reformer av EU-budgeten och av många av programmen med de största utgifterna.

I José Manuel Barroso har vi den rätta ledaren för att föra kommissionen framåt. I sina politiska riktlinjer beskriver han en ambitiös agenda för att inrikta arbetet på viktiga saker, en agenda som vi generellt stöder. Varenda medlemsstat borde ha stött hans insatser genom att utse de mest kompetenta kandidaterna som kommissionsledamöter, och i vissa fall har han svikits grymt. Han måste naturligtvis stödja alla medlemmar i sin grupp – det är det minsta vi skulle förvänta oss av en ledare i hans ställning, och han måste organisera sin grupp. Även om vi ifrågasätter vissa portföljer har han förmodligen gjort det bästa med det han har haft.

Men medan vissa nominerade kommissionsledamöter är utmärkta och gjorde väl ifrån sig under utfrågningarna är andra medelmåttiga och gjorde ett dåligt intryck. Några tog avstånd från hans egna politiska riktlinjer. Om det blir ja i omröstningen kommer vi naturligtvis att arbeta konstruktivt med samtliga kommissionsledamöter och vi hoppas fortfarande på att bli positivt överraskade, men vi efterlyser åtminstone en ärlig utvärdering från parlamentets sida av kommissionen.

Detta är fortfarande en i grund och botten svag process, och vi kan inte stödja den helhjärtat. Av dessa skäl kommer gruppen Europeiska konservativa och reformister att lägga ned sina röster i omröstningen i dag. En del grupper är splittrade, men vi är eniga om den ståndpunkten.

Lothar Bisky, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, herr Barroso, mina damer och herrar! Min grupp deltog också aktivt i utfrågningarna av kandidaterna. En del av dem gjorde ett genomgående positivt intryck på oss. Vi är mindre entusiastiska över det nya arrangemanget av många av portföljerna. Detta gäller även det mystiska – som kanske snart blir mindre mystiskt – ansvarsområdet för unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik, som också är kommissionens vice ordförande.

Många av kandidaterna blev emellertid en besvikelse för oss när det gäller deras specialkunskaper. I detta avseende handlade våra frågor främst om politiska projekt. I vilken riktning bör den europeiska integrationsprocessen gå? Vilka åtgärder är de viktigaste för kandidaten? Vi fick alltför många vaga svar på dessa frågor, och svar som vi politiskt sett inte stöder. Trots kraven på ett mer socialt Europa framhärdar de i sitt förespråkande av avreglering, privatisering eller flexicurity-konceptet. Arbetstagarnas flexibilitet var toppprioriteringen, och den sociala tryggheten hamnade allra längst ned på listan.

Klimatskyddet finns med på agendan, men vi ser inte att man går ifrån koldriven elproduktion eller kärnkraft. Jag ser inte att EU tar en ledande roll i klimatskyddet och utvecklingsstödet. Inget har sagts om kontinuerlig nedrustning, särskilt när det gäller kärnvapen inom EU. Hur mycket jag än uppskattar de kandidater som har deltagit i utfrågningarna kan min grupp inte rösta ja till ert kommissionskollegium.

Nigel Farage, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Under de kommande generationerna kommer en historia att berättas för barnen. De kommer att få höra att en gång i tiden var Europa delat; det fanns en hög mur som delade Europa i två delar. Folket i öst var mycket fattigt och hade inte demokrati, och de levde under ett grymt system som kallades kommunism och som dödade miljontals människor. Men undret skedde, muren revs ned och vi blev en union av 27 nationer, och dessa 500 miljoner människor levde sedan i fred och demokrati ...

(Applåder)

Det kommer mer, jag lovar, det kommer mer.

(Applåder)

Jag måste säga att det är första gången någonsin som jag har fått en sådan applåd, och, herr Verhofstadt, jag är frestad att sätta mig ned, men historien fortsätter tyvärr.

De ansvariga politikerna blev mycket giriga; de ville roffa åt sig pengar för egen del, och de ville ha makt. Så de tog till lögn och svek, och iscensatte den mest spektakulära byråkratiska statskupp som världen någonsin sett. Men de behövde inte använda kulor för att göra det. De var mycket mer slipade, mycket mer beräknande än så. Vad de gjorde var att införa ett nytt fördrag – det kallades Lissabonfördraget. Sedan gav de 27 personer obegränsad makt. Det skulle vara dessa personer som stiftade alla lagar. De hade naturligtvis redan en flagga och en hymn, men de fortsatte att bygga upp en ny stat. Men de struntade i folket. Vad de gjorde, vare sig de visste det eller inte, var att återskapa det ytterst grymma system som folket i Östeuropa hade levt under förut. Det otroliga var dock att många av de nya cheferna också hade arbetat för samma grymma system förut.

Planen sprack naturligtvis, och deras fantasifulla valutasystem kollapsade. Men de nya cheferna ville ändå inte lyssna till folket. Nej, de gjorde livet svårare och svårare för dem. De störtade tiotals miljoner människor i fattigdom; de lät inte folket ha något att säga till om, och till slut var människorna tvungna att ta till våld för att få tillbaka sina nationalstater och demokratier.

Sensmoralen med den här sagan är att de inte hade lärt sig något av historien. Jag vädjar till mina ledamotskolleger här i Europaparlamentet: innan ni ger den här kommissionen makt, kom ihåg att en järnridå fälldes ned för 60 år sedan i Europa, men nu, med den här kommissionen finns det en ekonomisk ridå först, och den är märkbar i Grekland i dag.

(Talmannen avbröt talaren.)

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! Efter den saga som ni just har hört skulle jag vilja återvända till verkligheten. Min son är 17 år gammal och läser engelska intensivt, eftersom han vet att engelska är arbetsspråket, och han hoppas att det kommer att hjälpa honom att få ett bra arbete. Han är en entusiastisk europé, men är missnöjd med EU-politiken – och det med all rätt. I Tyskland skriver tidskriften *Der Spiegel* redan om ett utbrett politikerförakt – och det med all rätt. Trots detta vill miljontals unga européer ha en fungerande, kompetent och djärv demokrati för 2000-talet. Men är det vad vi erbjuds här i dag av kommissionen? Är dessa personer de kompetenta yrkesmänniskor – och de bästa – som vi behöver?

Vi som sitter här i de bakre raderna företräder en oberoende grupp av medborgare som har spelat en central roll för att se till att de högervridna radikalerna här i parlamentet inte inrättar en grupp igen. Vi är passionerade EU-vänner, men det är exakt därför som vi är ytterst besvikna över de kandidater som ni har presenterat för oss, och dessa personers kompetens. Skulle vi anställa en assistent som blir till åtlöje på det sätt som Günther Oettinger har blivit på YouTube i videon "Oettinger talar engelska"? Förmodligen inte. När det gäller kompetens, skulle vi vilja se en österrikisk kommissionsledamot som inte har visat vad han går för över huvud taget på sitt område?

Herr Barroso! Det finns många erfarna parlamentariker här i parlamentet som ni skulle kunna pryda er kommission med. Ni har en sådan person i den svenska kandidaten; det är sant. Men varför vill ni inte ha Othmar Karas? Varför har ni inte tagit en tysk härifrån, i stället för dem ni har? För att ni inte får göra det. Trots Lissabonfördraget är vi nämligen fortfarande begränsade, eftersom vi fortfarande inte är så oberoende att vi kan fatta suveräna beslut – ni kan inte göra det, och inte heller vi kan göra det från parlamentets sida.

Tyvärr får vi fortfarande inte välja enskilda kommissionsledamöter. Det är den typ av demokrati som vi hade i Österrike på 1800-talet. Ett sådant system är inte lämpat för det EU vi behöver, som vi drömmer om. Jag ber er att lyssna till detta: om ni fortsätter på det här sättet kommer ni att spela i händerna på nationalisterna, och naturligtvis EU-motståndarna. Vad vi behöver i stället är mer demokrati.

Bruno Gollnisch (NI). – (FR) Herr talman! Det är exakt så jag känner det. Jag ska fatta mig mycket kort. Herr talman, mina damer och herrar, Martin Schulz nämnde mig – inte med namn, men ändå tillräckligt exakt – och sade att jag hade befunnits skyldig till revisionism av de franska domstolarna.

Jag vill informera Martin Schulz om att han misstar sig, och jag har till hans förfogande, och till hela parlamentets utskott som behandlar immunitetsfrågor, det mycket viktiga beslutet från den franska högsta domstolen, kassationsdomstolen, som ogiltigförklarar alla domar som har utfärdats mot mig. I sitt exceptionella utslag förklarar kassationsdomstolen att jag hade åtalats på grundval av delar av domar som avsiktligt hade satts ihop för att bilda ett uttalande, och att detta uttalande, som lappats ihop av mina politiska motståndare, inte omfattades av lagens bestämmelser. Detta är ett ytterst sällsynt beslut, eftersom domstolen ogiltigförklarar ett utslag från en lägre domstolsinstans och själv beslutar i målet, vilket den franska kassationsdomstolen gör mycket sällan. Första gången som kassationsdomstolen ogiltigförklarade en dom i vårt rättsväsendes historia var i Dreyfusaffären. Därför är Bruno Gollnisch lika oskyldig som Dreyfus.

(Talmannen avbröt talaren.)

Jag vill tillägga en sak. Jag sade inte att Catherine Ashton är kommunist. Jag sade att hon är en av de där pacifisterna som Lenin skulle ha kallat medlöpare.

(Talmannen avbröt talaren.)

Talmannen. – Tack. Det var endast meningen att det skulle vara ett personligt uttalande.

6.1. Presentation av kommissionskollegiet (B7-0071/2010) (omröstning)

6.2. Val av den nya kommissionen (B7-0090/2010) (omröstning)

Talmannen. – Jag vill varmt gratulera det nyvalda kommissionskollegiet och ordförande José Manuel Barroso. Lyckönskningar till er alla. Vi har oerhört mycket arbete framför oss, och våra medborgare har höga förväntningar på oss. Det är därför dags att agera och visa resultat. Jag kommer omedelbart att informera det roterande ordförandeskapet för rådet och Europeiska rådets ordförande om resultatet av omröstningen och utnämningen av Europeiska kommissionen för perioden fram till den 31 oktober 2014. Tack så mycket, och jag gratulerar er ännu en gång.

(Applåder)

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Jag vill på rådets vägnar mycket kort gratulera José Manuel Barroso och hela kommissionen till parlamentets godkännande i omröstningen, och till det stöd och förtroende som Europaparlamentet har visat er.

Under de kommande månaderna och åren kommer dessa två institutioner, kommissionen och Europaparlamentet, att spela en avgörande roll för att möta de utmaningar som EU står inför: att hantera klimatförändringen, säkerheten, den ekonomiska globaliseringen, att förhindra en ny kris som den som vi fortfarande upplever, inleda nya initiativ och inrätta Lissabonfördragets nya institutioner (medborgarinitiativet, solidaritetsklausulen och naturligtvis den europeiska avdelningen för yttre åtgärder).

Kommissionen och parlamentet kommer att spela en central roll på alla dessa områden, och vi i rådet vill att kommissionen ska arbeta hårt. Den har många befogenheter, som inte är obegränsade, vilket har påpekats här, men den har naturligtvis befogenheten att göra vad den måste. Vi vill att kommissionen ska arbeta snabbt och klokt, eftersom det är vad den europeiska allmänheten vill. Efter den tid av institutionell osäkerhet som EU har genomlevt vill medborgarna även att vi alla ska sätta igång och arbeta för att ta igen förlorad tid och omedelbart inleda denna nya politiska fas, denna nya situation för EU, 2000-talets definitiva EU.

Herr Barroso! Jag vill därför säga er att ert uttalande var proeuropeiskt, och att ni kommer att ha rådets fulla stöd, vilket självklart även parlamentet kommer att ha, för att skapa mer Europa och föra EU närmare de medborgare som företräds i parlamentet, eftersom det är medborgarna som står i centrum för EU.

Talmannen. – Jag tackar Diego López Garrido, statssekreterare för EU-frågor i den spanska regeringen. Tack så mycket. Nu lämnar jag ordet till José Manuel Barroso.

José Manuel Barroso, kommissionens ordförande. – (EN) Herr talman! Jag vill mycket kort, på mina och alla kommissionsledamöters vägnar, säga att jag är uppriktigt tacksam för det förtroende som ni just har gett oss. Vi känner stolthet och ödmjukhet inför omröstningsresultatet. Vi ser att det finns ett starkt stöd längs hela det politiska spektret, och detta är ett viktigt ögonblick för EU, ett verkligt mandat för ett modigt agerande.

Jag vill även tacka rådets ordförande för hans varma ord. Jag anser att vi nu har de rätta förutsättningarna för att börja arbeta. Jag vill dock påpeka en sak. Under omröstningen hörde jag vissa kommentarer här, och jag vill mycket tydligt förklara att dem som jämför den totalitära Sovjetunionen med Europeiska unionen inte vet hur det var att leva under en diktatur och inte vet vad demokrati är.

(Applåder)

I Europeiska unionen har vi det demokratiska Europaparlamentet, och det är demokrati. I EU har vi Europeiska kommissionen, som har valts av er i egenskap av valda företrädare för EU:s medborgare, och det är demokrati. Vi anser att vi nu, med den demokratiska legitimitet som ni har gett oss, genom nomineringarna från de demokratiska regeringarna i alla våra 27 medlemsstater, stolt, tryggt och med full beslutsamhet kan arbeta för demokratins bästa i EU, som i själva verket är en ledstjärna för frihet i världen.

Talmannen. – Omröstningen är härmed avslutad, och det är dags för gratulationer.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Talmannen. – Mina damer och herrar! Vi går nu vidare till röstförklaringarna.

Det finns 16 ledamöter som vill avge röstförklaringar. Jag vill påminna er alla om att det enligt förfarandet är möjligt att lämna in texten skriftligen, vilket innebär att ni inte behöver skynda på era tal eftersom det ni vill ha sagt anges mer exakt i det fullständiga förhandlingsreferatet.

För det första har vi tre röstförklaringar om ramavtalet om förbindelserna mellan Europaparlamentet och kommissionen. Varje talare har en minut.

7. Röstförklaringar

Muntliga förklaringar

Resolutionsförslag B7-0091/2010

Clemente Mastella (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det ramavtal som vi just har antagit bidrar avsevärt till att förbättra Europaparlamentets roll – en roll som har ökat tack vare Lissabonfördragets ikraftträdande.

Ordförande Barroso! Vi har gett er vårt förtroende, och vi förväntar oss att ni för er del respekterar våra ökade privilegier.

Vi anser det vara särskilt viktigt med ett närmare samarbete, med målsättningen att inrätta en regelbunden dialog mellan de två institutionerna. Vi ser de åtaganden ni har gjort här i kammaren som ett tecken på det, ett tecken på er vilja att institutionalisera en regelbunden dialog om viktiga och centrala frågor och om viktiga lagstiftningsinitiativ, och ert åtagande att rapportera om den praktiska uppföljningen av varje begäran om lagstiftningsinitiativ inom tre månader efter antagandet.

Våra institutioner ska genomföra den så kallade demokratiska metoden genom att inrätta ett särskilt partnerskap för att fastställa, genomföra och framför allt skydda EU:s verkliga intressen. Detta är ett större ansvar för kommissionen, men även för oss, medborgarnas direktvalda företrädare i vårt EU.

Alla dessa mål kräver ett ökat åtagande från alla parter, från kommissionen, parlamentet, de nationella parlamenten och regeringarna. Det är det EU som medborgarna vill att vi ska skapa, och det är det EU som vi måste kunna garantera dem under de närmaste fem åren.

Bernd Posselt (PPE). – (DE) Herr talman! Jag röstade för kommissionen och jag är även för ramavtalet, som utgör ett historiskt steg framåt. Trots detta röstade jag mot resolutionen, eftersom vi fick den i går som en färdig text och inte fick tillfälle att diskutera den på allvar, och för att det är de små detaljerna som gör det. Av det skälet vill jag klargöra att jag ser problem med formuleringarna på många håll, t.ex. när det gäller enskilda ledamöters rätt att ställa frågor och risken för hemliga överenskommelser mellan kommissionen och parlamentet när det gäller föredragningslistan om kommissionen deltar i talmanskonferensens sammanträden.

Jag begär därför att ytterligare korrigeringar görs under slutförhandlingarna om texten. Det har sagts att parlamentet har ökade befogenheter, vilket är helt riktigt. Vi behöver ett nära partnerskap med kommissionen, men vad vi inte behöver är hemliga överenskommelser. Vi behöver mer demokrati, inte mindre, eftersom dessa ytterligare befogenheter skapar ett behov av ökad demokrati inom parlamentet.

Daniel Hannan (ECR). – (FR) Herr talman! Ingen här i kammaren kan väl tro på allvar att dessa 27 kandidater är de som är bäst kvalificerade att bli ledamöter i kommissionen av EU:s 500 miljoner medborgare. Kommissionen har orimligt stora befogenheter. Den är EU:s verkställande myndighet och tar även initiativ till lagstiftning. Vilka personer utnämner vi då till att utöva dessa befogenheter? Jo, en rad kompromisskandidater som har nominerats av de nationella regeringarna som tack för gjorda tjänster, eller helt enkelt för att hålla stånd mot rivaler.

Låt oss ta mitt eget lands kandidat, Catherine Ashton, som exempel. Vi får höra att den franska regeringen motsätter sig hennes kandidatur eftersom hon inte talar franska. Ändå är det den minsta av hennes brister! Catherine Ashton har aldrig befunnit sig i den situationen att hon ställs inför allmän rösträtt. Hur ska EU kunna föreläsa om demokrati för Iran eller Kuba när Catherine Ashton, som leder den europeiska avdelningen för yttre åtgärder, själv är en icke-vald tjänsteman? Catherine Ashton och hennes federalistiska vänner behandlar oss som antieuropéer. Om hon och hennes vänner från kampanjen för kärnvapenedrustning skulle ha vunnit kampen hade vår kontinent fortfarande varit delad och hundratals européer skulle fortfarande lida under ett marxistiskt förtryck. Ingen verklig europé ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Resolutionsförslag B7-0071/2010

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Självklart vill även jag välkomna och gratulera den nya kommissionen, de nya kommissionsledamöterna, men jag vill uppmärksamma några frågor som varken diskuterades i de politiska grupperna eller under parlamentets sammanträden, plenarsammanträdena, nämligen själva utnämningen av ledamöterna. I min politiska grupp sade jag att åtminstone de kandidater som har stöd från två tredjedelar av sina nationella parlament skulle utnämnas till ledamöter i kommissionen. Det är en sak.

Den andra frågan som inte diskuterades och som jag anser vara mycket viktig är att den nya kommissionen bör ägna särskild uppmärksamhet åt att skydda EU:s affärsmän mot import från länder som inte delar de värden som vi främjar. Värden som miljön, sociala garantier och, när allt kommer omkring, demokratiska institutioner. Det är exakt där vi måste lägga mer pengar, eftersom sådan import ökar priserna på våra varor och tjänster och gör det svårt för våra affärsmän att konkurrera ...

Daniel Hannan (ECR). – (FR) Herr talman! Catherine Ashton och hennes federalistiska vänner behandlar oss som antieuropéer. Om hon och hennes vänner från kampanjen för kärnvapennedrustning skulle ha vunnit kampen hade vår kontinent fortfarande varit delad, och hundratal europeer skulle fortfarande lida under marxistiskt förtryck. Ingen verklig europe och ingen verklig demokrat kan med gott samvete stödja dessa kandidater. Genom att rösta för dem, bara för att de stöder den europeiska integrationen, dömer parlamentet sig självt.

Resolutionsförslag B7-0090/2010

Iva Zanicchi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Det är med stor glädje som jag lägger min röst för detta nya kommissionskollegium. Jag har sett högt kvalificerade män och kvinnor med tydliga och väldefinierade program. Med er tillåtelse vill jag först av allt önska Antonio Tajani lycka till, eftersom han är mycket kompetent och kommer att göra mycket för EU:s industri.

Som vice ordförande för utskottet för utveckling vill jag avslutningsvis lyfta fram det utmärkta intryck som den nominerade kommissionsledamoten Kristalina Georgieva gjorde. Hon är verkligen en beslutsam och kapabel kvinna, som kommer att bli en utmärkt referenspunkt för utskottet för utveckling. Jag önskar samtliga kommissionsledamöter lycka till med arbetet.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Herr talman! Med tanke på de enorma utmaningar som EU står inför är det viktigt och mycket välkommet att vi har en effektiv kommission. Dessutom är samarbetet mellan parlamentet och kommissionen, på jämställda villkor och baserat på förtroende, absolut avgörande om vi vill lyckas. Det avtal som antogs i dag kommer att bilda en viktig grund för detta.

Parlamentet har nu fullständiga medbeslutandebefogenheter och är därför jämställt med kommissionen och rådet på alla områden. Mot bakgrund av detta kommer vi att samarbeta intensivt med kommissionen – på grundval av förtroende, men inte utan omdöme. Swift-avtalet visar särskilt att inga fler frågor kan beslutas utan parlamentet. Jag hoppas verkligen att vi återigen kan diskutera Swift-avtalet här i parlamentet.

Alfredo Antonozzi (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Barrosokommissionen eftersom jag är övertygad om att den kommer att klara av de utmaningar som den ekonomiska och finansiella krisen tvingar oss att bemöta med mod och beslutsamhet.

Jag hoppas dessutom att några av de frågor som ligger mig särskilt varmt om hjärtat kommer att behandlas med den uppmärksamhet de förtjänar. Jag tänker särskilt på regionalpolitiken, som är av grundläggande betydelse när vi talar om våra territoriers tillväxt och utveckling, och som absolut inte får drabbas av nedskärningar efter reformen av EU:s budget.

Jag hoppas även att medel kommer att anslås för att hantera den bostadskris som drabbat våra medborgare, som ofta når alarmerande nivåer, särskilt i de stora tätorterna. Jag hoppas därför att särskilda finansiella instrument för subventionerade bostäder och annan bostadspolitik återigen kommer att finnas med bland den nya kommissionens prioriteringar, som jag önskar allt gott.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman! För flera månader sedan röstade jag med fullständig övertygelse för José Manuel Barroso som ordförande för kommissionen. Uppriktigt sagt så fanns det inget annat alternativ. Det liberala alternativet Guy Verhofstadt och det federalistiska alternativet Jean-Claude Juncker var inte godtagbara. I dag måste jag, som alltså har stött José Manuel Barroso, tyvärr säga att den kommission som

han har presenterat har många brister i personalen. Varken jag eller mina kolleger kan stödja en kommission med en kommissionsledamot som uppriktigt sagt fortfarande håller på att lära sig sitt yrke. Om hon var student och läste internationella förbindelser och uttryckte sig som hon gjorde under utfrågningarna vid en muntlig tentamen, skulle hon förmodligen bli utkastad. Hon skulle inte godkännas i några prov över huvudet taget i Polen. Jag kan inte stödja en kommission där den danska kommissionsledamoten vill stänga kolgruvor, bland annat i mitt land. Detta är ännu ett skäl till att jag lade ned min röst. Jag är övertygad om att det finns många frågetecken kring den här kommissionen, och vi kommer att bevaka den noggrant.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! Jag röstade mot utnämningen av den nya kommissionen eftersom den helt enkelt kommer att fortsätta med samma högerorienterade nyliberala ekonomiska politik som redan har lett till en katastrofal kris i många EU-medlemsstaters kapitalistekonomier. Denna – påstått nya – EU-kommission kommer att visa sig vara samma gamla avslagna vin med samma gamla nyliberala Barroso-etikett.

Den politik för liberalisering, avreglering och privatisering som genomförs, låt oss tala klarspråk, på order från EU:s storföretag – får katastrofala konsekvenser för arbetarklassen och arbetarnas liv, med massarbetslöshet och vilda angrepp på levnadsstandarden. Genom sin inställning till krisen i Grekland och på Irland visar ledarskapet för kommissionen att det är enigt om att det är arbetarklassen som kommer att få betala priset, medan bankirerna och spekulanterna klarar sig undan. EU:s arbetare och fattiga måste mobilisera sig med all kraft mot denna katastrofala politik och kämpa för ett verkligt demokratiskt och socialistiskt EU, vilket betyder att de måste motsätta sig den nya EU-kommissionens politik.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) På grund av den mycket korta talartid som har anvisats kan jag naturligtvis bara välja några av väldigt många skäl till att vi inte stödde den här kommissionen. Ett av skälen är till exempel att den befintliga kommissionen fortsätter som vanligt på vägen mot det utomeuropeiska islamistiska Turkiets EU-anslutning, även om en stor majoritet européer kategoriskt motsätter sig det, som aldrig själva har fått möjlighet att uttrycka sina åsikter i frågan.

Ett annat skäl är att den här kommissionen fortsätter att förespråka förnyad invandring av miljontals, och på lång sikt till och med tiotals miljoner nya icke-europeiska invandrare till en kontinent som hur som helst redan har tiotals miljoner arbetslösa. Ett ytterligare skäl är att det redan har visat sig under utfrågningarna att inte en enda av de nya kommissionsledamöterna är beredd att göra något åt det demokratiska underskottet.

Det är tillräckliga skäl för att rösta mot denna nya kommission.

Francesco Enrico Speroni (EFD). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har inte fått några slutgiltiga eller tillfredsställande svar från den nya kommissionen om kampen mot olaglig invandring inom EU. Bara det skulle vara tillräckligt för att inte godkänna kommissionens arbete och program.

Det finns en annan sak också. Kommissionen, och framför allt kommissionens ordförande, har visat sig vara mycket motvillig att godta parlamentets lagstiftningsinitiativ. Det kan man faktiskt se som en kränkning av demokratin, eller åtminstone är det så det framstår. Vi parlamentsledamöter är de enda direktvalda företrädarna för folket, och ett underlåtande att uppfylla vår initiativrätt, eller åtminstone försök att strunta i den – trots att detta nu har stadgats i det nya Lissabonfördraget genom artikel 255 i fördraget – omöjliggör en förtroenderöst för José Manuel Barroso eller hans kommissionsledamöter.

Syed Kamall (ECR). – (EN) Herr talman! När man ser på galleriet av kandidater som framträdde inför oss i dag tror jag att de flesta här i parlamentet, oavsett politisk inriktning, skulle ha sagt att några var mycket bra, några kunde ha varit mycket bra, några var dåliga och några var helt enkelt usla. Tyvärr har några av dem inte heller besvarat alla frågor om sitt förflutna. Men som ledamöter av Europaparlamentet har vi inte möjlighet att rösta om de enskilda kommissionsledamöterna, så vi blev tvungna att rösta för dem alla i block eller förkasta dem. Detta är mycket tråkigt och beklagansvärt, och av det skälet lade jag ned min röst.

Vi hörde José Manuel Barroso tala om ett EU som bemöter krisen. Om vi vill bemöta en kris måste vi se till att vi inte samlar på oss mer och mer olämplig lagstiftning. Vi måste se till att vi genomför ordentliga konsekvensanalyser av alla direktiv eller förordningar. Ett exempel är direktivet om förvaltning av alternativa investeringsfonder, som kommer att leda till att de tillgängliga medlen för entreprenörer i EU minskar, vilket i sin tur kommer att driva ut välbärgade från EU och minska investeringarna i utvecklingsländer. Om vi bara kunde minska mängden lagstiftningsförslag som passerar härigenom parlamentet i stället!

Nirj Deva (ECR). – (EN) Herr talman! Jag valdes av folket i sydöstra England för att reformera EU. En gemensam omröstning om samtliga 27 kommissionsledamöter med en röst är samma gamla vanliga visa, det vill säga inga reformer, ingen insyn, ingen ansvarighet, ingen ansvarsfull bekräftelse. José Manuel Barroso har mitt personliga förtroende, och detsamma gäller några av de andra kommissionsledamöterna som jag har haft att göra med tidigare. Men detta innebär inte en förtroenderöst för hela kommissionskollegiet. Varje kommissionsledamot är unik i den politiska historien. Ingen annan person i en så kallad demokrati har befogenhet att inleda, besluta om och verkställa samma lagstiftning, samtidigt som han eller hon inte väljs enskilt av någon. Detta är fullständigt oacceptabelt, och därför var jag tyvärr tvungen att lägga ned min röst.

Philip Claeys (NI). – (NL) Jag röstade mot den nya kommissionen eftersom det inte finns en enda antydning om att den kommer att börja arbeta med att minska klyftan mellan genomsnittseuropén och EU-institutionerna, särskilt kommissionen.

Jag lyssnade till den nominerade kommissionsledamoten för utvidgning under hans utfrågning i utskottet för utrikesfrågor, och han visade sig t.ex. vara mycket benägen att sopa alla klagomål mot det utomeuropeiska Turkiet under mattan, vilket har gjorts i fem år nu.

Den nya kommissionen vill även ha mer ekonomisk invandring, ännu mer beskyddande agerande och vill lägga sig i ännu mer, och allt detta visar på den skandalösa situation som har skapats i och med Lissabonfördraget, som erbjuder ett långtifrån lugnande perspektiv.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Herr talman! Jag röstade mot kommissionen eftersom jag inte vill styras av en europeisk kommission av någon sammansättning, men det finns särskilda skäl att rösta mot denna kommission. Ett antal av kommissionens ledamöter var nämligen medlemmar i kommunistpartiet, eller associerade till det. Detta gäller t.ex. José Manuel Barroso, Maroš Šefčovič, Štefan Füle, Andris Piebalgs och Janez Potočnik, för att bara nämna några. Catherine Ashton var kassör för kampanjen för kärnvapenedrustning, som i praktiken var detsamma som en kommunistisk frontorganisation, och en del av finansieringen kom från Sovjetblocket.

Hon är inte lämpad att ha ansvar för den yttre säkerhets- och försvarspolitik. Den nobla baronessan arbetade för att undergräva sitt eget lands försvarspolitik när vi stod inför det allvarligaste av hot – ett kärnvapenhot – från våra fiender. Kommissionen är den nya de facto-regeringen för EU. EU går i sömnen mot en katastrof. Vi styrs nu av kommunister, kollaboratörer och landsförrädare.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Det var med glädje jag röstade för kommissionen i dag eftersom jag anser att det var rätt sak att göra under de rådande omständigheterna och enligt parlamentets regler. Vi behövde en kommission, och nu har vi en.

Emellertid har ett antal kolleger påpekat – med all rätt – att systemet skulle vara bättre om varje kommissionsledamot valdes på sina egna meriter i stället för gemensamt. Om vi skulle sätta ihop ett fotbollslag för att representera oss skulle vi ju inte välja spelarna gemensamt. Vi skulle välja varje spelare utifrån hans eller hennes egna meriter för att få bästa möjliga resultat. Jag anser att vi bör arbeta mot denna situation och ändra reglerna för att se till att varje kommissionsledamot väljs på sina egna meriter nästa gång vi väljer en kommission. Detta skulle tvinga medlemsstaterna att föreslå bästa möjliga kandidater och försäkra sig om att kandidaterna gör sitt yttersta. Jag anser att vi skulle få ihop ett bättre lag genom att göra på det sättet. Men under tiden ser jag fram emot att arbeta så nära tillsammans med kommissionen som möjligt under de kommande fem åren.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Herr talman! Det gläder mig att det råder ett starkt samförstånd i parlamentet i dag. Många har efterlyst ett starkt EU. Samförstånd gör oss starka, och det är därför glädjande att se ett så positivt resultat av omröstningen om den nya kommissionen. Det är ju trots allt så att endast ett effektivt EU också kan vara ett socialt Europa. Kommissionen har gjort ett tydligt åtagande i det här avseendet, eftersom vi i slutändan bara kan fördela det som redan har producerats. Det är därför viktigt att vi prioriterar yrkesutbildning och utbildning och inriktar oss på infrastruktur och forskning i EU.

Det är relativt lätt att göra de rika fattiga, men det är en mycket mer intelligent, utmanande och långtgående uppgift att göra de fattiga rika. Detta bör förbli målet för EU.

Skriftliga förklaringar

Resolutionsförslag B7-0091/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) De interinstitutionella förbindelserna mellan parlamentet och kommissionen tar en ny riktning i och med Lissabonfördraget. Vi parlamentariker sänder ett tydligt budskap till kommissionen om att Europaparlamentet aldrig mer bara kommer att vara en observatör, utan kommer att vara en jämlik aktör i utformandet av EU-politiken. De politiska åtgärderna på gemenskapsnivå är inte samstämda, vilket innebär att EU står fullständigt handfallet när oväntade situationer uppstår. Och när situationerna väl uppstår är vi oförmögna att bemöta dem på ett effektivt och samordnat sätt. Kommissionens ordförande har åtagit sig att inleda öppna, genomskådbara och konstruktiva förbindelser med Europaparlamentet för att sätta upp tydliga och genomförbara politiska mål tillsammans med oss och garantera en hög kvalitet på lagstiftningen. Det är nu dags att José Manuel Barroso minns sina löften och ser till att Europaparlamentets krav tydligt avspeglas i ramavtalet.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag stöder det nya ramavtalet, eftersom samarbetet mellan Europaparlamentet och kommissionen är särskilt viktigt när det gäller att stärka EU:s stabilitet och effektiviteten i dess arbete. Enligt ramavtalet måste kommissionen svara inom en månad när en begäran om ett lagstiftningsinitiativ har lagts fram för Europaparlamentet, och utarbeta en lämplig rättsakt inom ett år. Om EU vägrar att utarbeta den begärda rättsakten måste beslutet motiveras utförligt. Hittills har endast kommissionen kunnat ta initiativ till EU-lagstiftning, men i Lissabonfördraget fastställs att en majoritet av Europaparlamentet har rätt att ta initiativ till EU-lagstiftning. Parlamentet och kommissionen kommer redan i ett tidigt skede att föra ett nära samarbete om begäranden om lagstiftningsinitiativ som har sitt ursprung i ett medborgarinitiativ. När internationella avtal ingås kommer även parlamentets experter att delta i diskussionerna. Enligt avtalet beviljas parlamentet rätt att delta som observatör i vissa internationella förhandlingar som EU för, och har också rätt att få mer information om internationella avtal.

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vi instämmer i de delar av förslaget som handlar om att parlamentet och rådet ska behandlas lika när det gäller tillträde till möten och information, en regelbunden dialog mellan kommissionens ordförande och parlamentets talman, samarbete om medborgarinitiativ, konsekvensanalyser av lagstiftning och användningen av icke-bindande regler (i stället för straffrättsliga påföljder?). Vi kan dock inte stödja att de obligatoriska tidsfristerna för genomförandet av direktiv ytterligare befästs och förstärks, och inte heller de förskönande ordalagen i beskrivningarna av EU och EU-tjänstemännen.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar det resolutionsförslag som antogs i dag om ett nytt politiskt ramavtal som kommer att styra de institutionella förbindelserna mellan kommissionen och Europaparlamentet, och som kommer att bidra till att stärka de befogenheter som parlamentet ges i enlighet med Lissabonfördraget.

Garantin för att kommissionen kommer att tillämpa den grundläggande principen om att kommissionen ska behandla parlamentet och rådet lika är en av de aspekter som är relevanta för den nya institutionella balans som behandlas i avtalet.

Jag vill även betona betydelsen av regelbunden dialog mellan kommissionen och parlamentet genom tillträde till talmanskonferensens och utskottsordförandekonferensens respektive kommissionskollegiets sammanträden.

Dessutom kommer införandet av en ny "frågetimme" med kommissionsledamöterna under plenarsammanträdena att bidra till ökad ansvarsskyldighet för den verkställande myndigheten.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för parlamentets resolution om översynen av ramavtalet mellan Europaparlamentet och kommissionen för nästa mandatperiod eftersom det är ett viktigt avtal, inte bara för dess symboliska värde – med tanke på att det ger en tydlig signal om båda EU-institutionernas, parlamentets och kommissionens, åtagande om att arbeta tillsammans för att fullborda det europeiska projektet – utan även på grund av innehållet, eftersom parternas skyldigheter fastställs så att de bättre kan möta framtidens utmaningar och lösa medborgarnas problem.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Europaparlamentet har ofta ställts inför fullbordat faktum av kommissionen eller rådet, eftersom det har förvisats till rollen att endast ratificera redan fattade beslut. Denna situation, som parlamentet har klagat över, har lett till att det skapats en obalans i förbindelserna mellan de tre viktigaste EU-institutionerna. Det är viktigt att påpeka att parlamentet, som alltmer och rätteligen är en partner till rådet i beslutsprocessen, i dag förtjänar samma uppmärksamhet som kommissionen ägnar rådet.

I stället för att bara slipa till skarpa kanter hoppas jag uppriktigt att det reviderade ramavtalet mellan Europaparlamentet och kommissionen kommer att leda till att förfarandena påskyndas och till närmare samarbete, till att informationsutbytet främjas på ett snabbt och effektivt sätt, och till att medlemsstaternas valda företrädare kan göra sin röst hörd och beaktas i god tid. Med tanke på hur ramavtalet utarbetades tror jag att detta kommer att bli möjligt.

Av dessa skäl är kommissionsordförandens initiativ att arbeta för att skapa ett särskilt partnerskap mellan parlamentet och den institution som han leder fullständigt berättigat. Jag hoppas att initiativet inte bara kommer att blomstra, utan även bära frukt.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Med tanke på följderna av Lissabonfördraget när det gäller EU-institutionernas funktionssätt och förstärkningen av det delade ansvaret i beslutsprocessen har det blivit absolut nödvändigt att inrätta en uppsättning förfaranden för att garantera ett sunt och effektivt utbyte av information om och synpunkter på strategierna, med målsättningen att befästa och utveckla den europeiska integrationen. Möjligheten att systematiskt ha arbetsmöten innan varje institution utarbetar lagstiftning och reglerande bestämmelser kommer verkligen att bidra till att främja ett gemensamt arbete, sammanjämkning av förslag, projekt och perspektiv och förbättra förslag till beslut. På detta sätt kommer vi att undvika administrativa och byråkratiska förfaranden, särskilt när det gäller återförvisande och ändringar av resolutioner, vilket i sin tur innebär att vi undviker risken för ett ökat antal förslag och motförslag.

Detta avtal bidrar till att förstärka samarbetet mellan EU-institutionerna, samtidigt som det garanteras att kommissionen kommer att tillämpa den grundläggande principen om att behandla parlamentet och rådet lika. Av dessa skäl är det ytterst viktigt att ramavtalet genomförs snabbt, och det är även viktigt att vi inser behovet av en kontinuerlig utvärdering för att förbättra effektiviteten och ändamålsenligheten hos dessa institutionella förbindelser.

Robert Goebbels (S&D), skriftlig. – (FR) Jag lade ned min röst om ramavtalet mellan Europaparlamentet och kommissionen. Som medlagstiftare bör parlamentet avstå från att försöka förvärva ännu större befogenheter på kommissionens bekostnad. Hela fördraget, och inget annat än fördraget: det är så parlamentet inskränker kommissionens initiativrätt. Som talman Jerzy Buzek sade: "Vi har just tagit ett steg mot ledamöternas rätt att ta initiativ till lagstiftning." När det är dags för ledamöterna att lägga fram lagstiftningsförslag kommer varje lobbygrupp att finna en ledamot som tjänar deras egenintressen. Jag vill behålla den väl beprövade gemenskapsmetoden – där kommissionen är väktaren och domaren för gemensamma EU-intressen – från vilken den exklusiva rätten till lagstiftningsinitiativ härstammar. Att öka antalet sammanträden mellan kommissionens och parlamentets organ är inte rätt sätt att skapa effektivare EU-politik.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för det nya ramavtalet mellan parlamentet och kommissionen. Nu när Lissabonfördraget har trätt i kraft har parlamentet fått ökade befogenheter, och vårt arbetsförhållande till kommissionen måste anpassas därefter. Jag välkomnar särskilt punkten i det nya avtalet om att kommissionens ordförande är skyldig att agera fullt ut om parlamentet ber kommissionens ordförande att dra tillbaka sitt förtroende för en enskild kommissionsledamot. Jag röstade för den nya kommissionen i dag, men jag motsätter mig "allt eller inget"-systemet, enligt vilket parlamentet måste godkänna eller förkasta hela kommissionen. Jag välkomnar alla förfaranden för att stärka vår rätt att hålla enskilda kommissionsledamöter ansvariga.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) Europaparlamentets godkännande av den nya kommissionen är inte en oinskränkt fullmakt, utan en förtroenderöst. Men nu kan vi äntligen börja arbeta tillsammans med en fullt behörig kommission. Europaparlamentets roll har befästs och stärkts genom Lissabonfördragets ikraftträdande, och i och med det nya ramavtalet om förbindelserna mellan parlamentet och kommissionen som antogs i dag har parlamentets nya roll som en jämlik partner till rådet vederbörligen bekräftats, vilket jag uttryckligen välkomnar. Med detta har vi skapat en bra grund för det framtida samarbetet, och vi insisterar också eftertryckligen på att föra denna dialog som en jämlik partner. Det kommer förmodligen också att starkt ligga i kommissionens intresse att redan i ett tidigt skede involvera Europaparlamentet i lagstiftningsförslag för att garantera en effektiv process i EU-medborgarnas intresse, till deras bästa och till förmån för en aktiv demokrati.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Europaparlamentets ledamöter väljs genom allmän rösträtt, och som sådana företräder de allmänheten i EU. Det är därför otroligt att talmanskonferensen ska behöva nöja sig med att be om tillgång till samma information som kommissionen och rådet får, eller be om att få delta i vissa av deras möten, när kommissionen faktiskt inbjuds till parlamentets sammanträden!

Varför hävdar inte parlamentet sin representativa roll för att kräva att dess initiativ stöds som en självklar sak av kommissionen? Varför godtar parlamentet att kommissionen kan neka parlamentet tillstånd att dra tillbaka sin förtroenderöst för en kommissionsledamot om parlamentet begär detta? Hur kan det vara godtagbart att parlamentet inte kan avge ett bindande yttrande om kommissionen ändrar sina arbetsmetoder?

Varför framför inte parlamentet starkare krav när det gäller frågan om att delegationsordförandena endast beviljas observatörsstatus när de företräder parlamentet vid internationella konferenser? Att Lissabonfördraget ger Europaparlamentet rollen som ett "rumpparlament" är en sak, men att ledamöterna går med på detta nonsens är något helt annat. Jag kommer att rösta mot beslutet av respekt för det mandat som jag har förlänats av Frankrikes folk.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) I och med Lissabonfördragets ikraftträdande har det blivit nödvändigt att förhandla fram ett nytt ramavtal som ska styra förbindelserna mellan Europaparlamentet och kommissionen. I det resolutionsförslag som antogs i dag av en överväldigande majoritet avspeglas den nya och ytterst viktiga roll som parlamentet kommer att ta på sig. Lissabonfördragets anda är tydligt närvarande i detta dokument i och med parlamentets utökade ansvar, bestämmelsen om att parlamentet och rådet ska behandlas lika och nya befogenheter för parlamentet på en rad olika områden. Ur denna synvinkel står det antagna resolutionsförslaget för ett fördjupande, i rätt riktning, av EU:s författningsprocess.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Resolutionsförslaget om ett reviderat ramavtal om förbindelserna mellan Europaparlamentet och kommissionen för nästa mandatperiod innehåller en del skäliga utgångspunkter. Detta inbegriper uppmaningen till kommissionen om en garanti att den i framtiden ska tillämpa principen om likabehandling för parlamentet och rådet samt fastställandet av särskilda tidsfrister som kommissionen måste följa i samband med framläggande av lagstiftningsinitiativ.

Uppmaningen om att kommissionens ordförande ska be enskilda kommissionsledamöter att lämna sin tjänst på begäran från parlamentet är emellertid oacceptabel och meningslös. Detta skulle bara vara meningsfullt om det, vid valet av kommissionen, var möjligt att rösta för de enskilda ledamöterna, vilket för närvarande inte är fallet. Av detta skäl har jag röstat mot resolutionsförslaget.

Birgit Schnieber-Jastram (PPE), skriftlig. – (DE) Jag anser att avsaknaden i ramavtalet av en hänvisning till Europaparlamentets kontrollmekanismer och bristen på tydlighet när det gäller principerna för befogenhetsfördelningen i delar av avtalet är beklagansvärt. Jag lägger därför ned min röst.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabonfördraget står för en ny institutionell balans, som för Europaparlamentets del innebär en avsevärt förbättrad ställning med hänsyn till de övriga institutionerna. Ramavtalet har till syfte att styra de dagliga förbindelserna mellan parlamentet och kommissionen i ett partnerskap som nu har förstärkts och anpassats till de nya förhållandena i och med Lissabonfördragets ikraftträdande, med utgångspunkt i löftena från kommissionens nyligen omvalde ordförande José Manuel Barroso, såväl som i hans förslag till ett "särskilt partnerskap mellan Europaparlamentet och kommissionen". Begäran om att kommissionen snabbt ska svara på alla uppmaningar om lagstiftningsinitiativ är välkommen, eftersom den speglar Europaparlamentets större betydelse som medlagstiftare, särskilt inom områden som t.ex. regionalpolitik. Det är också oerhört positivt att avtalet innefattar en garanti att kommissionen ska tillämpa grundprincipen om likabehandling mellan parlamentet och rådet samt ett mer omfattande interinstitutionellt samarbete vid utarbetandet och genomförandet av lagstiftningsprogrammet och det årliga arbetsprogrammet. Av dessa skäl och framför allt därför att det stärker Europaparlamentets roll och skänker ny kraft till Europeiska unionen röstade jag för förslaget.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), skriftlig. – (PL) Det nya ramavtalet mellan Europaparlamentet och kommissionen innehåller flera viktiga moment. För det första principen om likabehandling mellan parlamentet och rådet, vilken stärker de demokratiska garantierna i EU. För det andra ger det parlamentet kompletterande befogenheter att övervaka lagstiftningsinitiativ från kommissionen, vilket ger parlamentet större inflytande över den lagstiftning som antas.

En klausul har tagits med i avtalet om obligatoriskt offentliggörande av jämförelsetabeller, som jag efterlyste i mitt betänkande om resultattavlor för den inre marknaden, och tvingande tidsfrister för genomförande av direktiv vilka inte bör överskrida två år. Tack vare detta finns det en chans att planen att upprätta en gemensam marknad kan slutföras snabbare. Avtalet stärker också gemenskapsaspekten och förbättrar båda institutionernas funktionssätt. Avtalet tvingar dem också att arbeta på ett sätt som garanterar att Europeiska unionen blir en sann gemenskap.

Silvia-Adriana Țicău (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om ett reviderat ramavtal om förbindelserna mellan Europaparlamentet och kommissionen för nästa mandatperiod, eftersom jag anser att detta avtal är nödvändigt för samarbetet mellan Europaparlamentet och den framtida Europeiska kommissionen. EU-institutionerna måste se till att "gemenskapsmetoden" används på ett verkningsfullt sätt till nytta för EU-medborgarna. I enlighet med Lissabonfördragets bestämmelser, genom vilka man upprättar en ny institutionell balans, kan Europaparlamentet uppmana kommissionen att lägga fram lagstiftningsförslag, och den senare måste lägga fram de relevanta lagstiftningsförslagen inom ett år från parlamentets begäran. Utvidgningen av parlamentets befogenheter, det interinstitutionella samarbetet och främjandet av enklare EU-lagstiftning ser till att EU:s lagstiftningsprocess fungerar bättre och att medborgarna deltar mer aktivt och direkt vid utarbetandet av EU-lagstiftningen. Kommissionen måste reglera de förfaranden och villkor som anges i Lissabonfördraget, genom vilka EU-medborgarna kan uppmana kommissionen att lägga fram lagstiftningsförslag om frågor som de anser vara viktiga.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) I dag under sammanträdesperioden februari 2010 bevitnar vi själva inledningen på det institutionella samarbete som kommer att förstås under de kommande fem åren. Trots att parlamentet påbörjade sitt interna arbete efter EU-valet och snabbt fattade beslut om ansvarsfördelningen och sina interna regler, har det tagit tid för oss att genomföra arrangemangen för det interinstitutionella samarbetet mellan rådet och kommissionen mot bakgrund av Lissabonfördraget. Den samtidiga processen att utnämna de framtida kommissionsledamöterna har förvisso underlättat införandet av rätten till lagstiftningsinitiativ, som numera gäller för Europaparlamentet. Hädanefter måste kommissionen rapportera om den praktiska uppföljningen av alla begäranden avseende lagstiftningsinitiativ som ett resultat av antagandet av ett betänkande om lagstiftningsinitiativ enligt artikel 225 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Om Europaparlamentet med enkel majoritet begär det måste kommissionen lägga fram ett lagstiftningsförslag inom ett år eller inbegripa detta förslag i följande års arbetsprogram. Jag uppmanar alla att noga följa parlamentets arbete, eftersom det är tydligt att ledamöterna av Europaparlamentet kommer att använda denna bestämmelse i synnerhet när det gäller allmänna sociala etiska frågor.

Resolutionsförslag B7-0071/2010

Andrew Henry William Brons (NI), skriftlig. – (EN) Vissa kanske blir överraskade över att vi stöder ett förslag från GUE/NGL-gruppen. Samtidigt som vi instämmer i en del av gruppens kritik av EU, är vår syn på vad som bör ersätta EU helt annorlunda. Våra ideologier är dessutom helt olika. Vi är nationalister, och vi värdesätter nationalstatens suveränitet. De är internationalister. Vi tror på ett system som är grundat på privat företagsamhet, med vissa regleringar, och med ett visst offentligt ägande av allmännyttiga företag, samtidigt som de förmodligen vill ha ett mycket större statligt ägande. Vi instämmer i följande: förkastande av nyliberal ekonomisk politik, behovet av större social rättvisa (även om vi skiljer oss åt när det gäller definitioner) och kritiken mot vissa kommissionsledamöters undanflykter, inkonsekvens och otillfredsställande svar. Vi kan emellertid rösta med vilken grupp som helst, bara vi instämmer i vad de föreslår.

Carlo Casini (PPE), skriftlig. – (IT) Med min empatiska röst för vill jag lägga större kraft bakom ordförande José Manuel Barrosos ord, ord som uppmärksammade de kommande fem årens byggande av ett mer enat och starkare EU.

Han inledde med att ta upp grundvärderingarna i samband med EU:s enighet, varav den viktigaste är mänsklig värdighet. Jag instämmer fullständigt, men problemet är att ordet "värdighet" har blivit tvetydigt eftersom det inte bara används för att garantera rättvisa avseende levnads- och mänskliga förhållanden, utan även för att diskriminera och skada samhällets mest sårbara grupper och t.o.m. rättfärdiga död. Jag hoppas därför att kommissionen under de kommande fem åren kommer att se till att ordet "värdighet" återigen får sin otvetydiga och verkliga mening.

Det har en symbolisk betydelse att 500 000 EU-medborgare från 17 länder den 15 december i fjol genom en gemensam framställning begärde, mitt under försöken att bilda den nya kommissionen, att våra institutioner ska ta hänsyn till stadgan om de grundläggande rättigheterna vid alla beslut, på grundval av alla människors lika värde.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för den nya kommissionen eftersom jag är medveten om den väsentliga roll den spelar i EU:s struktur som helhet och den ökade betydelse den har fått som initiativtagare till ny lagstiftning. Som portugis måste jag uttrycka min glädje över att det krävande ämbetet som ordförande för kommissionen återigen har förlänats min landsman José Manuel Barroso, en man som tidigare utförde denna roll på ett synnerligen distinkt sätt.

Medveten om den senaste tidens svårigheter, men inspirerad av hoppet om bättre tider för EU och det europeiska projektet, önskar jag honom och hans kolleger all framgång.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Med hänsyn till principerna om subsidiaritet, företräderskap och lika rättigheter för de olika medlemsstaterna betonar jag vikten av att dela ansvar och kompetenser mellan ledamöterna av Europeiska kommissionen. Med tanke på det allt mer omfattande samarbetet mellan medlemsstaterna och den ökade betydelsen av EU:s kapacitet för global intervention, skulle det vara obegripligt om man delade upp de olika strategiska och politiska besluten mellan EU-institutionerna.

Alla kommissionsledamöter blev offentligt utfrågade i Europaparlamentet där de kunde förklara sina förväntningar och projekt inom sina respektive behörighetsområden, ständigt med betoning på betydelsen av att dela på ansvaret genom samarbete mellan de olika portföljer och behörigheter som utgör Europeiska kommissionen. Snarare än att uppvisa någon oförmåga eller luta åt presidentialism stärker detta förhållningssätt medbeslutandeandan som främjas genom ett samarbetsvilligt ledarskap som självt främjar en verkningsfull och användbar dialog för konsolideringen av EU. Med hänsyn till ovanstående röstade jag mot resolutionen.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) I den resolution som har lagts fram av GUE/NGL-gruppen tar vi upp viktiga aspekter av vårt beröm av det kommissionskollegium som har presenterats för parlamentet. Vi sammanfattar även vissa viktiga skäl till varför vi röstade mot denna kommission: framläggandet av ett program av kommissionens ordförande – till vilket kommissionsledamöterna naturligtvis känner sig bundna och vilket de försvarade utan några reservationer under utfrågningarna som ägde rum i parlamentet – vilket representerar en fortsättning på den tidigare kommissionens misslyckade nyliberala politik, och det faktum att denna grupp har valts för att genomföra detta program där de följer en strategi som inte kommer att resultera i de nödvändiga förändringarna av den politiska inriktningen när det gäller att skapa större social rättvisa, arbetstillfällen och lägre fattigdom, utan istället innehåller farliga moment som kommer att förvärra dessa allvarliga problem. Sammanfattningsvis har det EU som vi kämpar för – med rättvisa och sociala framsteg och med ekonomisk och social sammanhållning och samarbete mellan suveräna stater med lika rättigheter som arbetar för fred – ingen större chans att bli verklighet med de riktlinjer som kommissionen föreslår.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Efter flera veckor med utfrågningar av de nya kommissionsledamöterna skulle detta inte vara en lämplig tidpunkt att ifrågasätta kvaliteten på ett kommissionskollegium som, under många timmar i olika utskott, redan har tillhandahållit mycket nyttiga förtydliganden om den politik som ska föras. Det är därför nu dags att ge EU en legitim kommission med förmågan att ta itu med den senaste tidens svåra händelser.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Parlamentet och kommissionen kommer att ta itu med nyckelfrågorna för EU, dvs. att vända krisen genom återhämtning av ekonomin och sysselsättningen, balansera de offentliga utgifterna i medlemsstaterna och förhandla om budgetramen för perioden efter 2013, varvid jag vill betona sammanhållningspolitikens betydelse.

Jag hade möjlighet att ställa frågor till den utnämnde kommissionsledamöten med ansvar för regionalpolitik, Johannes Hahn, med hänsyn till hans intresse av att upprätta ett särskilt program för permanent ekonomiskt stöd till de yttersta randområdena.

Jag tog också upp ett förslag med honom om ett mer flexibelt system för val av möjliga mottagare av strukturfondsmedel för "övergångsregioner", dvs. de som hamnar mellan målen avseende "konvergens" och "konkurrenskraft och sysselsättning".

Förutom att uppvisa kompetens och beslutsamhet visade den blivande kommissionsledamöten att han var beredd att undersöka dessa möjligheter, vilket ger mig förtroende för hans framtida välvilliga inställning till de yttersta randområdena, t.ex. Madeira.

Jag röstade för denna grupp av kommissionsledamöter, vilken kommer att ledas av José Manuel Barroso, eftersom de på det hela taget har förberett sig bra tekniskt sett, tar sin uppgift på allvar och har viljan att ta itu med EU:s utmaningar utan att glömma dess värdegrund, dvs. solidaritet och territoriell sammanhållning.

Resolutionsförslag B7-0090/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) I dag godkände vi den nya Europeiska kommissionens sammansättning, även om vi måste inse att tveksamheten rörande vissa kandiderande kommissionsledamöter

inte skingrades fullständigt. Både kommissionens ram för dess verksamhet och framför allt de enskilda kommissionsledamöternas program saknar de sociala aspekterna. Man får intrycket att huvudkriterierna i samband med formuleringen av mål och uppgifter är grundade på stärkandet av EU:s roll i världen, samtidigt som våra medborgares rättigheter och hopp och sociala trygghet har kommit i skymundan. S&D-gruppen har beslutat sig för att stödja kommissionen, därför att nu när EU plågas av en långdragen ekonomisk och finansiell kris och ökande arbetslöshet och dess medborgare har tappat tron på EU får Europaparlamentet och EU rent allmänt inte bli den plats där man delar upp sig i läger som är för eller emot. Det viktigaste är nu att koncentrera sig på dessa viktigaste frågor på den politiska dagordningen för att så snart som möjligt få ett slut på osäkerheten och instabiliteten i EU och lösa de mest akuta problemen, som t.ex. finanskrisen och arbetslösheten, snabbare och effektivare.

Bastiaan Belder (EFD), skriftlig. – (NL) Barroso II-kommissionen är ett blandat gäng. Under de senaste veckorna har vi sett en del kraftfulla, men också en del mycket svaga, kandidater. Det gör det inte lättare att bedöma denna kommission som helhet. Denna tvetydiga känsla förstärks av det faktum att många kandidater uppenbarligen fjäskade för Europaparlamentet under utfrågningarna. Vad de egentligen står för är fortfarande oklart ibland.

Reformerade politiska partiet i Europaparlamentet har beslutat att lägga ned sina röster. Detta är ett uttryck för den tvetydiga känsla vi har när det gäller denna kommission. Det händer emellertid andra saker. En kommissionsledamot, som också är förste vice ordförande, ger oss väldiga farhågor. Catherine Ashton har den tveksamma äran att vara den första EU-tjänstemannen som kombinerar en karriär i kommissionen med ett ämbete i rådet. Vi kan inte stödja detta omotiverade institutionellt riskfyllda vågspel. Catherine Ashton har dessutom inte vid något tillfälle gett oss intrycket att hon skulle klara av de krav som ställs på hennes ämbete. Hon är en av de svagaste länkarna i kommissionen och har aldrig gett intrycket att vara kunnig i utrikes frågor. Vi ser alltså fram emot perioden 2010–2014 med viss bävan.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Vi har en ny kommission som har påbörjat sin mandatperiod under en svår tid, men som består av en grupp erfarna personer på vilkas axlar man har placerat ansvaret för alla 27 medlemsstater. Vi har nu Lissabonfördraget som förändrar maktstrukturen och kräver anpassningsbarhet från kommissionens sida. Följaktligen har vi en europeisk union i en ny känslig situation, men som kräver resultat, stabilitet och framåtanda när det handlar om att föreslå och genomföra en konsekvent politik.

Vi står inför en ny budgetram, vilket innebär att det krävs ett förnuftigt gensvar från kommissionen genom reformer och nya anpassningar inom alla områden, till att börja med inom det ekonomiska området.

Alla medlemsstater känner av finanskrisens fulla kraft. Alarmklockan som Grekland satte igång ger en kraftfull genklang, från stater med väloljade ekonomier till de som kämpar på alla plan för att få ned sitt budgetunderskott. En stabil, bra samordnad ekonomisk politik i alla 27 länder ger oss en chans att undvika en större obalans på EU-nivå och att få en god effekt under det följande stadiet. EU:s åtgärder syftar till att lösa de krisrelaterade problemen och till att vi ska vara kreativa för att återställa stabiliteten i medlemsstaterna. Avsikten är alltså att eliminera underskottet och förhindra skillnader, samtidigt som vi stärker ekonomin.

Sophie Briard Auconie (PPE), skriftlig. – (FR) Precis som mina kolleger från de tre största politiska grupperna i parlamentet har jag just godkänt utnämningen av de kommissionsledamöter som har presenterats av José Manuel Barroso. Det är faktiskt ett bra team där personer av varierad och kompletterande bakgrund ingår. Fram till 2014 kommer kristdemokrater, liberaler och socialister att lägga sina politiska och geografiska meningsskiljaktigheter åt sidan och samarbeta inom en kommission som ska tjäna Europas allmänna intressen. I tre veckor utförde parlamentsledamöterna ett anmärkningsvärt gott arbete med att granska kvaliteten på kandidaterna genom sina parlamentsutfrågningar. Därefter var det vår plikt att ge vårt fulla stöd till det nya teamet. Vi förväntar oss nu att denna "Barroso II"-kommission ska överraska oss med sin fasta föresats att föra EU framåt. Huvuduppgiften blir att varje dag visa prov på EU-projektets mervärde för alla EU-medborgare.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) I den kritiska tid som Europa befinner sig i när det gäller den finansiella, ekonomiska och sociala situationen är det viktigt att ha en stark kommission med ett ambitiöst, djärvt program på viktiga områden som till exempel energisäkerhet och klimatförändringar, vetenskaplig forskning och innovation.

Kommissionens nya struktur med en särskild portfölj för klimatförändringar och en annan som kombinerar innovation och forskning ger tydliga bevis på ett ambitiöst projekt och en trovärdig strategi för Europa fram till 2020.

Denna nya kommission under ordförande José Manuel Barrosos ledning och den nya strukturen för dessa områden uppfyller de nödvändiga kriterierna för att utgöra motorn i den ekonomiska återhämtningen, baserad på effektiv användning av resurserna och på innovation med större social rättvisa som mål.

Jag välkomnar den nya kommissionen och ordförande José Manuel Barroso och gratulerar dem till resultatet av denna omröstning. Det ger ett bredare stöd från parlamentet jämfört med den föregående kommissionen och ger en tydlig och glädjande signal om ett nytt institutionellt samarbete mellan parlamentet och kommissionen, så att de mer och mer kan uppträda enat i ett EU som är ledande på världsnivå.

Françoise Castex (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade emot denna kommission, precis som övriga franska medlemmar av gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet. Majoriteten av kommissionsledamöterna representerar den liberala inställning inom EU som vi förkastar. Det finns andra, nominerade av sina respektive medlemsstater, som varken har några ambitioner för Europa eller några personliga visioner. En sak är säker: de framtida kommissionsledamöterna engagerade sig inte i någon av de frågor som vi betraktar som viktiga. Vilken strategi kommer att ta oss ut ur krisen? Hur ska vi bemöta det sociala hotet och klimatfrågan? Hur ska vi återuppliva det europeiska projektet? Eftersom vi inte har lyckats få tillräckliga svar på dessa frågor har vi röstat nej, då vi inte kan ge Europeiska kommissionen helt fria tyglar. Jag tror inte att den här kommissionen kan erbjuda EU-medborgarna en ny framtid eller garantera en framskjuten plats för Europa på världsnivå, om den misslyckas med att uppnå dessa mål. Därför kan den inte få vårt stöd. Naturligtvis måste jag nu arbeta i fem år med de förslag som denna kommission lägger fram, men min röst idag är ett uttryck för den misstro och politiska vaksamhet som jag kommer att visa prov på under hela mandatperioden.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Tillsammans med min politiska grupp, socialdemokraterna och demokraterna, var jag mycket nöjd med den nya kommissionens slutgiltiga sammansättning. I synnerhet de två kommissionsledamöterna med ansvar för miljö respektive energi kommer att ha en nyckelroll för Europas utveckling under de närmaste åren, och jag är övertygad om att ordförande José Manuel Barroso har valt rätt företrädare.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade nej till de föreslagna kommissionsledamöterna, för de kommer att föra samma nyliberala politik som den som ledde EU in i denna mångfacetterade kris och enorma ojämlikhet. De kommer att arbeta för Lissabonfördraget och EU:s 2020-strategi, vilka kommer att stärka makten över marknaderna, öka arbetslösheten och göra arbetsmarknaden mer osäker, riva upp det sociala säkerhetssystemet och begränsa demokratin och de sociala rättigheterna. Dunkla förfaranden och bristen på demokrati inom EU skapar misstro bland medborgarna och försämrar det redan dåliga förtroendet för EU-institutionerna, vilket nyligen tog sig uttryck i det extremt låga valdeltagandet i EU-valen. Om denna politik får fortsätta kommer EU-medborgarnas förväntningar att grusas fullständigt. Den europeiska vänstern kommer att motsätta sig denna politik i Europaparlamentet och kämpa sida vid sida med arbetarna och de sociala rörelserna för att den unga generationens förhoppningar om ett demokratiskt, socialt, feministiskt, ekologiskt och fredsälskande Europa ska förverkligas.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag gratulerar José Manuel Barroso inte bara till det utmärkta arbete som han utförde under sin första mandatperiod, utan också till hans välförtjänta omval till en ny period som Europeiska kommissionens ordförande. Jag hoppas att parlamentet och kommissionen ska kunna etablera ett nära samarbete och till fullo respektera varandras befogenheter och ansvarsområden, samt nå målet att upprätta ett särskilt partnerskap mellan de två institutionerna som ordförande Barroso föreslår i sina politiska riktlinjer. Jag är säker på att den person som valts till ordförande för kommissionen kommer att infria sina löften till parlamentet, vilket bör leda till ett reviderat ramavtal. Det är enda sättet att slutföra integrationen i ett Europa vars primära mål är att försvara våra medborgares rättigheter.

Utfrågningarna av de nominerade kommissionsledamöterna är alltid viktiga och avslöjar djupet i den europeiska demokratin. Parlamentet utövade sina befogenheter, och processen präglades av värdighet, insikt och öppenhet. Jag tror att José Manuel Barrosos andra kommission kommer att bli ännu starkare och bättre politiskt förberedd än den föregående. Jag hoppas att den kommer att fungera sammanhållande och att samtliga ledamöter ska klara av att bära det stora ansvar som åvilar dem i en tid då alla längtar efter ekonomisk återhämtning och nya arbetstillfällen.

Mário David (PPE), skriftlig. – (PT) Europaparlamentet har godkänt den nya Barrosokommissionen med stor majoritet. Även jag röstade naturligtvis ja till kommissionen, och det var inte bara en genomtänkt handling utan den bottnade också i engagemang och förtroende. Jag gjorde det för att den nya kommissionen tack vare sin erfarenhet har mycket större politisk kapacitet och kan garantera att den med fasthet och

beslutsamhet ska konfrontera de stora utmaningar som EU står inför: den allvarliga ekonomiska kris som vi upplever just nu och dess fruktansvärda sociala och ekonomiska konsekvenser, i synnerhet arbetslöshet; säkerhet och kampen mot terrorism; att stärka EU:s roll i världen, vilket innebär ett Europa med en aktiv gemensam utrikes- och säkerhetspolitik; kampen mot klimatförändringarna, och våra ekonomiers konkurrenskraft till försvar för vår sociala modell. Det realistiska och ambitiösa program som José Manuel Barroso har presenterat och som vårt parlament har godkänt kan nu äntligen genomföras, till förmån för 500 miljoner europeiska medborgare. Jag önskar Europeiska kommissionens ordförande och hans team all lycka och framgång.

Marielle De Sarnez (ALDE), skriftlig. – (FR) Medlemmarna av partiet Mouvement Démocrate röstade inte ja till José Manuel Barrosos utnämning till kommissionens ordförande i september eftersom hans meritlista inte var så bra att omval kunde rekommenderas. De röstade inte ja till kommissionen idag heller, eftersom den brist på ambition som framkommit hos flera ledamöter under utfrågningarna gav föga hopp om en kommission med den styrka som EU behöver. Dessutom har den senaste tidens utveckling tyvärr visat ännu tydligare på detta teams oförmåga att ta itu med situationen. Tvivel föddes redan i december under toppmötet i Köpenhamn där EU visade sig oförmöget att nå en gemensam ståndpunkt. Tvivlen bekräftades i januari då Catherine Ashton varken besökte Haiti för att visa prov på EU:s solidaritet eller deltog vid givarkonferensen i Montreal, där hennes närvaro skulle ha behövts för att samordna EU:s och medlemsstaternas bistånd. Slutligen kan det inte finnas några tvivel kvar när Grekland nu, i februari, attackerar av spekulatörer utan att kommissionen kan presentera någon trovärdig räddningsplan. Det är av dessa skäl som de valda företrädarna för Mouvement Démocrate inte har någon tilltro till Barroso II-kommissionen.

Martin Ehrenhauser (NI), skriftlig. – (DE) Som engagerad EU-anhängare kan jag inte ge mitt godkännande till den nya kommissionen. Den bygger på beslut utan insyn i de nationella partierna och regeringskanslierna. De föreslagna kommissionsledamöterna är inga självständiga politiska tungviktare, vilket i synnerhet de yngre medborgarna med rätta önskar sig. Det fanns inga kriterier i fråga om specialkunskaper i urvalsprocessen. Att det gick fyra veckor från den österrikiska kommissionsledamoten Johannes Hahns utnämning tills han tilldelades sin portfölj är i sig bevis på detta. Trots EU:s ändringsfördrag, Lissabonfördraget, som nu har trätt i kraft kan Europaparlamentet fortfarande inte välja individuella kommissionsledamöter eller uttrycka brist på förtroende för dem. Politiska personligheter som kommissionsledamöterna från Frankrike och Spanien kommer att gå under här. Den här kommissionen står inte för mer demokrati eller något uppvaknande – den fortsätter bara längs den väg som ledde oss in i dagens kris.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog och Åsa Westlund (S&D), skriftlig. – Under hösten röstade vi nej till José Manuel Barroso då han inte delar vår syn på vikten av goda arbetsvillkor, jämlikhet och omställningen till ett hållbart samhälle. Idag gäller omröstningen kollegiet med 26 kommissionsledamöter.

Inför omröstningen om José Manuel Barrosos återval som kommissionsordförande ställde vi tydliga krav på en revidering av utstationeringsdirektivet. Barroso tvingades ge efter och erkände för första gången att det fanns problem med EG-domstolens utslag i bland annat Laval-målet. Han lovade också att snarast återkomma med en reglering för att lösa problemen. Detta var en mycket viktig positionsförändring från kommissionens ordförande, men det var inte tillräckligt för att vi skulle stödja hans kandidatur.

Idag kommer vi att ta ställning till den samlade uppsättningen av kommissionsledamöter, och vi har förhoppningar om att vissa kommissionsledamöter – som fått nyckelpositioner för att klara jobbkrisen, regleringen av finansmarknaden och försvaret av grundläggande fackliga rättigheter – kommer att kunna göra skillnad. Speciellt positivt är det att Barnier och Andor tydligt har deklarerat att det finns problem med EG-domstolens tolkning av utstationeringsdirektivet. De var också tydliga med att de är villiga att inleda ett arbete för att genomföra nödvändiga förändringar av europeisk lagstiftning.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag välkomnar att Lissabonfördraget håller fast vid möjligheten för varje enskild stat att ha sin egen kommissionsledamot, en strategi som är relevant om vi vill att alla olika åsiktsriktningar i Europa ska kunna identifiera sig med de processer och projekt som kommissionen driver.

Jag beklagar vissa av de svårigheter som uppstod under parlamentsutfrågningarna och som ledde till att en av kandidaterna drog tillbaka sin kandidatur, och jag hoppas verkligen att sådana händelser blir mer ovanliga i framtiden.

Jag tycker personligen att dagens metod, där man låter parlamentet granska kandidaterna till kommissionen, är till fördel för EU:s integrationsprocess eftersom den bidrar till större öppenhet i debatten och även gör det möjligt att bedöma de individuella kandidaternas lämplighet för sina tilltänkta poster. Dessutom vill jag

vädja om att stämningen vid utfrågningarna ska vara krävande men korrekt och att Europaparlamentet och dess ledamöter ska avhålla sig från att försöka förvandla utfrågningarna till ett spektakel med omotiverade påhopp och förolämpningar.

Jag hoppas att kommissionen kommer att stifta bättre lagar, alltid ska tänka på behovet av vederbörlig respekt för subsidiaritetsprincipen och kommer att prioritera sin roll som en central politisk kraft för att ta itu med den ekonomiska krisen.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) I en kritisk fas av den ekonomiska återhämtningen kommer erfarenheten och mångsidigheten hos denna kommission under José Manuel Barrosos ledning samt det engagemang, den kompetens och det erkännande av de stora europeiska frågorna som manifesterades av de kommissionsledamöter som frågades ut i parlamentet att bli avgörande för att upprätthålla ett enigt och socialt jämlikt Europa. Det handlar om ett Europa som kan ta på sig en ledarroll i kampen mot klimatförändringarna och stärka våra företags konkurrenskraft genom att stödja vetenskaplig forskning och innovation.

Jag vill framhålla de förnyade förväntningarna på en grupp som uppfattar de många olika kulturerna och identiteterna i Europa som positiva så att de stärker de bästa värdena inom varje medlemsstat. När det gäller de nya institutionella förbindelser som skapats genom Lissabonfördragets genomförande och inför de problem som ligger i vägen för utvecklingen av dagens samhälle anser jag att EU med den här kommissionen har stärkt sin förmåga att påverka dagens ekonomiska, sociala och politiska ramar, inte bara internt utan också på global nivå.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vår röst mot Europeiska kommissionen är en naturlig följd av att vi har avvikande åsikter om kommissionens program, flertalet av de åsikter som lades fram under de utfrågningar som har hållits samt målen och innehålllet i själva Lissabonfördraget, vilket kommissionen lovar att man ska försvara men som vi motsätter oss.

Det är sant att Europeiska kommissionen är ett av de viktigaste institutionella organen inom EU, men det är samtidigt sant att den består av kommissionsledamöter som nominerats av EU:s medlemsstater. Eftersom majoriteten av regeringarna är konservativa på högerkanten eller socialdemokrater med liknande politik är det inte förvånande att kommissionen har samma inriktning och vill fördjupa den nyliberala, militaristiska och federalistiska politiken. Därför fick vi i praktiken inga svar på frågorna om de allvarliga ekonomiska och sociala problem som arbetare och medborgare står inför idag.

Vi kämpar för ett annat Europa med rättvisa och social utveckling, där ekonomisk och social sammanhållning är en realitet och där samarbete mellan suveräna stater med lika rättigheter är centrala mål vid sidan av fred.

Robert Goebbels (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för den nya Barroso II-kommissionen. Sedan Europavalet i juni 2009 har unionen befunnit sig i ett politiskt vakuum, ett vakuum som har förvärrats av att Lissabonfördragets ikraftträdande försenades. Därför måste den nya kommissionen snabbt bli aktiv, eftersom den ju är den enda EU-institution som har makt att lagstifta. Med undantag för Rumiana Jeleva, som var tvungen att dra tillbaka sin kandidatur, har samtliga 26 utnämnda kommissionsledamöter fått individuellt stöd från parlamentets ledamöter. Det skulle ha varit oklokt att förkasta kommissionen. Därför var omröstningen om kommissionen en ren formalitet, ett "administrativt ja". Bara för att jag röstade ja till den andra Barrosokommissionen har jag inte tänkt ge den mitt ovillkorliga politiska stöd. Jag kommer att bedöma kommissionen utifrån dess politiska initiativ.

Sylvie Goulard (ALDE), skriftlig. – (FR) Trots att det inom kommissionen finns flera personer av hög kaliber röstade jag emot utnämningen av kommissionen av två skäl. När det gäller ekonomiska och monetära frågor (Lissabonstrategin, kontroll av euroområdet) är den förra kommissionens misslyckanden väl kända. När det gäller EU:s externa representation har Catherine Ashton inte den kompetens som krävs och hon har inte verkat vilja engagera sig ordentligt, vilket vi har sett prov på i samband med tragedin på Haiti. Hon ingick i Tony Blairs regering som fattade beslutet att invadera Irak, vilket var ett brott mot internationell lag, och som förhandlade fram en undantagsklausul i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

Mathieu Grosch (PPE), skriftlig. – (DE) Jag har röstat ja till kommissionen eftersom den totalt sett har visat sig kapabel – speciellt med de (nya) utnämningarna – att utföra ett framgångsrikt arbete. Resultatet av förhandlingarna mellan kommissionen och parlamentet är också tillfredsställande. Jag tror att det är extra viktigt att kommissionen inte får fria händer för de kommande fem åren, utan utsätts för kontinuerlig granskning.

En särskild utmaning som fortfarande kvarstår är att få en samordnad politik inom de olika områdena, till exempel miljön och sociala och ekonomiska frågor, samt att kommunicera med omvärlden på ett sådant sätt att EU-politiken blir mer öppen och förståelig för alla medborgare.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade emot José Manuel Barrosos kommission eftersom den inte tillmötesgår mina krav om att arbeta för de sociala reformer som vi måste få till stånd om vi ska kunna ta oss ur den kris vi befinner oss i. Det är tydligt att den här kommissionen inte på något sätt kommer att utgöra en proaktiv kraft för ett politiskt starkt Europa och att den står långt ifrån det Europa som jag så gärna vill se. Med dåligt definierade portföljer och försvagad makt kommer den här kommissionen att sakna de verktyg som behövs för att agera och kommer tveklöst att vilja bevaka nationella intressen istället för att se till EU:s intressen.

Ian Hughton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade ja till den nya kommissionen. Ur Skottlands synvinkel, den nation som jag företräder, finns det stora problem och utmaningar som den nya kommissionen måste ta itu med. Med de förändringar av EU:s gemensamma fiske- och jordbrukspolitik som lär komma i framtiden måste Skottlands speciella intresse i dessa politiska frågor erkännas, och jag uppmanar de berörda kommissionsledamöterna att arbeta för att Skottlands kust- och landsbygdskommuner verkligen tillåts blomstra socialt och ekonomiskt. Eftersom Skottland har stor potential för energiproduktion, speciellt inom förnybar energi, bör kommissionen prioritera projekt och initiativ som kan bidra till att Skottlands väldiga potential som leverantör av ren, miljövänlig energi utvecklas.

Som medlem av ett EU-vänligt parti hoppas jag att den nuvarande kommissionen kan återvinna en del av det förtroende för EU som många skottar har tappat, exempelvis som en direkt följd av Skottlands erfarenheter av den misslyckade gemensamma fiskepolitiken.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Barroso II-kommissionen kommer att bli den första som verkar under Lissabonfördraget med ett Europaparlament som har fått utökad makt, vilket gör det till en mer synlig och aktiv samarbetspartner än någonsin tidigare. Utifrån resultatet av omröstningen har vi utsett en kommission vars kompetens totalt sett inte var alldeles utan brister. Ett exempel är den kommissionsledamot som Bulgarien hade utnämnt och som så småningom blev utbytt, vilket är ett bevis på detta. Att vi har lyckats ändra på kommissionens sammansättning är faktiskt en framgång för Europaparlamentet i allmänhet och för vår politiska grupp i synnerhet. Jag anser likväl att en röst för den här kommissionen är det lämpligaste alternativet i en tid då eventuell försening av detta beslut skulle ha kunnat försätta EU i en besvärlig situation där kritik om ineffektivitet skulle ha varit berättigad. Det är viktigt för den nya kommissionen att komma igång med arbetet så fort som möjligt och komma ifatt Europaparlamentet som valdes redan för sju månader sedan, åtminstone när det gäller det arbete som har utförts. Vi kan bara hoppas på ett gott samarbete där målen och handlingsplanerna blir mer konkreta än de som presenterades under utfrågningarna.

Danuta Jazłowiecka (PPE). – (PL) Jag lade ned min röst i omröstningen om Europeiska kommissionens sammansättning eftersom det vid sidan av de bra kandidaterna fanns många svaga och några som är riktigt svaga. Jag finner det oacceptabelt att människor förs fram till ledande diplomatiska befattningar inom EU, som exempelvis kommissionsledamoten för ekonomiska och monetära frågor och kommissionsledamoten för sysselsättning, socialpolitik och inkludering som inte har tillräckliga kvalifikationer för dessa poster. Vi bör komma ihåg att vi fortfarande befinner oss i en kris och att vi fortfarande försöker hitta en väg ut ur krisen. EU har därför inte råd att ha kommissionsledamöter som först nu ska skaffa sig kunskaper om sina ansvarsområden. Jag är förvånad över inställningen hos kommissionens ordförande, som efter fem år vid sin post och med den stora erfarenhet han har av att leda kommissionen, har föreslagit så svaga kandidater. Uppriktigt sagt skulle jag ha röstat nej till kommissionens föreslagna sammansättning, men tillsammans med de svaga kandidaterna finns det också flera som är mycket bra – bland andra den polska kandidaten Janusz Lewandowski. Trots att jag lade ned min röst vill jag önska hela kommissionen all framgång eftersom den är så viktig för alla européer.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för kollegiet, och uttryckte framförallt min tilltro till kommissionens ordförande. Jag anser inte att kommissionens sammansättning är idealisk. EU:s utrikesrepresentant är ett fortfarande ett problem för mig, eftersom hon inte har den nödvändiga erfarenheten av utrikesfrågor och saknar en klar vision om hur EU:s utrikes- och säkerhetspolitik ska ledas. Men det är trots allt avgörande att kommissionen får börja arbeta i sitt fulla mandat, och jag betraktar det breda stödet från Europaparlamentet som mycket viktigt eftersom kommissionen och Europaparlamentet, enligt min mening, är de som är mest nära förbundna när det gäller att forma EU:s gemenskapspolitik.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Vi önskar den nya kommissionen allt gott. Kommissionsledamöterna har många prioriteringar, men det råder ingen tvekan att vi alla är överens om behovet att skapa sysselsättning. Detta borde vara den hörnsten som den nya kommissionen ska vila på. För att vara uppriktig: många av medlemsstaterna går nu igenom eller står inför ett ekonomiskt sammanbrott. Att vända denna situation och utveckla en intelligent, social marknadsekonomi där EU är globalt ledande inom alla ekonomiska områden, kommer att bli den här kommissionens huvuduppgift. Jag hoppas särskilt att den irländska kommissionsledamoten, Máire Geoghegan Quinn, ska få en ledande roll i den nya kommissionen med sin portfölj för innovation och vetenskap. Hon kommer att spela en avgörande roll för Europas återhämtning, och jag önskar att hon ska lyckas med detta.

Morten Løkkegaard (ALDE), skriftlig. – (DA) Herr talman! Många vackra ord har sagts om José Manuel Barrosos nya kollegium av kommissionsledamöter – och det med rätta.

Det är viktigt att fästa uppmärksamheten på ett stort misstag som har begåtts i samband med den nya kommissionen: man letar förgäves efter posten som kommissionsledamot med ansvar för kommunikationsfrågor. Den har helt enkelt lämnats därhän – och detta under en tid då vi mer än någonsin behöver en välfungerande, samordnad, välgenomtänkt kommunikationspolitik inom EU.

För ett par veckor sedan skickade jag på ALDE-gruppens vägnar ett brev till José Manuel Barroso, där jag uttryckte min oro och frågade VARFÖR vi inte längre har någon kommissionsledamot med ansvar för kommunikationsfrågor.

Det har inte kommit något svar, vilket kanske är något slags svar i sig, även om svaret inte är tillfredsställande.

Det verkar således som om ingen riktigt vet varför EU inte har någon kommissionsledamot för ett så otroligt viktigt – ja helt avgörande – område, och om de många storslagna talen om att närma sig EU-medborgarna och skapa ett gemensamt europeiskt offentligt rum inte kommer att bli någonting annat än just vackra ord.

Jag väntar fortfarande på svar från José Manuel Barroso. Helst ett svar med en välfungerande kommunikationsplan för de närmaste fem åren.

Isabella Lövin (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag instämmer i kritiken mot proceduren vid nominering av kommissionen, så som förklaras i resolutionen från De gröna, i synnerhet bristen på insyn, att medlemsstaterna väljer sina kandidater enligt inhemska politiska hänsynstaganden istället för enligt deras lämplighet och bristen på möjlighet att förkasta någon enskild kandidat. Jag kunde dock inte rösta mot hela kommissionen, eftersom de nominerade kommissionsledamöterna för sådana absolut avgörande och viktiga frågor som klimat, miljö, utveckling, humanitärt stöd, jordbruk och fiske, framstod som mycket kompetenta och engagerade. Därför avstod jag från att rösta om den nya kommissionen.

Thomas Mann (PPE), skriftlig. – (DE) Jag har just godkänt valet av EU-kommissionen, även om det här inte var något lätt beslut. Orsaken till detta är att det under utfrågningen visade sig att några av de kandidater som föreslagits av medlemsstaterna varken hade tillräckliga särskilda kunskaper, eller förutsättningar att utveckla konkreta idéer om sina portföljer eller inte ens hade någon som helst vision om framtiden. Ramavtalet mellan Europaparlamentet och kommissionen beträffande det framtida samarbetet lämnar också många frågor obesvarade. Det är för närvarande bara en önskelista från parlamentet, utan förpliktelser. Vid specifika förhandlingar måste det nu anges i detalj i vilken utsträckning våra rättigheter som folkföreträdare har kunnat stärkas signifikant genom Lissabonfördraget. Det interinstitutionella avtalet innehåller emellertid några viktiga steg i rätt riktning. Genomslagskraften för alla åtgärder som vidtas av kommissionen kommer att regelmässigt bedömas av en oberoende part. Vid personalförändringar inom kommissionen kommer parlamentet att informeras i ett tidigt skede. Ordföranden för parlamentets delegation kommer att garanteras status som observatör vid internationella konferenser. Europaparlamentet kommer att få rätt att delta vid utarbetande och genomförande av EU:s årliga arbetsprogram. Slutligen ska Europeiska kommissionen rapportera om sina lagstiftningsinitiativ inom tre månader. Därför har jag röstat "ja" till den nya Barrosokommissionen.

Bogdan Kazimierz Marcinkiewicz (PPE), skriftlig. – (PL) En röst till förmån för den nya EU-kommissionen är för min del ett uttryck för den tilltro och det hopp som jag ställer till José Manuel Barrosos nyutnämnda kabinett. Trots mycken polemik och trots att några av kommissionsledamöterna sannolikt saknar erfarenhet, anser jag att EU-kommissionen ska få möjlighet att ta itu med de frågor som blir aktuella. Det är bara genom aktivt deltagande och genom att komma igång med det konkreta arbetet som kommissionsledamöterna kan visa sitt verkliga värde. Jag hoppas att det nya kabinettet, i nära samarbete med Europeiska unionens råd och Europaparlamentet och med effektiv kontroll, kommer att visa att jag röstat rätt.

David Martin (S&D), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar utnämningen av den nya kommissionen och ser fram mot att få se kommissionen genomföra de givna löften. Jag är särskilt nöjd med godkännandet av Cathy Ashton som kommissionens vice ordförande, och jag är säker på att hennes tysta diplomati kommer att gagna Europa som helhet.

Jean-Luc Mélenchon (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Såsom valet av ordförande för kommissionen har visat är den andra Barrosokommissionen en fortsättning på tidigare kommissioner, vars nyliberala politik har fört EU till en situation med långvarig ekonomisk, social och miljömässig kris som EU kommer att få dras med. Varken det program som presenterades av José Manuel Barroso eller nomineringarna av kommissionsledamöterna tyder på någon ändring av kommissionens politiska mål.

Barrosokommissionen, som ligger någonstans mellan en fortsättning på den sämsta tänkbara situationen och något ännu värre, förkroppsligar ett Europa som har reducerats till social nedbrytning och till den atlanticism som omhuldas av den nyliberala eliten, ett Europa som vägrar att bryta med den nyliberala dogmen att fokusera enbart på profit, vilket är nedbrytande både för oss människor och för vår planet. Mitt jobb som parlamentsledamot är att bygga upp ett Europa med lika fördelning av rikedomar och med en miljöplanering som folken behöver. Jag kommer därför att rösta nej till en kommission som står i motsats till detta.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Efter flera veckor med utfrågning av de nya kommissionsledamöterna är det här inte något lämpligt tillfälle att ifrågasätta kvaliteten hos ett kollegium av kommissionsledamöter som under många timmar i olika utskott redan har gjort mycket användbara klarlägganden av åtgärder som ska genomföras.

Därför är det nu dags att förse EU med en legitim kommission som är kapabel att reagera på den senaste tidens allvarliga händelser. Detta är andemeningen i den röstförklaring som avgetts med avseende på resolutionsförslagen B7-0071/2010, B7-0088/2010 och B7-0089/2010. Jag välkomnar särskilt det faktum att EU nu är bättre rustat att möta nutidens problem och framtidens utmaningar.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), skriftlig. – (FR) Som trofast europé och efter godkännandet av ramavtalet mellan EU-kommissionen och Europaparlamentet för de kommande fem åren, har jag gett mitt stöd till utnämningen av den nya EU-kommissionen liksom de flesta av mina kolleger i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) också gjort. Resultatet från omröstningen är tydligt: 488 av mina kolleger anslöt sig till mig och stödde utnämningen av EU-kommissionens kollegium. Jag skulle vilja påpeka att det här är första gången i Europas historia som vi har utnämnt EU-kommissionen i egenskap av sann medlagstiftare. I ett Europa som skakas av kriser och med den nya institutionella organisationen behöver vi målsättningar och ett viktigt enande projekt för att skapa ett starkare Europa åt Europas medborgare. Jag vill därför på det bestämdaste uppmana EU-kommissionen att utan fördröjning påbörja sin verksamhet.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för den andra Barrosokommissionen av två orsaker. Den första orsaken är att den har lagt fram ett trovärdigt och realistiskt program som jag betraktar som ändamålsenligt för våra aktuella behov. Jag hoppas att det nya kollegiet ska gå vidare med att genomföra det här programmet så snart som möjligt. Den andra orsaken är att José Manuel Barrosos team består av många tillförlitliga sakkunniga, och jag är säker på att det på ett avgörande sätt ska bidra till att de reformer som vi behöver under de närmaste åren kommer att genomföras med framgång.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Den polska delegationen i gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet (S&D) röstade för att avge förtroende för den nya EU-kommissionen. Vi är emellertid medvetna om den nyutnämnda kommissionens svaga sidor och om de reservationer som uttryckts beträffande vissa av kommissionsledamöternas kompetens. Vi har fått vänta länge på den nya EU-kommissionen. Jag måste dock tillstå att den nya kommissionen fick en överväldigande majoritet av rösterna. Det är ett starkt mandat för framtiden. Men det var knappast någon som röstade för den nya kommissionen utan vissa reservationer. Ett problem är förmodligen att när vi nu får 27 kommissionsledamöter kan deras portföljer ofta överlappa varandra, vilket inte är någon särskilt tydlig situation.

Många av mina kolleger har också pekat på problemet att José Manuel Barroso utövar mycket stark kontroll på vissa kommissionsledamöter. Vi välkomnar att den nya kommissionen kommer att granska finanskrisens sociala och ekonomiska effekter. Jag konstaterar dock med stor besvikelse att Barroso i sitt tal inte lämnade någon specifik information om hur den gemensamma jordbrukspolitiken eller sammanhållningspolitiken kan reformeras. Dessa områden kommer säkerligen att tillhöra EU-kommissionens viktigaste arbetsområden under den kommande mandattiden.

Justas Vincas Paleckis (S&D), skriftlig. – (LT) Medborgarna och institutionerna i EU:s alla medlemsstater bör vara måna om att de bästa och starkaste kandidaterna ska bli kommissionsledamöter. Det är ett stort ansvar, både för de länder som föreslår kandidater och för Europaparlamentets ledamöter. Tyvärr finns det stater som inte har den inställningen. Man får intrycket att regeringarna i EU:s medlemsstater ibland skickar svaga eller "icke önskvärda" politiker till Bryssel för att skapa en vakans i den egna huvudstaden. Det är en farlig tendens. Europaparlamentet försöker emellertid "visa rött kort" för svaga kandidater som både blivit utnämnda av sina regeringar och godkända av EU-kommissionens ordförande José Manuel Barroso, eller kandidater vars ekonomiska intressen är oklara. För fem år sedan underkändes två kandidater, i år underkändes en. Som det nu är har parlamentsledamöterna inte rätt att rösta på enskilda kommissionsledamöter, utan vi röstar om kollegiet som helhet. Eftersom de flesta kommissionsledamötskandidaterna har gjort ett gott intryck har jag röstat för den nya EU-kommissionen.

Alfredo Pallone (PPE), skriftlig. – (IT) Europa är i stort behov av en auktoritativ ledare, vilket den här kommissionen ger tydligt uttryck för.

Den nya kommissionen kommer att få det svåra uppdraget att främja hållbar tillväxt genom att fullt genomföra den europeiska ekonomiska modellen, dvs. modellen med social marknadsekonomi.

Att stärka den inre marknaden måste vara nyckeln till att upprätthålla en sund konkurrens, med målsättningen att främja skapande av arbetstillfällen och tillväxt. Jag är särskilt stolt över att Italien, genom Antonio Tajani, får bidra till kontinuiteten i fråga om meriter och kompetens i Europas nya verkställande organ, genom att Italien har fått en av de viktigaste portföljerna, nämligen ansvaret för industri och företagande, som är av strategisk betydelse för att hantera krisen och omorganisationen av den europeiska produktionen.

Kommissionen måste ställa upp noggranna prioriteringar för sitt arbete under den kommande mandatperioden och kunna ge immigrations- och energipolitiken ett europeiskt ansikte och på så sätt förse EU med en konsekvent strategi, något som har visat sig vara svårt att uppnå i nuläget. Kommissionen måste också kunna ge EU en utrikes- och försvarspolitik som är värd namnet.

Teresa Riera Madurell (S&D), skriftlig. – (ES) Utskottet för industrifrågor, forskning och energi ansvarar för forskning och energi och för utveckling av informationssamhället. Detta är tre prioriteringar för att komma ur krisen och återskapa produktionssystemet, vilket min grupp, Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet (S&D), önskar ska bli mer konkurrenskraftigt och innovativt, men också mer socialt och miljömässigt hållbart. Forskning och innovation är de viktigaste drivkrafterna för förändring. José Manuel Barroso vill investera tre procent i forskning och utveckling. Det har emellertid oroat oss att se att detta område gradvis har blivit mindre prioriterat uttryckt i politiska tidtabeller och budgetar. I detta avseende har kommissionen gjort en tydligare utfästelse. Ekonomisk återhämtning kommer sannolikt som resultat av att vi ändrar energimodell. Framtiden för ekonomin är en framtid med en grön ekonomi. Kommissionen har också bekräftat den målsättningen. Beträffande informationssamhället är vi överens om de många uppgifter som vi står inför för att säkerställa tillgång till informations- och kommunikationsteknik åt alla överallt. De kommissionsledamöter som deltagit i vårt utskott har gjort viktiga specifika utfästelser och vi har gett dem vårt förtroende, men vi garanterar att vi kommer att se till att utfästelserna uppfylls.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag röstade "nej" till frågan om vi anser Barroso II-kommissionen lämplig att driva, initiera och inspirera det europeiska projektet. José Manuel Barroso är inte den kraftfulle ledare vi behöver. Han har låtit fem oerhört viktiga år passera förbi. Under dessa fem år skulle EU ha kunnat föra en mindre nyliberal och mer social politik. Under dessa fem år skulle EU kunnat ge stöd åt mindre och medelstora företag. Under de här åren skulle han ha kunnat bidra till att stötta kvaliteten hos europeiska fristående medier och hjälpa till att demokratisera beslutsfattandet inom EU för att återge miljoner medborgare förtroendet för det europeiska samarbetsprojektet. Inget av detta har inträffat.

Genom den blinda inriktningen på liberalisering, höga priser på aktiemarknaden och makroekonomisk tillväxt, har EU:s sociala och hållbara ansikte kommit att bli allt svårare att urskilja. Världen härjas av tre kriser: en finansiell-ekonomisk kris, en social kris och en miljökras. Avsaknaden av kollektiv reaktion ger näring åt allmän cynism och politisk nihilism. Barrosos svaga och otydliga politiska plan inger föga hopp om förändring. Han har accepterat att medlemsstaterna ibland gör helt inkapabla kandidater till förgrundsfigurer och han har splittrat några av kommissionsledamöternas portföljer, vilket har lett till osäkerhet om vem som har det faktiska ansvaret för viktiga politiska områden. Barroso saknar visioner och politisk djärvhet, och det är inte till fördel för Europa. Detta är förklaringen till min nej-röst.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Parlamentet och kommissionen kommer att stå inför avgörande frågor för Europeiska unionen, nämligen hur man ska kunna vända krisen genom återhämtning av ekonomin och sysselsättningen, hur man ska kunna få balans i medlemsstaternas offentliga finanser, samt förhandlingen om budgetramen för perioden efter 2013, beträffande vilken jag vill betona sammanhållningspolitikens betydelse. Jag fick tillfälle att ställa en fråga till Johannes Hahn, som är nominerad till kommissionsledamot för regionalpolitiken. Min fråga gällde hans intresse för att skapa ett specifikt program för permanent ekonomiskt stöd till de yttersta randområdena. Jag lade också fram ett förslag om ett mer flexibelt system för lämplighet avseende strukturfonder för "övergångsområden", dvs. områden som hamnar mellan stolarna vad gäller målen "konvergens" och "konkurrenskraft och sysselsättning". Även om den nominerade kommissionsledamoten visade sig kompetent och strikt, visade han sig beredd att undersöka dessa möjligheter, vilket gör att jag tror på hans framtida välvilliga inställning och känslighet inför de yttersta randområdena, som t.ex. Madeira. Jag har uttryckt mitt förtroende för detta kollegium, som kommer att ledas av José Manuel Barroso, eftersom det generellt har visat god teknisk förberedelse, allvar och ambition att motsvara utmaningarna inom EU utan att glömma de värderingar som ligger bakom skapandet av EU, nämligen solidaritet och territoriell sammanhållning.

Róza Gräfin Von Thun Und Hohenstein (PPE), skriftlig. – (PL) Jag röstade för utnämning av kommissionen, trots att jag gärna skulle ha uttryckt en separat åsikt beträffande flera av kommissionsledamöterna. Som alla vet får Europaparlamentet bara rösta om hela kommissionens sammansättning. Trots att jag inte kan säga att jag är förjust över valet av Catherine Ashton, består kommissionskollegiet till övervägande del av personer med hög kompetens och lämplig erfarenhet. Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater), som jag tillhör, beslöt att stödja kommissionen för att EU ska kunna arbeta effektivt. Om jag hade röstat mot utnämningen av kommissionen skulle det varit en demonstration och det hade kunnat ses som bristande lojalitet med min grupp, men det hade inte påverkat parlamentets beslut. I José Manuel Barrosos nya kommission finns det erfarna och kloka politiker, som Michel Barnier och Viviane Reding, som jag kommer att ha ett nära samarbete med. Janusz Lewandowski, som ansvarar för budgeten, kommer också med all säkerhet att bli en förträfflig kommissionsledamot. Vi kan vara uppriktigt stolta. Europaparlamentet kunde också påverka Bulgarien, som bytte ut Rumiana Jeleva, som inte var så välmeriterad inom området humanitärt bistånd och utveckling, mot Kristalina Georgieva. Enligt min mening var detta en framgång och ett konstruktivt bidrag från Europaparlamentet till den nya kommissionen. Jag anser att det mest effektiva sätt som vi kan arbeta på just nu är genom kloka förslag och indirekt påverkan på Barroso och medlemsstaterna. Att rösta mot kommissionen skulle ha förlängt de kostnadskrävande förhandlingarna, och det är inte säkert att slutresultatet hade blivit bättre än det som vi nu uppnått.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Ledamöterna i EU-kommissionen har fått förtroende från kapitalets politiska företrädare men inte från arbetarna. EU-kommissionens ledamöter har utnämnts av de nyliberala och socialdemokratiska regeringarna i EU:s medlemsstater och genom omröstning i Europaparlamentet, där det enda politiska kriteriet för att de ska bli valda är deras förmåga att utan begränsning tjäna kapitalets intressen. EU-kommissionens ledamöter har vinnlagt sig om att bekräfta detta under utfrågningar i parlamentsutskotten genom att tveklöst ge sitt stöd åt: EU:s imperialistiska karaktär, styrkan hos anti-gräsrotspolitiken och de militära interventionerna på internationell nivå, för att gynna avkastningen på kapital, engagemang för att genomföra den inre marknaden och de fyra Maastrichtfriheterna, konkurrenskraft och kapitalistiska omstruktureringar, för att införa lämpliga förutsättningar för koncentration av kapital; upptrappning av anti-gräsrotsåtgärder i ett samordnat angrepp på arbetarnas arbete, löner, sociala rättigheter och försäkringsrättigheter, för att öka monopolvinsterna; en ökning och förstärkning av reaktionära åtalsmöjligheter, för att undertrycka demonstrationer från arbetare och gräsrotter. Parlamentsledamöterna från Greklands kommunistiska parti har röstat emot EU-kommissionen, som kommer att upprätthålla och intensifiera en politik som exploaterar arbetare, fattiga bönder och egenföretagare.

Geoffrey Van Orden (ECR), skriftlig. – (EN) Vi vill ha en pragmatisk EU-kommission som kommer att genomdriva reformer, däribland en avreglering och minskningar av EU:s utgifter och med inriktning på ledningsfrågor istället för på politisk integration. Även om några av de nominerade kommissionsledamöterna är kompetenta gäller detta inte alla. Posten som EU:s vice ordförande är en produkt av Lissabonfördraget. Jag tycker inte om vare sig fördraget eller dess produkter. Det har ingen demokratisk legitimitet. Catherine Ashton har valts genom en förhandling bakom kulisserna mellan EU:s socialistpartier, som en efterkonstruktion av den brittiska premiärministern. Förutom att hon saknar erfarenhet för sina uppgifter har hon ett något tveksamt förflutet som kassör i kampanjen mot kärnvapen (CND). Under det kalla kriget försökte denna subversiva organisation avvärja Storbritannien unilateralt, och spred oro och missmod. Det finns många nominerade med kommunistbakgrund. Vissa nominerade, som László Andor, visade begränsade kunskaper om sina portföljer och verkade luta åt att införa mer och mer gagnlösa bestämmelser. Det är helt

fel att parlamentet inte får rösta på enskilda kommissionsledamöter utan måste rösta på kollegiet som helhet. Även om jag kan godkänna vissa individer finns det andra som jag skulle rösta mot. Jag avstod från att rösta för att visa solidaritet med min grupp.

Angelika Werthmann (NI), skriftlig. – (DE) Ordförande Barroso! Den pragmatiska orsaken till att rösta ”ja” till en nominerad kommissionsledamot är helt enkelt att det arbete som ska utföras äntligen kan komma igång. Det sparar våra skattebetalares pengar. Ni har visat stor kompetens i ert val av kommission. Några av de nominerade kommissionsledamöterna är förträffliga. Det finns också några som definitivt har potential att utvecklas. De bör få möjlighet att få bekanta sig med EU:s olika utmaningar, på det sätt de vill. Men det finns några nominerade kommissionsledamöter som lämnar en del övrigt att önska, som inte verkar ha särskilda kunskaper och som tycks sakna den ambition som behövs för att inneha en topposition inom EU.

Av dessa orsaker har jag avvisat förslaget till nominerade kommissionsledamöter med den aktuella sammansättningen. Jag skulle vilja ha mer insyn i utnämningen av kommissionsledamöter – och jag vill att man ska finna mer kvalificerade kvinnliga kommissionsledamöter.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Jag har röstat för resolutionsförslaget och följaktligen för den nya EU-kommissionen. Europaparlamentet ger inte någon blankofullmakt till José Manuel Barroso och kommissionsledamöterna. Jag träffade emellertid Barroso regelbundet under hans första mandatperiod, samtidigt som jag bevakade parlamentsutskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män. Jag har därför fått tillfälle att observera hans varsamma sätt att hantera arbetet i EU-kommissionen och den respekt han visar för sina medmänniskor och det gemensamma bästa. Jag är också mycket nöjd med kandidaten från Slovakien, som av ren okunnighet utsattes för orättvisa angrepp grundade på okunskap och som endast gjordes av småaktiga politiska orsaker. När skvaller och obetydligheter används i en förtalskampanj för att ifrågasätta integriteten hos en politisk person, markerar det början till slutet för den politiska kulturen. Jag önskar uppriktigt alla ledamöter i EU-kommissionen välgång i deras bemödanden att göra ett förträffligt arbete.

8. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 14.40 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: TSAGAROPOULOU

Vice talman

9. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

10. Svår monetär, ekonomisk och social situation för länder i euroområdet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om den svåra monetära, ekonomiska och sociala situationen i länder som tillhör euroområdet.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Vi befinner oss i en helt ny situation i euroområdet, eftersom detta är den första globala finanskrisen under den tid euron har funnits. Vi i euroområdet och EU som helhet ligger inte bakom krisen, och det var inte här krisen började – vi vet att den började i USA – men vi har drabbats lika hårt av dess effekter som det land där krisen började.

Situationen med underskott i statsfinanserna har uppstått på grund av krisen och genom regeringarnas positiva agerande för att bland annat förhindra att det finansiella systemet kollapsar. De här underskotten innebär oundvikligen att regeringarna har mindre manöverutrymme när det gäller budgetpolitiken.

Debatten handlar om den ekonomiska situationen, den penningpolitiska situationen och den sociala situationen. När det gäller den ekonomiska situationen måste man konstatera att euroområdet som helhet idag har kommit ut ur recessionen, och man har också undvikit risken för deflation, även om det finns uppenbara skillnader i tillväxttakten, och tillväxten är ännu inte helt hållbar. Vi måste se till att tillväxten är hållbar och konsoliderad, vilket är ett grundläggande mål för den ekonomiska politiken inom hela euroområdet, men vi befinner oss inte längre i en recession. Euroområdet som helhet befinner sig inte längre i en recession.

Det stämmer dock att skapandet av nya arbetstillfällen släpar efter. I år kommer arbetslösheten fortfarande att vara mycket hög inom hela euroområdet, men vi är på rätt väg mot tillväxt. Detta är en av de frågor som kommer att diskuteras under Europeiska rådets informella möte på torsdag: tillväxtens betydelse för att kunna återgå till hållbar tillväxt, upprätthålla den europeiska sociala modellen och på nytt börja skapa arbetstillfällen, riktiga arbetstillfällen.

När det gäller det monetära systemet – trots att det råder spänning på värdepappersmarknaderna – har EU och dess institutioner agerat korrekt. Europeiska centralbanken har gjort ett bra jobb och fortsätter att göra det genom att bedöma strategierna för att ta oss ut ur krisen. Det är därför rimligt att stimulansåtgärderna inte överges under 2010. Europeiska centralbanken fasar dock gradvis ut dessa stimulansåtgärder och håller redan på att ta bort en del av de åtgärder man infört. Ett exempel på detta är att man tar bort de likviditetsfördelar som bankerna beviljats, vilket har varit möjligt eftersom kreditmarknaderna gradvis har återgått till det normala.

Det ska också påpekas att Eurogruppen och Ekofin har hanterat krisen bra, och de har också skapat en övervakningsstruktur för det finansiella systemet som kommer att debatteras här i parlamentet. Vi hoppas att detta kommer att vara en av de centrala delarna av den politiska debatten under det spanska ordförandeskapet.

När det gäller den sociala situationen har vi självfallet drabbats av konsekvenserna av den höga arbetslösheten inom hela euroområdet. Även om det visserligen finns skillnader i arbetslöshetsnivåerna inom euroområdet är det tveklöst den viktigaste frågan för européerna just nu. De vill ha sysselsättning, de vill återgå till tillväxt, vilket kommer att skapa sysselsättning. Inte den volatila, osäkra sysselsättning som kan ha funnits i vissa länder inom euroområdet, utan riktig sysselsättning.

Det ska bland annat påpekas att det var tydligt att det var den höga arbetslösheten som utlöste de "automatiska stabiliseringsmekanismerna", vilket ledde till arbetslöshetsersättning och bidrag. Detta påverkade i sin tur de underskott som medlemsstaterna har och som beror på våra politiska och sociala system, som skyddar dem som befinner sig i de mest sårbara situationerna, t.ex. dem som blir av med jobbet.

I framtiden – och detta är ett annat ämne som kommer att diskuteras på torsdag vid Europeiska rådets informella möte – måste det finnas en politik för anställbarhet, som vi kallar "Europa 2020", som en modell för tillväxt och för att skapa riktiga arbetstillfällen.

Sammanfattningsvis tror jag att man i det här fallet har visat att det har varit absolut avgörande att samordna och stärka euroområdet och att det fortsatt kommer att vara en plats där det finns ett betydande monetärt och ekonomiskt skydd. Det har visat sig att euroområdet behöver stärkas och att det kommer att vara möjligt att utvidga området när det finns länder som uppfyller kraven, men att utvidgningen också är något positivt.

Avslutningsvis är det också viktigt att vi går mot integration och ekonomisk konvergens inom EU. Det finns fortfarande skillnader mellan de olika ländernas ekonomiska situation inom unionen. Vi måste gå från en monetär union mot en verklig ekonomisk union, på det sätt som anges i fördragen. I fördragen talades det om en ekonomisk och monetär union, och det var också så det beskrevs, men den monetära unionen infördes före den ekonomiska unionen.

Samordningen av den ekonomiska politiken, sysselsättningspolitiken och socialpolitiken beskrivs i fördragen. Det är ett åtagande, och det är en av de principer, en av de linjer eller idéer som det spanska ordförandeskapet tagit upp. En samordnad offentlig politik har varit effektiv när den verkligen varit samordnad. Så var fallet när den europeiska ekonomiska återhämtningsplanen togs fram, när skattepolitiska åtgärder infördes med utgångspunkt från att upprätthålla trovärdigheten för stabilitets- och tillväxtpakten, vilket var viktigt. Så var också fallet när en samordnad finanspolitik genomfördes, exempelvis bankgarantier och ökade fonder för insättningsgaranti. Kort sagt handlar det om att det ekonomerna kallar "stordriftsfördelar" också genomförs på politisk nivå, eftersom en hög grad av samordning ger goda resultat på politisk nivå.

Detta är rådets vision av denna svåra situation, men vi är på väg ut ur den, och vi måste ta oss ur den starkare och mer solida. Detta kommer utan tvekan att vara ett av de mer centrala målen för Europeiska rådets informella möte på torsdag.

Joaquín Almunia, vice ordförande för kommissionen. – (EN) Fru talman! Kommissionen är oroad över de betydande ekonomiska och finansiella utmaningar som Grekland står inför. Den svåra situationen i Grekland är föremål för en gemensam oro inom euroområdet och för EU som helhet, eftersom stora och ihärdiga inhemska obalanser hotar den makrofinansiella stabiliteten i landet med en allvarlig risk för att detta spiller över till andra delar av euroområdet.

De grekiska myndigheterna och det grekiska folket är medvetna om de utmaningar som väntar. Den 15 januari presenterade regeringen ett ambitiöst stabilitetsprogram som syftade till att ta itu med dessa frågor. I programmet förutspås en minskning av underskottet från beräknade 12,7 procent 2009 till under 3 procent 2012, vilket inleds med en justering av BNP med fyra punkter i år. Detta program uppvisar en lämplig ambitionsnivå med tanke på den stora omfattning av konsolidering som behövs och är ett program där betydande åtgärder vidtas i början. Mer detaljerat innebär det att de grekiska myndigheterna har presenterat ett paket med konkreta åtgärder för 2010. En del av dessa åtgärder har redan lagts fram i det grekiska parlamentet och kommer att införas inom kort. Planerna för de kommande åren inom programmet är i det här skedet mindre detaljerade.

I förra veckan, den 3 februari, antog kommissionen en integrerad metod och övervakningsmekanism som kombinerar vår bedömning av stabilitetsprogrammet, en rekommendation för förfarandet vid alltför stora underskott som syftar till att få ner budgetunderskottet under 3 procent under 2012, vilket regeringen fastslagit i programmet, och en annan rekommendation som för första gången återoppar artikel 121.4 i EU-fördraget för att säkerställa att Greklands ekonomiska politik stämmer överens med våra breda riktlinjer för den ekonomiska politiken och för att vår ekonomiska och monetära union ska fungera på rätt sätt. Vi har också inlett ett förfarande om fördragsbrott för att säkerställa att Grekland tar itu med de problem som har gjort att man hittills inte har rapporterat tillförlitlig budgetstatistik, och kommissionen presenterade sitt omedelbara initiativ om granskningsrättigheter för Eurostat.

När det gäller stabilitetsprogrammet stöder kommissionen Grekland fullt ut i landets ansträngningar för att åtgärda den svåra ekonomiska och finanspolitiska situationen. De åtgärder och politiska intentioner som beskrivs i det här programmet är ett viktigt steg i rätt riktning. Den framgångsrika stora emissionen av statsobligationer den 25 januari verkar peka på att aktörerna på marknaden delar denna uppfattning, om än till en hög räntepremie, och den ökning av ränteskillnaderna som inträffat därefter visar också att de är fortsatt avvaktande.

Det finns dock risker med programmålen och de finanspolitiska anpassningarna på medellång sikt. Det makroekonomiska scenario som beskrivs i programmet är relativt optimistiskt, och det råder viss osäkerhet kring de underliggande intäktsprognoserna, framför allt den beräknade effekten av insatser för att hantera skatteflykt under en lågkonjunktur. Med tanke på utvecklingen på marknaden på senare tid verkar ränte- och utgiftsprognoserna också vara lågt beräknade. När det gäller rekommendationen för förfarandet vid alltför stora underskott förlitar sig våra rekommendationer om vilka åtgärder som ska vidtas i år fullt ut på de åtgärder som de grekiska myndigheterna presenterade i sitt stabilitetsprogram. Detta inkluderar åtgärder som ska genomföras under första kvartalet i år, t.ex. minskade utgifter för löner, minskat antal offentliganställda, framsteg vad gäller sjukvårds- och pensionsreformer, höjda skatter och punktskatter och reformering av skatteadministrationen. En del av de finansiella konsolideringsåtgärderna har redan lagts fram för det grekiska parlamentet och kommer att införas inom kort. De grekiska myndigheterna bjuds av kommissionen i vårt förslag in till rådet för att i mitten av mars presentera en detaljerad genomföranderapport där det framgår vilka åtgärder som vidtagits och tidsplanen för de presenterade åtgärderna. En bedömning av riskerna ska också genomföras så att om risker uppstår ska kompensande åtgärder genomföras när så krävs.

Mot den här bakgrunden välkomnar kommissionen de ytterligare åtgärder som presenterades den 2 februari, framför allt ett nominellt lönestopp inom den offentliga sektorn och höjda punktskatter på drivmedel för att skydda budgetmålet för i år och de grekiska myndigheternas beredvillighet att anta och införa ytterligare åtgärder om så krävs.

När det gäller programmets senare år efterfrågar vi ytterligare justeringar av mer permanent natur, fortsatta reformer av skatteadministrationen och förbättrade budgetramar. Grekland uppmanas också att göra ytterligare ansträngningar för att förbättra inhämtandet och behandlingen av allmänt statsstöd. Eftersom planerna är mindre detaljerade föreslår vi att man inför ett strikt rapporteringssystem där de grekiska myndigheterna kommer att rapportera varje kvartal om åtgärder som införts, resultat som uppnåtts och åtgärder som ska införas. Detta strikta rapporteringssystem kommer att säkerställa att planerna genomförs som planerat. Vi antog också rekommendationen om att upphöra med inkonsekvensen med de breda riktlinjerna för den ekonomiska politiken och riskerna med att äventyra att Ekonomiska och monetära unionen fungerar på ett korrekt sätt, med tanke på att den grekiska ekonomin kontinuerligt förlorat konkurrenskraft och att de externa obalanserna breddats och med tanke på den stora räntespridningen på finansmarknaderna när det gäller referensobligationer.

Dessutom är de samtidiga rörelserna i ränteskillnaderna i andra länder ett bevis för de uppenbara riskerna att problemen överförs till andra medlemsstater. Mot denna bakgrund förväntas Grekland anta ett omfattande strukturreformsprogram som syftar till att öka effektiviteten hos den offentliga administrationen, intensifiera pensions- och sjukvårdsreformerna, förbättra arbetsmarknadens sätt att fungera och effektiviteten i löneförhandlingssystemet, förbättra produktmarknadens sätt att fungera och affärsmiljön samt upprätthålla stabiliteten inom bank- och finanssektorn.

Vilka är de kommande stegen i denna mycket detaljerade övervakningsprocess? Våra rekommendationer kommer att diskuteras med Eurogruppen och med Ekofin i nästa vecka, och en första rapport bör därefter komma i mitten av mars med en detaljerad tidsplan för genomförandet för att säkra målen för 2010. Därefter bör Grekland varje kvartal, med start i maj, rapportera hur de svarar på rådets beslut och rekommendation. Alla rapporter kommer att vara föremål för en utvärdering av kommissionen. Det är självklart att om det föreligger tecken på att risker håller på att uppstå kan ytterligare åtgärder behöva genomföras. Det är därför avgörande att den grekiska regeringen är redo att anta ytterligare åtgärder om så krävs, vilket de redan indikerat att de kommer att göra.

Sammanfattningsvis kan man konstatera att vi lever i en helt ny situation, men vi hanterar den. Grekland har antagit ett ambitiöst program för att åtgärda sitt underskott och reformera den offentliga administrationen och landets ekonomi. Grekland förtjänar att få stöd i denna svåra uppgift, och det har man från kommissionen. Den integrerade övervakningsmekanismen i kombination med myndigheternas beredvillighet att ta itu med problemen är en garanti för att de finansiella konsolideringsåtgärder och strukturreformer som kommer att återföra Grekland till en hållbar väg kommer att genomföras på ett framgångsrikt sätt. Budgetåtgärder och strukturreformer som genomförs med stränghet och i rätt tid – och det finns såväl finanspolitiska åtgärder som strukturreformer i det program som antagits i Grekland av de grekiska myndigheterna – i kombination med en noggrann övervakning av situationen är nyckeln till att hitta en lämplig lösning på de spänningar som nu råder på våra marknader.

Corien Wortmann-Kool, för PPE-gruppen. – (NL) Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) har tagit initiativet till den här debatten, eftersom problemen i länderna i euroområdet gör att en kraftfull europeisk insats är mycket brådskande. Det är vad vi är oroad över.

Under de senaste åren har medlemsstaterna alltför ofta distanserat sig från stabilitets- och tillväxtpakten. Därför uppmanar jag idag rådet – och då inte bara när det gäller Grekland – att förbinda sig bredare och mer fullständigt för en starkare samordning av penningpolitiken vid det informella toppmötet på torsdag och vid Ekofinmötet i nästa vecka.

Det spanska ordförandeskapet kan också föregå med gott exempel i sitt eget land, eftersom situationen också där är brådskande.

På min grups vägnar vill jag ge mitt helhjärtade stöd för hur kommissionen hanterar Grekland. Det ska medges att det är flera månader för sent, men det är absolut nödvändigt. Samma sak måste också gälla för andra länder i farozonen. Lösningen ligger inte i att erbjuda mer pengar från EU:s budget, utan i att faktiskt genomföra reformplanerna.

Jag hoppas att ni också arbetar med ett nödsituationsscenario, om ett sådant skulle behövas, och därmed undersöker alla alternativ, vilket inkluderar ett samarbete med Internationella valutafonden. Samtidigt måste vi hålla huvudet kallt, eftersom reaktionerna på finansmarknaderna är starkt överdrivna, med tanke på budgetproblemets omfattning. Detta understryker behovet av att snabbt stärka EU:s reglering av finansmarknaderna.

Udo Bullmann, för S&D-gruppen. – (DE) Fru talman, herr Almunia! Under denna övergångsperiod vill jag inte minst tacka för ert engagemang för det tidigare uppdraget och önska er lycka till i er nya roll. Jag vill också önska er efterträdare Olli Rehn lycka till. Jag tillönskar honom mod och tur inför de viktiga uppgifter han åtar sig.

Det finns tre saker vi kan lära oss av den nuvarande situationen. Det första är vad ordförande José Manuel Barroso har presenterat för oss som att Europa 2020 saknar substans. Det är långt ifrån tillräckligt för att skapa den sammanhållning inom EU som vi snarast behöver för att förhindra att den situation vi nu befinner oss i ska uppstå på nytt i framtiden. Denna strategi behöver substans, och jag hoppas att de planerade milstolparna under de kommande veckorna kommer att erbjuda en möjlighet att förbättra detta. Vi behöver omgående en bättre samordning av den ekonomiska politiken. Det spanska ordförandeskapet gör rätt i att betona detta. Ordförandeskapet bör inte låta sig avskräckas i det här avseendet.

Det andra vi kan lära oss av den rådande situationen är att vissa medlemsstater självfallet är i behov av modernisering och att siffrorna med all säkerhet stämmer i det här avseendet. Det finns dock behov av modernisering i flera länder, inte bara ett. Det finns också länder som måste göra mer, eftersom de kan göra mer. Jag tvivlar inte på att finansminister Giorgos Papakonstantinou i Grekland kommer att göra ett utmärkt jobb, och jag känner inte till några ärliga politiker som skulle ifrågasätta detta. Han förtjänar vårt förtroende, och vi bör ge honom vårt stöd.

Det tredje vi kan lära oss är att EU måste vara garderat. Om marknaderna sätter euron på prov, då måste Europa befinna sig i en position där man kan bemöta detta, och svaret måste kunna vara okonventionellt. Om det förekommer ytterligare spekulation mot enskilda länder måste vi befinna oss i en position där vi kan göra kredit tillgänglig på en nivå under de genomsnittliga villkoren i Europa. Detta måste organiseras. Vi kan hitta stöd för denna typ av agerande i Lissabonfördraget. Jag skulle vilja uppmana rådet och kommissionen: vara beredda på att förhandla.

Guy Verhofstadt, för ALDE-gruppen. – (NL) Jag tror att i motsats till företrädarna för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) är jag egentligen inte någon förespråkare för att kommissionen ska ingripa.

Först och främst tror jag att vi måste vara medvetna om att det vi ser hända i Grekland också är konsekvensen av Lissabonfördragets misslyckande. Länderna har i praktiken växt ifrån varandra under de senaste tio åren. Skillnaden mellan Tyskland och Grekland har inte minskat under det senaste decenniet utan har istället ökat, och detta är konsekvensen av att vi har velat införa en Lissabonstrategi som var alltför svag.

För det andra tror jag att EU:s institutioner – kommissionen och Europeiska centralbanken – har gjort ett taktiskt, strategiskt fel när man inte omedelbart agerat. Man agerade alltför sent. Under sex veckor gjorde europeiska ledare alla sorters uttalanden där man sade att grekiska ledare måste vidta åtgärder, att åtgärderna inte var tillräckligt starka eller till och med att de inte hade något förtroende för de grekiska ledarnas förmåga, och så vidare. Vi har hört allt detta. Jag menar att vi själva har varit delvis ansvariga för reaktionen på finansmarknaderna vad avser Grekland. Hur kan man idag förvänta sig att finansmarknaderna ska ha förtroende för en klubb om medlemmarna i klubben inte längre har förtroende för Grekland och för de åtgärder som Grekland har föreslagit? Jag anser därför att den här inställningen varit felaktig. Om Europeiska centralbanken och kommissionen hade skapat ett paket för Grekland redan från början skulle vi inte ha haft någon besmittelse av euroområdet av det slag som vi för närvarande bevittnar.

Man kan inte heller säga att ingen var medveten om Greklands problem. Man har talat om den grekiska frågan i kommissionens korridorer i tre eller fyra månader och har konstaterat att det förr eller senare kommer att uppstå problem med Grekland. Detta är det enda som förklarar varför det finns en värdering av Grekland, med sitt underskott på 12,7 procent, medan det inte finns någon värdering av Storbritannien, med sitt underskott på 12,9 procent. Därför handlar det här inte längre om de faktiska siffrorna, utan det handlar om finansmarknaderna som ger sig på Grekland på grund av att vi själva inte utstrålar tillräcklig samhörighet, förtroende och solidaritet. Den här situationen hade kunnat undvikas genom ett mycket kraftfullt ingripande av kommissionen och Europeiska centralbanken.

En strategi eller rekommendation till kommissionsledamoten: låt oss lösa detta själva! Jag är helt emot att vi tar in Internationella valutafonden för att lösa problem inom euroområdet. Vi kommer att lösa problemen inom euroområdet själva, och vi behöver därför inte Internationella valutafonden.

Slutligen min sista punkt som handlar mer om Grekland. Den rådande situationen är ett sätt att pröva euroområdets samhörighet och inre enighet.

Pascal Canfin, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Fru talman! För gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen vill jag informera det spanska ordförandeskapet om att vi fullt ut stöder dess analys av den politiska viljan att gå vidare mot nya verktyg för styrning och mot en ekonomisk union – och inte enbart en monetär union som Udo Bullmann påpekade. Ni kommer att ha vår politiska grupps fullständiga stöd i det här arbetet.

Om man bortser från Grekland menar jag att det saken handlar om är att vi måste granska alla verktyg för ekonomisk styrning inom euroområdet och framför allt stabilitets- och tillväxtpakten. Mer än hälften av medlemsstaterna i euroområdet uppfyller inte längre villkoren i stabilitets- och tillväxtpakten.

Låt oss inte heller glömma att tills helt nyligen – fram till krisen – uppfyllde Spanien kriterierna i stabilitets- och tillväxtpakten fullt ut, men det förhindrade inte att man två år senare befann sig i en radikalt annorlunda situation, med en arbetslöshet på 20 procent eller att man helt bortsåg från dessa kriterier.

Vad innebär detta? Det innebär att med en stabilitets- och tillväxtpakt som har ett snävt fokus på offentliga finanskriterier, som är absolut nödvändiga men otillräckliga, kontrollerade Spanien tills helt nyligen sin statsskuld och sitt underskott i statsfinanserna, men tillät samtidigt att den privata skuldsättningen sköt i höjden. Den privata skuldsättningen har exploderat, en spekulationsbubbla på fastighetsmarknaden och en recession som är mycket mer omfattande än någon annanstans har uppstått, med resultatet att det krävdes en kraftfull tillförsel av pengar. Detta är ett bevis för att man genom att ha ett snävt perspektiv på stabilitets- och tillväxtpakten och en syn på styrningen i euroområdet som enbart fokuserar på statsskulden misslyckas med att se helhetsbilden, vilket annars skulle gjort det möjligt att förutse nästa kris och förebygga den.

Jag skulle därför vilja veta vilka förslag som såväl det spanska ordförandeskapet som kommissionen har presenterat för att på nytt lyfta fram stabilitets- och tillväxtpakten och framför allt integrera den i ett mer omfattande system.

För det andra säger ni – och ni har rätt – att de offentliga finanserna måste kontrolleras bättre, att en återgång till mer stabila skuldnivåer är nödvändig. Är detta enligt er uppfattning enbart avhängigt en minskning av de offentliga utgifterna, eller är det också avhängigt förmågan att höja vissa skatter? Om så är fallet, vilka handlar det om? Vilken roll kan ett skattesamarbete mellan oss spela för att göra det möjligt för medlemsstaterna att återta ett visst manöverutrymme som gör att de kan hantera sina underskott – inte enbart genom att minska utgifterna, utan också genom att återta ett visst manöverutrymme som gör att de kan öka sina intäkter?

Kay Swinburne, för ECR-gruppen. – (EN) Fru talman! Skillnaderna i statsskulderna har ökat dramatiskt under de senaste månaderna för vissa medlemsstater inom eurosamarbetet, vilket lett till mycket spekulation på marknaderna om konkurser, stödpaket och även vissa medlemsstaters livskraftighet inom eurosamarbetet.

EU kan inte genom ECB pålägga de här medlemsstaterna finanspolitiska kriterier. Effekterna av den här krisen får icke desto mindre återverkningar för EU och ECB när det gäller att hitta en lösning, återvinna det internationella förtroendet för euromodellen och se till att värdepappersmarknaderna för statsskulder inom euroområdet fungerar friktionsfritt i framtiden.

Under de senaste åren har vi ägnat mycket tid och energi åt att undersöka förfarandena, översynen, öppenheten och den effektiva riskhanteringen hos aktörerna på den internationella kapitalmarknaden. De här åtgärderna påverkar andrahandsmarknaden för värdepapper, men jag tror att det finns goda skäl att tillämpa samma principer på den primära marknaden, framför allt i den unika situationen för länder inom euroområdet som utfärdar statsobligationer.

I Storbritannien blev Northern Rock insolvent när man lånade kapital på de korta marknaderna för att finansiera långsiktiga skulder. När marknaden ifrågasatte affärsmodellen och vägrade att låna ut pengar kollapsade också affärsmodellen. Vissa medlemsstater inom euroområdet står nu inför samma problem. Jag föreslår att ECB, även om man inte har någon makt över budgetar eller upplåning av kapital, kan tillåtas ha synpunkter på lånens löptidsprofil om man uppfattar att en medlemsstat är överexponerad mot kortsiktiga marknadsrörelser.

Grekland måste skaffa ett kapital på 31 miljarder euro under de kommande veckorna. Portugal måste förlänga befintliga lån som motsvarar 17 procent av landets BNP samtidigt som Frankrike också måste förlänga befintliga lån som motsvarar 20 procent av landets BNP. Lånens löptidsprofil överlämnas åt medlemsstaterna, men den ackumulerade effekten av att samtidigt gå ut på marknaderna gör att EU blir exponerat i en tid av kris, vilket leder till svårigheter med att låna kapital på marknaderna.

Inom euroområdet skulle kanske ECB kunna ha en översikt över den ackumulerade skulden och ge medlemsstaterna råd om en ansvarstagande förvaltning.

Sammanfattningsvis skulle ett enkelt första steg för EU, och framför allt medlemsstaterna inom euroområdet, vara att ha en hållbar strategi för lånens löptid, då den absoluta skuldsättningen just nu är mindre viktig än hur stor del av skulden som måste förnyas.

Nikolaos Chountis, för GUE/NGL-gruppen. – (EL) Fru talman, mina damer och herrar! Den nya kommissionen inleder sitt arbete med en stor lögn: Lissabonfördraget och Lissabonstrategin hjälper inte till att skydda oss från krisen, utan detta är till och med en av de orsaker som drev oss in i den. De har misslyckats kapitalt.

Den globala krisen lyfte fram begränsningarna, de starka sidorna och strukturproblemen med den europeiska globala utvecklingsmodellen. Stabilitetspakten finns inte längre, utan krisen avskaffade den, vilket bevisats

av de underskott och den takt med vilken statsskulderna ökar i Tyskland, Spanien, Italien, Portugal, Storbritannien och Grekland.

Krisen rör inte bara Grekland. Den rör hela EU, och den rör genom de beslut som fattats euroområdet. Vänstern varnade för och motsatte sig denna politik. Tyvärr insisterar högern och socialdemokraterna på att använda samma verktyg för att hantera krisen.

Genom Lissabonstrategin har vi monterat ned välfärdsstaten. Vi talar om ett Europa i samarbete, samtidigt som Europeiska centralbanken lånar ut till handelsbanker till en ränta på 1 procent, men låter medlemsstaterna låna från penningmarknaderna till en ränta på 6 procent. EU följer USA när det gäller landets politiska och militära modell. Hur kommer det sig att vi accepterar amerikanska kreditvärderingsföretag, t.ex. Moody och andra, som officiella bedömare av medlemsstaternas ekonomiska politik och låter dem diktera denna politik?

Vi måste därför förändra stabilitetspakten och ersätta den med en utvecklings- och sysselsättningspakt. EU kan inte och får inte konkurrera på global nivå utifrån lönekostnaderna. Slutligen måste vi förhindra att man lyfter fram konkurrenskraft på grundval av försämrade relationer och rättigheter på arbetsmarknaden.

Nikolaos Salavrakos, för EFD-gruppen. – (EL) Fru talman! Tidigare hörde vi den programförklaring som lades fram av ordförande José Manuel Barroso och hans nya grupp av kommissionsledamöter.

Jag fick personligen intrycket av att alla vi ledamöter här sitter i samma båt, men inte i samma armada. Det finns en stor skillnad.

Utifrån ordförande Barrosos programförklaring ser jag därför fram emot att EU:s framtid utformas utifrån starkare band mellan medlemsstaterna, framför allt på en ekonomisk, social och utvecklingsmässig nivå. Jag fruktar dock att det "lösdrivande" kapitalet, det "nomadiska" kapitalet som rör sig och flyttas på marknaderna kommer att öka kraftfullt. Genom att lyfta och sedan överge lokala marknader, som en förbipasserande tornado, förstörs realekonomierna, och man skördar vinster utan att göra någon verklig investering. Euron begränsade förstås möjligheterna för det "lösdrivande" kapitalet att spekulera i valutakurser.

Det är därför orsaken till det angrepp som Grekland drabbats av idag och till att landet behöver särskilt stöd. Med tanke på att EU enligt statistik från 2008 producerar ungefär 38 procent av det globala välståndet menar jag att EU under den nuvarande monetära krisen misslyckades med eller inte ville utöva sin makt att genomföra ekonomiska ingripanden på de globala finansiella marknaderna.

Jag vill förmedla ett budskap till både det här parlamentet och till alla mina kolleger, ett budskap från Schumpeter. Det pågår en kreativ förstörelse som kommer att lämna Europa, den europeiska valutan och Grekland oskadda, men som är absolut nödvändig för att kunna visa både Grekland och de övriga medlemsstaterna att medlemsstaterna är solidariska.

Jean-Marie Le Pen (NI). – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Det som händer i Grekland och Portugal idag och i Spanien och Irland imorgon är skandalöst. Samma anglosaxiska institutioner som lydigt såg på när skurkarna emitterade och handlade med giftiga tillgångar och som inte förutsåg vad som skulle hända är nu de som är strängast av alla mot de medlemsstater som skyndade till finanssektorns undsättning, något den inte gjort sig förtjänt av.

Krisen som orsakades av marknadernas och bankernas bristande ansvarstagande och det omfattande stödet är direkt ansvarig för att de offentliga underskotten och statskulderna ökat, något som de här marknaderna idag försöker bestraffa.

Så mycket för den etiska kapitalism som president Nicolas Sarkozy, EU och G20 lanserat. Den enda lärdom bankerna dragit av krisen är att skattebetalarna är en oändlig källa till resurser, vinster och garantier. Ryktet gör gällande att denna panik kan härledas till en enda amerikansk bank, som fick stöd från den amerikanska regeringen, och två hedgefonder, också de baserade i USA, som vill göra vinst på de höga räntor som Grekland ålagts och på marknaden för creditswappar, dessa försäkringar på statsskulder, som själva är föremål för oberoende spekulation.

Det kommer inte att räcka att reglera hedgefonderna – vilket ni är rädda för att göra – eller derivatmarknaderna, som Michel Barnier föreslår. Det finns ingen poäng i att skapa en europeisk ekonomisk regering. De 27 befinner sig ändå i samma röra, och solidaritet är inget alternativ. Det är kapitalets fria internationella rörelse som måste ifrågasättas. I annat fall kommer det inte att leda till någon återhämtning, utan bara en upprepning av krisen.

Jean-Paul Gauzès (PPE). – (FR) Fru talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot! I likhet med Corien Wortmann-Kool före mig kommer jag självfallet att säga att vi godkänner kommissionens inställning till hur den nuvarande situationen i Grekland ska hanteras.

När det gäller det spanska ordförandeskapet är vi glada att notera målet ni ställer upp för er själva om att förbättra samordningen av den ekonomiska politiken. Denna starka politiska vilja måste användas för att genomföra två aktuella och viktiga projekt: struktureringen av en verklig form av ekonomisk övervakning och regleringen av hedgefonder.

Europa får inte vara en fästning, men det får inte heller vara ett såll. På båda dessa områden måste ordförandeskapet verkligen ha manöverutrymme så att man kan förhandla på ett produktivt sätt med parlamentet. Vi förväntar oss att rådet vid sitt nästa möte kommer att skicka ut en stark signal till allmänheten och till marknaden: till allmänheten att återställa förtroendet för euron och till marknaden att visa sin solidaritet med Grekland. Rådet måste ge en stark indikation på att man inte kommer att låta sig skrämmas av försöken från vissa spekulanter, som inte tvekar att spekulera mot de medlemsstater som idag står inför ekonomiska och sociala svårigheter, att destabilisera euron.

Pervenche Berès (S&D). – (FR) Fru talman, herr López Garrido, kommissionsledamöter! Den här debatten är viktig, inte bara för att euron angrips, utan också för att vi kommer att hålla det första toppmötet under ordförande Herman Van Rompuy's ledning på torsdag.

Jag noterar idag att européerna står fast vid och är övertygade om att vi kan låta Internationella valutafonden ingripa i Grekland. Detta är något jag välkomnar, eftersom det i annat fall skulle innebära att vi stänger dörren till något vi efterfrågar under så många år, dvs. ekonomisk styrning av euroområdet.

När vi efterfrågar en ekonomisk styrning av euroområdet innebär det att vi när vi ställs inför volatiliteten på marknaderna måste utrusta oss med verktyg för att reagera på och hålla jämna steg med marknaderna. Idag misslyckas vi helt klart på det området.

Det jag också ser är att situationen inom EU idag är sådan att om man befinner sig utanför euroområdet kan man bli "hjälpt", medan allt är mer komplicerat om man befinner sig inom området. Jag kunde aldrig föreställa mig att euroområdet skulle kunna bli en zon där det saknas solidaritet. Själva funktionen hos euroområdet bygger på solidaritetsbegreppet.

Inget av medlemsländerna inom området – oavsett vilken exportstrategi, underskottsnivå, statsskuldssnivå de har – har någon chans att ta sig ut ur krisen om någon av länkarna angrips.

Men vad är det vi ser idag? En mekanism som fungerar så att finansmarknaderna ställer de olika parterna mot varandra, prövar vår förmåga till solidaritet och prövar vår förmåga att hålla liv i själva idén om euroområdet. För euroområdet är tanken att om vi vill ge oss själva manöverutrymme, att se längre än till spekulation som den enda tillgängliga mekanismen, då måste vi utveckla vår egen strategi.

Denna förmåga att i praktiken vara immun mot hur valutamarknaderna fungerade innan euron infördes, med mekanismer för bedömning av statsskulden, har återinförts inom själva euroområdet.

Det är det här vi måste ägna vår uppmärksamhet. Detta går längre än de förslag som lagts fram idag, och det åligger ordförande Van Rompuy att nästa torsdag gå vidare med dessa mycket viktiga projekt.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Det var först helt nyligen som Grekland avslöjade hur omfattande landets skulder verkligen är. De är mycket större än vad man trott. Budgetunderskottet närmar sig 13 procent. Olyckligtvis har även Spanien, Portugal och Italien stora budgetunderskott.

Europa får inte ta in en trojansk häst. Så skulle dock vara fallet om de här länderna beviljades stöd, vilket vissa vill. Det får inte ske, eftersom vi då skulle belöna dålig politik med en bonus. Stabilitets- och tillväxtpakten anger tydligt hur länder måste agera under en kris, och pakten anger framför allt vad som måste göras innan en kris uppstår, dvs. att i god tid införa en sträng budget- och utgiftspolitik. Nederländerna inledde det här arbetet redan för ett år sedan. Medlemsstaterna i södra Europa har dröjt för länge. Lyckligtvis har de nu börjat – bättre sent än aldrig – arbetet med att få ordning på sina affärer.

Jag följer med stort intresse vilka effekter de åtgärder de vidtar kommer att få. Om aktiemarknaderna och euron faller något under tiden skulle det inte vara någon katastrof för vare sig investerare eller exportföretag – långt ifrån, faktiskt.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Fru talman! Talet om ett spekulativt tryck på euroområdet och talet om risken för att ekonomierna kommer att kollapsa i Grekland och i andra länder i södra Europa på grund av de ekonomiska problemen, de alltför stora skulderna och underskotten utnyttjas fullt ut av EU, de borgerliga regeringarna och andra imperialistiska föreningar som en ursäkt för att påskynda och trappa upp kapitalistiska omstruktureringar och öka graden av exploatering av arbetar- och gräsrotsklasserna.

EU och regeringarna utpressar och terroriserar arbetarna för att få dem att böja sig för marknadsekonomins regler och de europeiska storföretagen i syfte att införa sänkningar av löner och pensioner, flexibla anställningsformer, drastiska nedskärningar av sociala förmåner och en spärreld av hårda skatteåtgärder och att få fattiga småjordbrukare att lämna sin mark.

Det är lögn att påstå att kapitalistkrisen enbart beror på dålig administration och korruption. Skulder och underskott är skapelser av det kapitalistiska systemet, av Maastrichtfördraget och självfallet också av Lissabonstrategin. Det är därför borgerliga regeringar och EU, som bär ansvaret för den situation som uppstått, vädjar till arbetarklassen, till gräsrotsklasserna, att ge efter och ansluta sig till nationella kampanjer. Arbetarna borde dock vända ryggen till detta, eftersom plutokratins intressen inte är desamma som arbetarnas intressen, med tanke på att vi lever i ett kapitalistiskt samhälle.

Arbetarna demonstrerar kraftfullt som svar på det krig som har förklarats, och vi välkomnar det och stöder dem.

Barry Madlener (NI). – (NL) Grekland kan till och med hota att förklara sig i konkurs tillsammans med andra länder, tack vare årtal av svag vänsterpolitik som utövats av vänsterpolitiker som suttit vid makten i Europa: Gordon Brown, José Manuel Barroso, Martin Schulz, Daniel Cohn-Bendit, Guy Verhofstadt. Herr Verhofstadt, kan ni också lyssna på vad jag säger? Många miljarder har flödat till svaga medlemsstater, och redan vid Greklands inträde verkade landet manipulera siffrorna, men, nej, det såg ni inte. Europa måste och skulle utvidgas. Tack vare svaga politiker som ni har de här ekonomierna blåsts upp på konstgjord väg, och nu sjunker de ihop.

Vad händer nu? Ni fortsätter som vanligt med er katastrofala politik. Vem knackar på EU:s dörr? Ännu fattigare länder: Albanien, Island, Makedonien, Kroatien, Serbien, Kosovo och till och med Turkiet. Fattiga länder som också är drabbade av en enorm korruption. Sedan har vi Spanien, som trots en hög arbetslöshet har gjort cirka 700 000 illegala invandrare lagliga och som i sin tur tagit hit sina familjer. Arbetslösheten i Spanien ligger idag på 20 procent!

Den här invandringspolitiken måste upphöra.

Anni Podimata (S&D). – (EL) Fru talman! Det råder inga tvivel om att Grekland, liksom andra länder i euroområdet, har ett enormt offentligt underskott och en enorm statsskuld, och som ni vet och liksom kommissionsledamoten nämnde har den grekiska regeringen redan lagt fram ett fullständigt underbyggt och ambitiöst men samtidigt realistiskt program för att hantera detta.

Det råder inte heller några tvivel om att Grekland, liksom andra länder i euroområdet, har varit och är i centrum för samordnade spekulativa påtryckningar, vars grundläggande syfte är att undergräva euron och den ekonomiska sammanhållningen i euroområdet. Detta är inte ett grekiskt, portugisiskt eller spanskt problem, utan ett europeiskt problem, och vi har en skyldighet att visa på de verkliga orsakerna till denna situation.

Liksom för ett år sedan betonar vi att den globala kreditkrisen hänger samman med den okontrollerade hanteringen av finansmarknaderna, och vi måste vara lika rakt på sak när det gäller att i dag säga att den okontrollerade hanteringen av spekulativt kapital är en grundläggande orsak till den nuvarande situationen inom euroområdet och får negativa konsekvenser för de europeiska skattebetalarnas pengar.

Så vår främsta skyldighet i dag måste vara att försvara euron och euroområdet mot spekulativa påtryckningar, och för det andra måste vi inse att vi inte längre kan vara inställda på ett nära valutamässigt enande, och fram till dess att en verklig ekonomisk konvergens nås mellan staterna i euroområdet kommer såväl de långsammare ekonomierna som euroområdets allmänna trovärdighet och eurons stabilitet att påverkas.

Burkhard Balz (PPE). – (DE) Fru talman! Det är ovanligt att jag blir förbisedd. Jag inleder dock gärna mitt anförande nu.

Vi vet alla att inte alla medlemsstater i euroområdet har drabbats lika hårt av den finansiella och ekonomiska krisen. Enligt min åsikt måste dock de länder som har drabbats särskilt hårt vidta mer långtgående åtgärder än de som inte drabbats lika hårt.

Eurons stabilitet måste naturligtvis förbli det avgörande och övergripande målet. Det gäller också åtgärderna för att befästa de enskilda medlemsstaternas budgetar inom euroområdet. Dessa åtgärder ligger inte bara i själva ländernas intresse, utan gynnar också de länder som inte har drabbats lika hårt.

Vi måste dock nog överväga vilka åtgärder som är nödvändiga och vilka åtgärder som kanske vore mindre effektiva när det gäller att hjälpa länderna ur denna kris. Även om vi kunde hjälpa länderna med störst ekonomiska problem inom valutaunionen att få pengar på gynnsamma villkor, genom till exempel ett unionslån till flera stater i euroområdet, skulle denna gynnsamma externa kredit knappast kunna lindra de akuta problemen i dessa länder, och den skulle inte heller påverka orsakerna till problemen.

Dessa länder har enligt min åsikt tidigare underlåtit att göra viktiga reformer, vilket de nu får betala för. Problemen är därför till stor del deras eget fel och måste därför i framtiden lösas av de berörda länderna själva. Därför måste vi införa stränga åtstramnings- och reformprogram, liksom kommissionen konstaterat. Det vore enligt min åsikt katastrofalt om skattebetalarna alltid skulle få stå för notan.

Patrick Le Hyaric (GUE/NGL). – (FR) Fru talman, herr kommissionsledamot! Många intressanta saker sägs här, men jag tror att vi måste ha modet att ifrågasätta själva de kriterier som EU i dag bygger på. Det finns till och med en artikel i Lissabonfördraget och Maastrichtfördraget som förbjuder EU att hjälpa Grekland.

Det faktum att spekulanten har fått fria tyglar, vilket har skett genom att man tillåtit en fullständig fri rörlighet för kapital och att man förespråkar skattekonkurrens, vilket leder till nolltaxering av kapital och företag, innebär att de nationella budgetarna gradvis förbrukas och att medborgarna nu, enligt förslag som det som tidigare lades fram av Joaquín Almunia, förväntas bära skulden genom sänkta löner, uppskjuten pensionsålder och ödelagda sociala trygghetssystem.

Vartenda ett av dessa kriterier måste därför ändras, tillväxt- och stabilitetspakten måste ersättas med en mänsklig utvecklingspakt för arbete, sysselsättning och utbildning, och ett beslut måste fattas om att ändra Europeiska centralbankens roll och uppgifter, så att euron blir en enande gemensam valuta och inte en spekulationsvaluta, liksom den är i dag. Ett beslut måste fattas om att införa nya initiativ mot skatte- och kapitalflykt och om att avskaffa skatteparadis, liksom har utlovats. Till sist måste man visa mod och beskatta spekulativa kapitalflyttningar.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Fru talman! Det finns ett naturligt samband mellan det aktuella tillståndet för en stats ekonomi och värdet hos dess valuta. Allteftersom ekonomin växer borde även värdet hos dess valuta öka, så att ekonomin kan dra nytta av billiga varor och tjänster som man väljer att importera. När en ekonomi stagnerar eller till och med avtar kommer likaså värdet för dess valuta att minska, vilket leder till en exportboom och till en återhämtning av ekonomin, naturligtvis under förutsättning att dess tillverknings- och tjänsteindustrier inte har ödelagts av globaliseringen.

Valutan i en nation som är fången i eurons tvångströja kan dock inte anpassas till behoven hos landets ekonomi och folk. Detta lamslog Storbritannien mellan 1990 och 1992, när vi deltog i växelkursmekanismen. Nu lamslås Grekland och andra stater som är beroende av euron.

Detta bör vara en varning för alla länder utanför euroområdet. Anslut er på egen risk. På kort sikt kommer ni att få se att behoven för er ekonomi ignoreras. När ni beslutar er för att gå ur valutasamarbetet kommer ni att ha en skuld till euroområdet som har drivits upp genom er egen devalverade valuta.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE). – (ES) Fru talman! Vi har för första gången i eurons historia samlats för att tala om den finansiella situationen i en handfull länder. Jag betonar ordet "länder", eftersom det spanska ordförandeskapet lät som om det talade om yttre rymden, och kommissionsledamot Joaquín Almunia nämnde bara Grekland. Jag vill veta om kommissionsledamoten i sitt avslutningsanförande kommer att vidhålla att problemen i Spanien och Portugal liknar problemen i Grekland, och om så är fallet, vad han ska göra åt det.

Vi är dock här för att tala om dessa finansiella situationer, eftersom finanserna i ett fåtal länder kan ödelägga trovärdigheten för valutan för alla och öppna för ett Europa i två hastigheter. Klyftan skulle kunna öka när den exitstrategi som det spanska ordförandeskapet hänvisade till tillämpas, eftersom vi skulle kunna upptäcka att de minst utvecklade länderna måste ta itu med valutaproblem och strängare valutaåtgärder och framför allt tvingas använda mycket mer pengar för att betala av skulder och använda mycket mindre pengar för att

skapa sysselsättning. Tro mig, utan en hållbar ekonomi kommer det att vara omöjligt att balansera finanserna. Utan sysselsättning kommer skatteintäkterna att fortsätta att minska, och utbetalningarna av arbetslöshetsersättning kommer att fortsätta att öka.

Vi står inför en förtroendekris, och i en förtroendekris måste vi börja med att säga sanningen. Vi måste tala om hur vi hamnade här. Vad gör de drabbade länderna för att ta sig ur skuldsitsen? Är stabilitetspakterna trovärdiga eller inte? Framför allt måste vi få veta vad dessa länder gör för att ordna upp sina ekonomier, för liksom jag sagt förut kan vi utan en hållbar utveckling inte få en hållbar ekonomi eller hållbara finanser.

Elisa Ferreira (S&D). – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot! I en valutaunion bör man inte angripa Grekland, Spanien, Irland eller Portugal, utan snarare unionen och euron, som gör sitt bästa för att utnyttja alla tecken på svaghet eller alla luckor som uppkommer inom det fasta blocket i sin helhet. I detta sammanhang måste jag informera er, herr kommissionsledamot, om att era uttalanden var olämpliga och skadliga, men eftersom de kommer från någon med er erfarenhet och bakgrund kan jag bara förmoda att de är ett uttryck för envisheten och bristen på handling hos kommissionen, där ni ingår, eftersom valutaunionen är mycket mer än en gemensam valuta, en stabilitetspakt eller en enda centralbank, liksom ni väl vet.

För att valutaunionen ska vara hållbar på lång sikt kan den inte begränsas till åtgärder på kort sikt, till nominella indikatorer, den kan inte utelämna realekonomin, ekonomisk tillväxt eller sysselsättning, och den kan inte ignorera de betydande interna skillnader av regional och social karaktär som uppstår i och med valutaunionen, vilka kommissionen noga noterade i sitt arbete "Framsteg och utmaningar efter 10 år av den ekonomiska och monetära unionen" (EMU@10).

Därför har varje medlemsland sina skyldigheter. Den som tror att valutaunionen är ett projekt som nu är fullbordat gör dock ett oförlåtligt misstag. Vi måste sluta prata och börja handla. Lissabonstrategin fungerade inte, eftersom den saknade såväl medel som instrument. Om vi i dag vill att valutaunionen ska bestå och vara stabil måste termer som "solidaritet" och "ekonomisk politisk samordning" ersättas med konkreta verktyg och instrument som hittills har saknats.

Kommissionen har precis tillsatts för att inte fortsätta med vad den gjort tidigare, utan för att dra lärdomar och inleda en ny fas. Det är vad jag förväntar mig och utgår från att den ska göra.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Fru talman! I den här debatten var det grundläggande att se till att Europeiska unionen bryter med sin monetaristiska politik och med stabilitetspaktens blinda kriterier. Det var grundläggande att stödja sociala framsteg för att prioritera en lösning av problemen med arbetslöshet och fattigdom, för att stödja produktion och skapande av arbetstillfällen med rättigheter, för att garantera en ekonomisk och social sammanhållning, för att tillämpa budgetstödande åtgärder för de länder som drabbats värst, i synnerhet genom att avsätta medel som de nationella regeringarna inte skulle vara tvungna att matcha. Inget av detta sades tyvärr här.

Kommissionsledamot Joaquín Almunia insisterade på samma politik och på samma nyliberala recept, och försökte lägga ansvaret på samma människor som alltid får ta konsekvenserna av EU:s dåliga politik, däribland, herr kommissionsledamot, ert eget ansvar för era dystra och beklagliga uttalanden om Grekland, Spanien och Portugal, som i fallet med mitt eget land Portugal till exempel ledde till inledandet av en spekulationsattack. Spekulanterna gynnades verkligen av era uttalanden. Mitt eget land och andra förlorade dock på dessa uttalanden och på den politik som för närvarande förs. Därför talar vi om för er att det är dags att byta politik.

Othmar Karas (PPE). – (DE) Fru talman, kommissionsledamöter! Euron är vårt skydd och har visat sig vara en stabiliserande kraft. Det visar också att Maastrichtkriterierna och stabilitets- och tillväxtpakten måste utgöra den väsentliga grunden för underskottsstrategin och exitstrategin. De får dock inte vara den enda grunden för dessa strategier. Båda strategierna måste stödjas genom en hållbar tillväxt- och sysselsättningspolitik. Vi måste kombinera Europa 2020-strategin med de övriga strategierna. Vi behöver en innovationsöverenskommelse, en investeringsöverenskommelse och en samordningsöverenskommelse inom Europeiska unionen som omfattar alla medlemsstater.

Jag förespråkar därför att finansministrarna ska genomföra den trepunktsplan som Joaquín Almunia föreslog den 22 december 2004 om att stärka Eurostat snarast möjligt. Dessa förnuftiga och nödvändiga åtgärder har hindrats i fem år. Vi måste höja Eurostats status och se över medlemsstaternas statistik och samordna ECB:s och EU:s statistik. Vi behöver en ingående balans för Europeiska kommissionen, vi måste se över medlemsstaternas finanser på grundval av gemensamma kriterier som fastställs av kommissionen och vi behöver en styrkommitté för kommissionen, Eurostat, ECB, EIB och medlemsstaterna för att skapa nationella handlingsplaner.

Ansvar, uppriktighet och öppenhet krävs – och medlemsstaterna och finansministrarna får inte leka kurrögömma eller katt och råtta.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Herr talman! Den ekonomiska krisen har gjort det möjligt för oss att uppskatta värdet hos euron och hos den ekonomiska samordningen.

Det är nu obestridligt att den roll som euroområdet och Europeiska centralbanken har spelat för att skapa stabilitet och för att bemöta kreditkrisen, tillsammans med de gemensamma ansträngningarna på EU-nivå och internationellt, i vilka ni spelat en viktig ledande roll, herr Almunia, väsentligt har bidragit till att förhindra de allvarligaste och till och med de mest katastrofala effekterna av krisen.

Krisen har orsakat en stor ekonomisk nedgång, enorma förluster av arbetstillfällen och en avsevärd försämring av de offentliga finanserna. Även om det tycks finnas tecken på en spirande återhämtning visar prognoserna för det här året på en minskad sysselsättning och en ökad statsskuld inom EU.

Krisen har också lyft fram de olikartade situationerna i och skillnaderna mellan de olika medlemsstaterna. Spänningar har uppkommit, som – låt oss inte vara naiva – inte alltid hänger samman med ekonomiska principer eller ekonomisk potential. Vi måste se till att dessa spänningar inte får oss att glömma vårt stora ekonomiska ömsesidiga beroende och våra viktiga åtaganden.

Europeiska unionen står inför de största utmaningarna sedan dess inrättande. Någon beskrev den internationella återhämtningen med bokstäverna LUV: L för Europa, U för USA och V för tillväxtekonomierna.

Europa får inte komma på efterkälken. Det är dags för reformer, fantasi och integration. Den fundamentala prioriteringen borde vara att öka tillväxtpotentialen för vår ekonomi.

Alfredo Pallone (PPE). – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Bristerna och den aktuella krisen i vissa länder i euroområdet är inte bara ett resultat av problemen i Grekland, Portugal och Spanien, utan också inom själva unionen.

Detta problem rör inte bara ekonomiska resurser, utan är också ett politiskt problem. Innan EU tar hand om de sjuka länderna måste unionen ta hand om sig själv, eftersom det verkliga problemet bakom krisen också är unionens brister. Gemensamma och effektiva regler och instrument krävs.

Vi måste till att börja med påskynda en tillsynsreform och skapa ett system som faktiskt fungerar och som inte bara efterliknar de befintliga myndigheterna, som har visat sig ineffektiva när det har gällt att förutse och hantera de aktuella kriserna och att ta sig förbi det byråkratiska resonemanget, som hittills har anpassats för att hantera systemkriser.

För det andra måste vi därför samordna och harmonisera skattepolitiken, även om det innebär att vi tvingas lämna de mer motsträviga länderna på efterkälken. Vissa hävdar att åtgärder krävs från Internationella valutafondens sida, men bortser från det katastrofala budskap som detta skulle sända till finansmarknaderna när det gäller den riktning euroområdet skulle utvecklas i. När det gäller den aktuella krissituationen i flera euroländer har EU en politisk, social och moralisk plikt att agera.

George Sabin Cutaş (S&D). – (RO) Vissa länder i euroområdet har för närvarande allvarliga finansiella problem, som visar sig genom omfattningen för statsskulderna och budgetunderskotten, vilka är mycket högre än den tröskel som tillåts enligt stabilitets- och tillväxtpakten. Den huvudsakliga logiken bakom stabilitets- och tillväxtpakten var att undvika extra åtgärder genom att införa begränsningar för statsskulden. Härigenom beaktades dock inte behovet av att öka statsskulden när den finansiella situationen förvärras på makroekonomisk nivå, och det påverkas dessutom av den exponentiella ökningen av privata skulder.

Den snabba nedgången för finanserna i vissa medlemsstater utgör ett hot mot såväl eurons stabilitet som sammanhållningen på EU-nivå. För att undvika sådana konsekvenser måste medlemsstaterna visa varandra solidaritet genom att anta gemensamma åtgärder med ömsesidigt stöd för länder med problem. Det finns också ett behov av att lätta på kriterierna för stabilitets- och tillväxtpakten, vilket är en möjlighet som föreskrivs i en förklaring som bifogats slutakten för Lissabonfördraget.

Det är därför fortfarande vårt ansvar att visa upp en enad politisk vilja och att genomföra reformen av pakten, som nu har blivit en nödvändighet.

Theodoros Skylakakis (PPE). – (EL) Fru talman! Flera ledamöter har talat om att Grekland behöver hjälp. Det är fel budskap. Fruktlösa debatter om bistånd hjälper inte. Grekland har uppenbarligen enorma finansiella

problem, men landet kan hantera dem. Det finns nu ett brett samförstånd om detta, både hos de politiska krafterna och framför allt hos det grekiska folket.

Jag hörde också att det huvudsakliga problemet för euron är spekulationen. När euron stärktes, vad var spekulanterna då? Eurofilantroper? Vi måste undersöka vad vi gör fel.

Den grekiska statistiken diskuteras också. Låt oss dock inte glömma att statistiken också var europeisk. Visste inte Eurostat, Europeiska kommissionen och Ekofin att den grekiska skulden inte kunde bli större utan ett motsvarande underskott? Minskade skulden, och inte bara den grekiska skulden, någonsin konsekvent till 60 procent? Det grundläggande problemet inom euroområdet är enligt min åsikt att dess regler främst har tillämpats på grundval av politiska kriterier och att de som utför kontroller och kontrolleras är desamma.

Ett andra problem som det talas alltför lite om är den övergripande förlusten av konkurrenskraft och den allt större konkurrensklyftan mellan nord och syd. Det finns inget euroområde, och det finns inget valutaområde med en allt större konkurrensklyfta mellan dess medlemmar. Det är en ödesdiger långsiktig risk för sammanhållningen på euroområdet och en fråga som vi verkligen måste ägna oss åt.

Robert Goebbels (S&D). – (FR) Fru talman! I och med detta totala angrepp av ett fåtal internationella banker på euron konfronteras världen återigen med marknadernas dumhet och girighet.

Det är sant att de engelsktalande länderna aldrig har varit för euron. Euron har dock blivit den mest stabila valutan i världen. Dollarn och euron utgör faktiskt ett duopol. Ett duopol kommer alltid att vara instabilt. Det kommer alltid att ske förändringar mellan de båda valutorna. Men om marknaderna har något förnuft borde de se att underskotten i euroområdet i sin helhet är mycket lägre än underskotten i USA eller Japan.

Det stämmer visserligen att den nya grekiska regeringen har ärvt en föga avundsvärd budgetsituation, men det är uppenbart att även om Grekland skulle bli bankrutt, vilket är helt omöjligt, skulle det inte få euroområdet att upphöra. Den amerikanska regeringen har just lagt fram en budget med ett underskott på 1 600 miljarder amerikanska dollar. För att täcka detta underskott måste den amerikanska regeringen varje dag låna över 5 miljarder amerikanska dollar. Greklands ytterligare årliga skuld motsvarar mindre än en vecka av USA:s ytterligare skuld. Vilket land utsätter världens finansiella stabilitet för fara? Grekland eller USA?

När nu Europa konfronteras med spekulanternas dumhet måste det införas större öppenhet och mer praktisk reglering på marknaderna, som verkligen är alltför giriga.

Diogo Feio (PPE). – (PT) Fru talman! I en debatt om den ekonomiska situationen i vissa medlemsländer i euroområdet är lösningen tydlig: vi behöver mer ekonomisk och monetär union, vi behöver ökad konkurrens och vi behöver mer solidaritet. Jag talar till er, herr kommissionsledamot, eftersom jag som portugis mycket väl känner till svårigheterna med att se statsskulden öka och med att underskottet blir svårt att kontrollera eller att de offentliga utgifterna blir orimligt höga. Vad dessa länder behöver är solidaritet och rätt signaler. De signaler som sändes genom kommissionsledamot Joaquín Almunias uttalanden nyligen var tyvärr inte bra, eftersom han jämförde den portugisiska och den spanska situationen med den grekiska. Dessa uttalanden var olyckliga och oförnuftiga och fick omedelbar verkan på marknaden. Börserna i Lissabon och Madrid sjönk kraftigt. Saker och ting borde inte göras svårare än de redan är.

Politisk ledning är oerhört viktigt. Vad jag vet är att lärdomar måste dras av detta inför framtiden, för på så vis kan vi få en bättre ekonomisk union som bättre kan stödja Europa för att skapa solidaritet och en förståelse för att situationerna i de olika medlemsstaterna skiljer sig åt helt och hållet och inte är jämförbara. Om vi kan komma ihåg detta kommer euroområdets framtid säkerligen att bli ljusare.

Frank Engel (PPE). – (FR) Fru talman! Följande iakttagelse måste göras: Ekonomiska och monetära unionen är verkligen monetär, men knappast ekonomisk. EU:s monetära angelägenheter står i konflikt med medlemsstaternas ekonomiska och budgetmässiga suveränitet.

Vid denna tidpunkt skulle spekulativa attacker på euron kunna få katastrofala konsekvenser. Grekland, Portugal, Irland och Spanien har drabbats hårdast. Men förutom dessa länder är hela euroområdet i farozonen.

För att undvika de värsta effekterna måste man inom EU omgående införa ett slags gemensam styrning av den ekonomiska politiken och budgetpolitiken. Det är trots allt det som en ekonomisk union handlar om. Endast på det sättet kommer vi tillsammans att ha en realistisk chans att befästa de offentliga finanserna i euroområdet och därutöver.

Med de nuvarande instrumenten och genom att hålla fast vid medlemsstaternas budgetmässiga suveränitet är jag rädd att detta befästande är en önskedröm, med alla konsekvenser som det innebär.

Edward Scicluna (S&D). – (EN) Fru talman! Vi måste identifiera bristerna i euroområdet och vidta kraftåtgärder för att hantera dem, för alternativen är alltför dystra att överväga. En påtaglig svaghet är bristen på en stark centraliserad övervakningsfunktion för hela euroområdets ekonomi.

Särskild uppmärksamhet måste till att börja med ägnas åt upphörandet av kontantmetoden i alla EU-medlemsstater och åt deras finanser. För det andra måste de offentliga finanserna och rapporteringen granskas i enlighet med EU-godkända standarder. För det tredje måste de ekonomiska prognoser som gett upphov till onödiga och vilseledande offentliga finansiella prognoser kontrolleras. För det fjärde måste resultaten av EU:s stresstest offentliggöras regelbundet. Slutligen anser jag att vi borde avskräcka euroområdets medlemmar från att ta en enkel utväg genom finansieringsteknisk verksamhet och skattemässiga specialåtgärder, vilket försenar de verkliga justeringar som vi alla vet måste göras genom trovärdiga och hållbara utgiftsprogram.

Olle Schmidt (ALDE). – Fru talman! Det som händer i Grekland angår inte bara dem som är med i euroområdet, utan det berör hela EU. Det är därför viktigt att denna svåra situation hanteras på ett ansvarsfullt sätt av EU. Grekland måste göra sin del, leva upp till sina löften och reformera sin politik. För mig som ivrigt arbetar för att Sverige ska bli medlem i eurosamarbetet så fort som möjligt är det av yttersta vikt att vi inom EU reder ut denna svåra situation. Sägas ska ju att euron varit oerhört lyckosam under den värsta finanskrisen. Vem kan säga att 16 valutor skulle ha varit bättre än en stark valuta? Ingen!

Grekland smet in bakvägen i eurosamarbetet, vilket nu visar hur viktigt det är att reglerna för inträde är tuffa men rättvisa. Ordning och reda i ekonomin är en förutsättning för tillväxt och välfärd, också för dem som är utanför euron, och givetvis lika mycket för dem som är med i euroområdet. De som talar om spekulation bör tänka på att det är ordning och reda i ekonomin i de offentliga finanserna som är grunden för detta.

Michail Tremopoulos (Verts/ALE). – (EL) Fru talman! För Grekland, som det talas en hel del om, är problemet inte bara ett problem med offentliga finanser. Det handlar om en fullständig kollaps av den modell som har tillämpats under de senaste femton åren och enligt vilken Grekland skulle bygga på en konstant ökning och utvidgning av den privata konsumtionen.

Dessutom har man i årtal hävdats att utgifter för vapen är utgifter för utveckling. Stockholms internationella fredsforskningsinstitut (SIPRI) rapporterar att Grekland slösar bort 3,3 procent av sin BNP. Detta är den näst högsta procentandelen inom Nato efter USA. Grekland är den femte största vapenimportören i världen i absoluta termer, och står för 4 procent av den globala handeln. Minskade försvarsutgifter har naturligtvis planerats i 2010 års budget. Ministeriet för nationellt försvar har en budget på 6 miljarder euro, vilket är en minskning med 6,63 procent.

Jag önskar att vi fick se en förändring i den vapendiplomati som har lett fram till denna återvändsgränd. Grekland har inga kolonier att utnyttja, men det är uthålligt. Vi måste också aktivera den europeiska solidariteten och främja internationella initiativ för en global miljövänlig ny giv.

John Bufton (EFD). – (EN) Fru talman! Hur ser eurons framtid ut med tanke på problemen i Grekland och för den delen Spanien, Italien, Portugal och Irland? Det måste vara till någon tröst för Storbritannien att vi aldrig anslöt oss till euron. Det verkar som om löftena om styrka genom solidaritet inte kunde vara längre från sanningen.

Problemet för de 16 länderna i euroområdet är vem som styr över pengarna. Med begränsad skattesamordning och utan ett finansministerium är medlemskap i euroområdet inte på något sätt ett universalmedel för god ekonomisk hälsa. Det visar sig att när allt går snett vill ingen lösa ut dig. De passar i stället på att ta större kontroll medan du är nere på knäna. Vi måste vänta och se hur Grekland kommer att reagera på att bli ett ekonomiskt EU-protektorat och om detta kommer att medföra civil oro. Är detta verkligen den europeiska drömmen? Vilket land står näst på tur, Spanien, Portugal, Italien eller Irland? Medlemsstaterna, och särskilt staterna i euroområdet, borde noga tänka igenom den aktuella situationen innan de ägnar sin uppmärksamhet åt samtal om den ekonomiska politiken efter 2020, då det kanske inte ens kommer att finnas en euro att skydda.

José Manuel Barroso talade i morse om den europeiska drömmen: för det grekiska folket har denna dröm blivit en europeisk mardröm.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Fru talman! Liksom vi vet har Europeiska kommissionen placerat Grekland under tillsyn på grund av dess skyhöga budgetunderskott. Detta enorma intrång i den nationella suveräniteten kan egentligen endast berättigas genom det faktum att vi också måste rädda den gemensamma valutan och undvika att riskera att skada de andra deltagande länderna. Den grundsten som är den väsentliga förutsättningen för införandet av euron, nämligen stabilitetspakten, finns dock tydligen endast på papper. Många medlemsstater och rådet har lagt mindre kraft under senare år på budgetdisciplin än på att urvattna denna viktiga överenskommelse. Kommissionen har lutat sig tillbaka och bevittnat denna utveckling med halvhjärtade förfaranden mot länder som gjort sig skyldiga till underskott.

Vi måste därför trycka på för att medlemsstaternas ökande nettoskuldsättning drastiskt ska minskas om vi inte allvarligt vill riskera vår valuta och vårt ekonomiska område. Därför behövs absolut avgörande och kraftfulla åtgärder.

Elena Băsescu (PPE). – (RO) Jag anser att alla medlemsstater måste vara beredda att ansluta sig till euroområdet för att undvika oerhört allvarliga negativa effekter på den nationella ekonomin. Den ekonomiska instabiliteten i vissa länder i euroområdet måste kontrolleras för att förhindra att den får konsekvenser för hela EU. Greklands, Spaniens och Portugals ekonomier uppvisade stora budgetunderskott under 2009, inte bara på grund av den globala ekonomiska krisen, utan också på grund av att deras egna nationella regeringar vidtagit otillräckliga åtgärder.

Rumänien kommer att lägga fram en konvergensplan för euroområdet i slutet av februari, i enlighet med förhandlingarna med IMF och Europeiska kommissionen. Mitt land har föreslagit att det ska gå med i växelkursmekanismen under 2012, vilket faktiskt är den fas som föregår anslutningen till euroområdet. Det innebär att vårt budgetunderskott måste sjunka under 3 procent.

Stavros Lambrinidis (S&D). – (EL) Fru talman, herr kommissionsledamot! Tack för era vänliga ord om den grekiska regeringens åtgärder. Regeringen har verkligen vidtagit stränga åtgärder, och Europeiska kommissionen har verkligen ratificerat regeringens program och ett mycket strängt program har verkligen ratificerats för att övervaka tillämpningen av åtgärderna, som regeringen tagit initiativ till och vill ha.

Och ändå förvärrades situationen. Problemet är inte att marknaderna var reserverade som ni sade. Problemet är att marknaderna spekulerade och det godtyckligt. Just de människor som orsakade krisen tjänar nu pengar på den ödeläggelse som de orsakat. Och Europeiska kommissionen då?

Jag vill ställa följande fråga: för det första, kommer ni att vidta åtgärder nu, inte bara för att genomföra en sträng övervakning av staterna, utan också för att genomföra en sträng övervakning av marknaderna, och i så fall, vilka åtgärder?

För det andra: det är oacceptabelt att diskussionen om Internationella valutafonden inom euroområdet har dragit ut på tiden i så många månader. Internationella valutafonden gör dock en sak: den inför stränga åtgärder och lånar sedan ut billigt, vilket inte lämnar något utrymme för spekulation. Avser ni att vidta åtgärder för att ge finansiellt stöd till de länder som tillämpar sådana stränga offentliga finansprogram?

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Den situation som har uppstått i vissa länder inom euroområdet kräver allvarlig reflexion. Att söka dess orsaker i den ekonomiska krisen är bara delvis berättigat. Många av orsakerna ligger på annat håll. För det första ignoreras de stora skillnaderna i nivån för den ekonomiska utvecklingen i olika länder inom euroområdet. För det andra upprätthölls inte disciplinen för stabilitets- och tillväxtpakten. Budgetdisciplinen bevarades inte på ett ansvarsfullt sätt, vilket ledde till en stor ökning av underskottet inom de offentliga finanserna. För det tredje övervakades inte banker och andra finansiella institutioner på lämpligt sätt – och det gäller inte bara dessa länder. Hur kan vi komma till rätta med detta? I enlighet med solidaritetsprincipen måste det återhämtningsprogram som utarbetats av de enskilda länderna få stöd av Europeiska unionen, vilket ger Europeiska kommissionen och Europeiska centralbanken rätt att övervaka genomförandet av programmet. Det är nämligen också oacceptabelt att kostnaderna för krisen främst ska bäras av de fattigaste, vilket de grekiska jordbrukarnas protester var ett uttryck för.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru talman! Ungefär tio år efter inrättandet av euroområdet är det tydligt att det finns en europeisk union, men tyvärr är vi fortfarande mycket långt ifrån en ekonomisk union. Vi ser att angreppet på euron via de svagaste nationella ekonomierna antar epidemiska proportioner, och Europa är när allt kommer omkring en åskådare, inte så mycket för att det överraskades, utan snarare för att det inte har de finansiella verktyg som behövs för att ingripa.

Ingen institution, med undantag för konkurrenskommittén, kan samordna de nationella ekonomiernas ingrepp och åtgärder under ekonomiska nedgångar. Det finns tyvärr ingen enhällighet eller gemensam beslutsamhet bland medlemsstaterna, även om vi har en gemensam valuta.

Jag tror att dagens test inte är utmärkande för något enskilt land. Det är ett test av själva euron. Jag skulle vilja tro att när vi beslutade att införa en gemensam valuta hade vi redan beslutat att vi nu borde uppträda samstämmigt och uppvisa en enad front.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Fru talman! Tack för att ni tillåtit så många anföranden på en minut i denna fråga. Jag förmodar att den nya kommissionen gläder sig över att ha tillträtt, men den kommer att behöva göra en rivstart på grund av de problem som vi diskuterar här.

Det finns de som frossar i problemen inom euroområdet, men jag tror att merparten av oss vill se en lösning. Om tio år tror jag inte att vi borde kasta ut barnet med badvattnet. Samtidigt är det mycket tydligt när man lyssnar på denna debatt att det finns allvarliga problem i vissa medlemsstater, och allvarsgraden varierar hos de problemdrabbade länderna, och dit hör Irland. Men reglerna har enligt min åsikt inte varit effektiva. Vi måste förebygga snarare än reagera: när en kris har uppstått är det för sent. Vi måste ligga steget före marknaderna. Man kan inte stå emot marknaderna som vissa har påstått, så vi måste genomföra en sträng och lämplig övervakning och granskning och sedan vidta omedelbara åtgärder. Lycka till.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Fru talman! Trots all kritik som människor som jag har framfört om särskilt beklagliga tillstånd för Europeiska unionen har vi alltid verkligen förespråkat införandet av euron. När jag var korrespondent för tidskriften *Der Spiegel* såg jag att spekulation skedde mot vissa valutor, och euron har skyddat oss mot det.

Men vad vi nu bevittnar är en enorm förlust av förtroendet hos spararna och i synnerhet hos medborgarna i de länder där budgetkriterierna i viss mån har uppfyllts. Min fråga till er, herr kommissionsledamot, är följande: har det inte blivit fullständigt tydligt för er under de senaste åren att Grekland för oss bakom ljuset? Det har florerat många rykten om detta. Men vi visste att Grekland faktiskt inte fullt ut uppfyllde kriterierna från början. Varför har detta inte övervakats noggrannare? Hur avser ni att hantera en så komplicerad fråga i framtiden? Jag frågar detta särskilt med mitt eget land Österrike i åtanke, där liknande rykten för närvarande florerar på samma sätt som om Grekland för ett antal år sedan.

Arturs Krišjānis Kariņš (PPE). – (LV) Fru talman! Spekulationsattackerna på Grekland, Spanien eller Portugal är inte orsaken till problemet, utan dess konsekvens. Vi vet alltför väl att ingen familj under lång tid har råd att spendera mer pengar än man tjänar. Resultatet är konkurs. Detsamma gäller regeringar. Ingen regering har under lång tid råd att spendera mer pengar än den får in i skatteintäkter. Resultatet är antingen konkurs för regeringen, eller liksom vi för närvarande erfar, spekulationsattacker på valutan. Vad dessa länder måste göra är vad Lettland har gjort, som drabbades av krisen för så länge som ett år sedan, nästan ett och ett halvt år sedan faktiskt. Det handlar om att minska sina statliga utgifter drastiskt genom så kallad intern devalvering. Den grekiska regeringen borde ta emot den lettiska regeringens råd om hur sådana beslut kan fattas. De måste fattas, och de har redan fattats tidigare i Europa. Tack.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Jag anser att en mycket bred debatt har förts med stor medvetenhet om och omsorg om den ekonomiska situationen. Det har också varit en mycket konstruktiv debatt, med en rad punkter som vi kan enas om när det gäller hur situationen ska bedömas.

Till att börja med anser jag att det har funnits ett allmänt förtroende för euroområdet under debatten. Euroområdet kommer tveklöst att gå starkare ur dessa plötsliga rörelser på marknaderna, som inte kan förklaras genom situationen för realekonomin. Liksom framhölls av Othmar Karas, Antolín Sánchez Presedo och Robert Goebbels, som talade om vad som menas med det som någon beskrev som euroområdets skyddshölje, är vi övertygade om att om inte euroområdet hade funnits skulle krisen ha drabbat de europeiska länderna ännu hårdare.

Dessutom anser vi inte att stabilitets- och tillväxtpakten befinner sig i en kris. Beviset för det är det detaljerade förfarande som kommissionsledamot Joaquín Almunia nämnde för övervakningen av det program som den grekiska regeringen infört.

Problemen på euroområdet kommer att lösas inom euroområdet, vars mekanismer är avsedda för detta i en situation där Europa, liksom jag sade i mitt tidigare anförande, uppenbarligen tar sig ur den ekonomiska nedgången och ur den allvarligaste kris som vi upplevt på nästan hundra år. Europa tar sig ur krisen på relativt kort tid, vilket visar på EU:s ekonomiska styrka och också visar att regeringarna agerade omedelbart när

något hände som kunde få det internationella finansiella systemet att kollapsa. Detta omedelbara ingripande måste naturligtvis leda till underskott. 21 EU-länder har för närvarande befunnit sig i denna situation, vilket är den logiska konsekvensen av det nödvändiga ingripandet, eftersom det inom Europa, liksom jag sade tidigare, bland annat finns sociala trygghetssystem som innebär att de mest utsatta människorna måste få hjälp genom statskassan.

Pascal Canfin frågade mig om det spanska ordförandeskapets förslag i detta avseende. Regeringarna har gjort kortsiktiga insatser, liksom jag nämnt. En strategi för att komma ur denna situation håller på att utarbetas, men för att vi ska ta oss ur krisen på medellång sikt föreslår rådets spanska ordförandeskap naturligtvis en ekonomisk union. Det spanska ordförandeskapet föreslår att vi inte bara borde ha en valutaunion, utan att även en ekonomisk union borde ha en viktig plats inom EU, vilket dessutom är vad som anges i Lissabonfördraget.

I artikel 5 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt anges detta mycket tydligt: "Medlemsstaterna ska samordna sin ekonomiska politik." "Unionen ska vidta åtgärder för att säkerställa samordningen av medlemsstaternas sysselsättningspolitik." "Unionen får ta initiativ för att säkerställa samordningen av medlemsstaternas socialpolitik."

Detta anges i Lissabonfördraget, och jag instämmer därför verkligen i att vi borde gå mot en harmonisering. Corien Wortmann-Kool, Diogo Feio och Georgios Papanikolaou tog upp detta i sina anföranden. Udo Bullmann nämnde behovet av sociopolitisk samordning, liksom Anni Podimata. Dessutom har vi ståndpunkten som framfördes av Pascal Canfin för gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, och av Alfredo Pallone och Jean-Paul Gauzès, som talade om behovet av att reglera finansmarknaderna. Guy Verhofstadt talade om behovet av en intern sammanhållning inom unionen. Allt detta är vad vi skulle kunna kalla en ekonomisk union, och en intern ekonomisk sammanhållning inom unionen.

Detta är vad vi måste eftersträva, med ett tydligt politiskt ledarskap för unionen, vilket redan sker. Vi måste tänka på att Europeiska rådet i övermorgon – precis när unionens spanska ordförandeskap har inletts för övrigt – kommer att hålla ett informellt möte för att ta kontroll över situationen politiskt sett. Jag är säker på att rådet också kommer att sända ett starkt europeiskt budskap till allmänheten och till de ekonomiska och sociala aktörerna, ett pro-europeiskt budskap, ett budskap om europeisk enighet, om förtroende för EU:s regeringar, däribland den grekiska, och om förtroende för våra möjligheter.

Detta möte i Europeiska rådet är viktigt, och det hålls nu för att inrikta våra ansträngningar på en strategi för att skapa tillväxt och sysselsättning som vi kallar Europa 2020. Jag är övertygad om att de inledande grundvalarna för denna strategi kommer att antas vid detta omedelbara och mycket snara rådsmöte, vilket innebär att vi vill agera omedelbart genom ett politiskt ledarskap för Europeiska unionen i dessa kristider.

Joaquín Almunia, kommissionens vice ordförande. – (ES) Fru talman! Jag vill tacka alla ledamöter som har talat under debatten för deras kommentarer om kommissionens strategier, attityder och förslag, som både jag och min kollega Olli Rehn har antecknat.

Låt mig få säga några saker, som jag kommer att ta upp i fyra punkter. Det har hållits många anföranden, och jag kan inte svara på vart och ett av dem, men jag anser att jag i grund och botten kan besvara dem genom att behandla fyra punkter.

Först, som jag så många gånger har sagt i parlamentet under mina nästan sex år som kommissionsledamot med ansvar för ekonomiska och monetära frågor, instämmer jag helt och hållet med behovet av att öka samordningen inom Ekonomiska och monetära unionen och inom Europeiska unionen. Alla EU-medlemsstater som ännu inte är medlemmar i euroområdet, med andra ord i den slutliga etappen av Ekonomiska och monetära unionen, kommer att bli det, bortsett från två medlemsstater som har beviljats undantag. Jag anser dock att vi inom några år kommer att få se dem överge sitt undantag och vilja delta i Ekonomiska och monetära unionen, de också.

För att uppnå en samordning måste vi fördjupa och vidga tillsynen, och den verksamhet för analys, debatt och rekommendationer som baserar sig på denna analys och debatt, med avseende på finanspolitik och annan makroekonomisk politik och strukturpolitik.

Om ni minns var detta en av de första slutsatserna i den rapport jag presenterade här på kommissionens vägnar under första halvåret 2008, före Lehman Brothers, om Ekonomiska och monetära unionens första tio år. Sedan dess har vi fört debatter i kommissionen, i Eurogruppen och i rådet, och också här i parlamentet, om hur vi ska förbättra tillsynen, öka den genom det som nu utgör hjärtat i tillsynsstrukturen och ramen för budgetdisciplinen, dvs. stabilitets- och tillväxtpakten, och samtidigt utvidga den.

Jag instämmer med de av er som sade att det inte bara handlar om att tillämpa en finans- och budgetpolitik som är i linje med våra regler, utan att det krävs att vi går ännu längre, eftersom det finns andra obalanser som äventyrar tillväxten, sysselsättningen och de offentliga finansernas situation.

Jag instämmer med alla er som sade att vi inte behöver vända oss till Internationella valutafonden (IMF) för allt detta. Det stämmer att samtliga våra länder är medlemmar i IMF, men vi kan och måste göra detta på egen hand.

Om vi är tillräckligt samordnade, om vi har den politiska viljan, om vi använder oss av de redskap som fördraget ger oss, om vi fullföljer våra avsiktsförklaringar och viktigaste mål, har vi mer än tillräcklig kapacitet och redskap att göra vad som krävs för att hantera svåra situationer som den vi står inför nu.

I Greklands fall kommer jag att nämna två frågor som har varit föremål för debatt, och som jag redan har diskuterat ingående. Till att börja med sade Guy Verhofstadt, som tyvärr inte längre är här, att kommissionen ingrep för sent. Jag känner inte till hur snabbt hans land begärde att kommissionen skulle agera i budgetfrågor, men jag vill påminna honom om att det hölls val i Grekland i början av oktober. Efter två veckor vid makten korrigerade den nya grekiska regeringen den information vi hade fått några dagar före valet, och ändrade underskotten från 6 procent till 12,7 procent på tre veckor!

Detta var inte bara en statistisk korrigering. I denna enorma ökning av Greklands underskott har det, i stor utsträckning, rått fullständig brist på kontroll över budgetpolitiken. Det är inte en statistisk fråga. De begär inte att Eurostat ska lösa den. Det är en fråga om administration och beror på en regering som tillät statsinkomsterna att falla eller lät bli att göra något när statsinkomsterna föll, och tillät utgifterna att öka eller pressade upp utgifterna på grund av att valet närmade sig. För att tala klarspråk är detta vad som skedde.

Dessutom, vad gäller statistiska problem, och som svar till David Martin – som jag tror Othmar Karas sade – lade jag i slutet av 2004 på kommissionens vägnar fram ett förslag till rådet att vi borde stärka möjligheten för Eurostat att genomföra revisioner när det fanns statistiska problem som inte kunde lösas genom standardunderrättelser. Eurostat sammanställer inte uppgifterna. Eurostat får information från medlemsstaterna. För att kunna se förbi den myndighet som lämnar informationen behöver Eurostat makt som den inte har. Kommissionen bad om denna makt, men rådet beviljade den inte. Jag har berättat för rådet att vi kommer att be om denna makt igen. Min kollega Olli Rehn, som fr.o.m. imorgon, utan fler övergångar, kommer att ansvara för ekonomiska och monetära frågor, har utarbetat ett förslag som kan antas av den nya kommissionen vid sitt första officiella sammanträde, efter att ni vänligt gett oss ert godkännande idag.

Efter detta besked lade den grekiska regeringen fram en budget för 2010, som inte hade lagts fram före valet, och inte bara kommissionen men också Eurogruppen och Ekofin godkände det alltför stora underskottet med hänsyn till den nya situationen. Vi gjorde det med rekommendationer som inte kunde utarbetas innan vi fick ett program framför oss, ett program som den grekiska regeringen färdigställde och skickade till oss den 15 januari. Utifrån detta program, som jag berättade tidigare, utfärdade vi våra rekommendationer den 3 februari.

Det är sant att om vi hade haft en trollstav hade vi kunnat agera redan på valnatten. Jag kan dock berätta för er att jag anser att den grekiska regeringen, kommissionen, Eurogruppen och Ekofin handlade snabbt. De två sista började föra debatter om situationen redan innan vi hade utfärdat våra rekommendationer. Det är omöjligt för oss att agera snabbare om vi verkligen vill lösa problemen. Om allt vi vill är att göra uttalanden, kunde vi självklart agera.

För det tredje instämmer jag helt med behovet av att stärka förtroendet för euron och för den ekonomiska och monetära unionen. Det är allas ansvar: det är medlemsstaternas, kommissionens, rådets och parlamentets ansvar.

Och förresten, vid sidan av allt annat, eftersom vissa av er har hänvisat till uttalanden som jag gjorde när jag presenterade rekommendationerna för det grekiska programmet, vill jag be er, med tanke på förtroendet, att hänvisa till det jag egentligen har sagt och inte till det som andra påstår att jag har sagt. Det är allt jag kan begära.

Slutligen, Europeiska rådets möte den 11 februari, i övermorgon, som Diego López Garrido bland andra berörde tidigare, är ett mycket viktigt möte. Det är ett extra möte eftersom det inte är många frågor på bordet. Det är ett möte med två bidragande parter, kommissionens ordförande och Europeiska rådets ordförande i en öppen debatt som är mycket viktig i nuläget, när det råder spänningar på finansmarknaden som vi aldrig har upplevt i euroområdet sedan den gemensamma valutan infördes samtidigt som vi befinner oss i den djupaste krisen som vi har upplevt på 80 år. Vi måste bemöta denna situation inte enbart med en exitstrategi,

utan också med en strategi på medellång sikt för att detta årtionde ska kunna bli ett årtionde av tillväxt och sysselsättning.

Om jag får lov en minut att uttala mina sista ord i egenskap av kommissionsledamot för ekonomiska och monetära frågor vill jag berätta vad jag skulle vilja höra vid avslutningen av rådets möte. Jag vill höra en tydlig anmaning till samtliga medlemsstater, i detta fall till Grekland före alla andra, att uppfylla sina skyldigheter och att vidta de åtgärder de har åtagit sig som medlemmar i Ekonomiska och monetära unionen samt att följa de rekommendationer som Ekonomiska och monetära unionens myndigheter utfärdar. Vi måste kräva att samtliga medlemsstater efterlever och tillämpar de regler vi har satt upp.

För det andra skulle jag vilja att man gör ett politiskt åtagande på högsta nivå om mera samordning, bättre samordning och en förstärkning av Ekonomiska och monetära unionen som en ekonomisk zon, och inte enbart som en centralbank för den ekonomiska och monetära zonen, eller som ett organ som utfärdar rekommendationer.

Både innanför och utanför våra gränser måste Ekonomiska och monetära unionen, euroområdet, tala tydligt, med eftertryck och trovärdighet, eftersom detta ökar våra medborgares, och andra EU-medborgares och världens förtroende för vår valuta och för vårt projekt, som inte enbart är ett ekonomiskt projekt, men som går ännu längre.

Till sist skulle jag vilja att Europas ledare sade till de grekiska myndigheterna "i gengäld för era ansträngningar får ni vårt stöd". Stödet kan inte vara utan ett pris. Det skulle skapa ett klimat för framtida obalanser och framtida kriser. Stödet måste vara tydligt, och vi har de redskap som krävs för att göra det, i utbyte mot en tydlig utfästelse att alla åtar sig sina rättmätiga skyldigheter.

Talmannen. - Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag hoppas att kommissionsledamöterna kommer att vara en faktor som främjar stabilitet och att de kommer att göra stränga och välgrundade uttalanden, i motsats till vad som skedde när kommissionsledamot Joaquín Almunia nyligen uttalade sig oförsiktigt, och bidrog till börsfall och sviktande förtroende bland internationella investerare gentemot Portugal och Spanien.

För att klara krisen lanserade EU-medlemsstaterna återhämtningsplaner och erbjöd ekonomin stimuli och incitament, vilket resulterade i att deras underskott ökade. Men vi känner också till vissa medlemsstater som, antingen p.g.a. inkompetens eller avsiktligt, hade fel om sina underskott. De senaste händelserna har tvingat EU att ge ny kraft åt förslag om tillsyn och att tillämpa en förstärkt strategi för ekonomisk samordning.

Ett förslag har också lagts fram att ett system som syftar till att övervaka värdet på varje medlemsstats underskott officiellt borde införas, i syfte att snabbt fastställa korrigerande åtgärder och därmed undvika att oåterkalleliga situationer skapas. Systemet borde fungera nästan i realtid. Det är också viktigt att förtydliga beräkningsformeln för underskott för att undvika fiffel med offentliga räkenskaper och upprepad användning av taktiker för att ta bort medel från budgeten och på så sätt dölja underskottets värde.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Kampanjen som startade till följd av situationen i Grekland, som vissa nu försöker sprida till andra länder, är ömklig och avslöjar vilka verkliga mål som huvudprotagonisterna, däribland själva EU-kommissionen och några av EU:s ledande ekonomiska makter, vill uppnå.

De påtryckningar som bedrivs mot länder som t.ex. Grekland, Portugal och Spanien att bekämpa sina underskott kan inte avskiljas från det spekulativa finanskapitalets intresse och dess avsikt att inlåta sig i en revirstrid om euron och dollarn. Det är dessa intressen som försvaras, även på bekostnad av folkets intressen i dessa länder.

Många frågor uppstår:

- Vad finns det för objektiva orsaker till att våra underskott måste vara nere under 3 procent 2013 (oberoende av vad som kan ske i termer av ekonomisk tillväxt)?

- Vad är meningen med en ekonomisk och monetär union som inte tillämpar någon politik för solidaritet och sammanhållning?

- Om ECB kan låna ut pengar till nationella banker till mycket lägre räntor än de internationella marknadsräntorna, varför kan den inte göra samma sak gentemot regeringar?

- Varför har man inte skapat verktyg som tillåter länder med större svårigheter att erhålla finansiering till räntor som är lägre eller ligger i närheten av de som andra länder erhåller?

Ivari Padar (S&D), skriftlig. – (ET) Finanssituationen i vissa länder i euroområdet, som har behandlats idag, visar tydligt på hur farligt det är att avlägsna sig från reglerna i stabilitets- och tillväxtpakten. Mot bakgrund av problemet som helhet ser vi hur viktigt det är att ha pålitlig statistik. Vi måste självklart dra viktiga slutsatser från hela problemet, och i varje land, både inom och utanför euroområdet, går lösningen hand i hand med ett uppriktigt erkännande av våra problem och vidtagandet av egna åtgärder för att övervinna svårigheterna, samt med solidaritet från EU:s sida. Samtidigt går det inte att lösa de problem som beskrivs genom att fördröja en utvidgning av euroområdet. Det är klart att om det finns länder som har uppfyllt de villkor som krävs måste dessa få inträde till euroområdet. Tiden har visat att en gemensam valuta har inneburit ytterligare en garanti för tillförlitlighet i komplicerade tider.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), skriftlig. – (PL) Herr Almunia! Polen förbereder sig för att införa euron, och därför tittar vi mycket noggrant på de problem som finns i medlemsländer som ingår i euroområdet. Tyvärr upplever flera länder problem, och den europeiska valutan står nu inför den största utmaningen sedan den infördes. Grekland kan inte klara sig självt. Jag instämmer med de som talade före mig att vad som behövs är en starkare samordning av medlemsstaternas ekonomiska politik. Den globala ekonomiska krisen har lett till destabilisering av många ekonomier och världsmarknader, och, inför en återhämtning, fastän en osäker sådan, finns det risk att regeringarna i vissa medlemsstater handlar oskickligt för att förhindra att eurovalutamarknaderna kollapsar. Det enda realistiska sättet att ta sig ur denna situation, det enda sättet att förhindra att valutamarknaden kollapsar, är genom att erbjuda tillfällig hjälp till Grekland och genom att vidta långsiktiga och välplanerade åtgärder för att stabilisera eurons ställning.

(Sammanträdet avbröts under några minuter.)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

11. Gjorda framsteg när det gäller omflyttning av Guantánamo-fångar och stängning av Guantánamo (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är rådets och kommissionens uttalanden om gjorda framsteg när det gäller omflyttning av Guantánamo-fångar och stängning av Guantánamo.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Som ni vet välkomnade EU president Barack Obamas löfte att stänga Guantánamo. Han avgav löftet i sitt installationstal, och den 15 juni förra året antog Europeiska unionen och dess medlemsstater och USA ett gemensamt uttalande om detta.

Vi är positiva till att lagen tillämpas och att de mänskliga rättigheterna respekteras vid varje tillfälle, och i detta uttalande instämde så klart också USA. Därför verkade det oförenligt med att behålla fånglägret i Guantánamo, som dessutom hade blivit en förevändning i den propaganda som al-Qaida ofta använde.

Det är sant att den planerade tidsramen för lägrets stängning – ett år – nu är förbi. Men det är också sant att det råder svårigheter, som t.ex. att före detta fångar i Jemen inte kan skickas tillbaka direkt. Vi ser också att frågan är mycket kontroversiell i USA, även om vi välkomnar att president Obama står fast vid sin avsikt att stänga Guantánamo trots stort motstånd från kongressen, inte bara bland republikaner men också bland demokrater.

I vilket fall som helst har vissa fångar, som t.ex. Khalid Sheikh Mohammed, hjärnan som påstås ligga bakom attackerna den 11 september, nu fått lämna Guantánamo och kommer att ställas inför rätta i vanliga domstolar i USA, trots att detta skapar oro i landet.

Därför har vi alltid intagit en tydlig ståndpunkt i våra kontakter med USA, även nu senast, när USA:s särskilda sändebud för denna fråga, Daniel Fried, tidigare ansvarig för förbindelserna mellan USA och EU och numera ansvarig för att sköta stängning av Guantánamo, besökte Bryssel. Under hans besök i Bryssel och i samband med den dialog om mänskliga rättigheter som EU med jämna mellanrum för med USA, uttryckte EU sin oro över användningen av så kallade militära kommissioner och längre perioder av förvar utan rättegång, och självklart uttryckte vi vårt motstånd mot dödsstraffet. Det rör sig om mycket tydliga, fasta ståndpunkter som EU har vidhållit, vidhåller och kommer att fortsätta vidhålla i sina förbindelser med USA.

Jag kan tänka mig att ni, i kontakterna parlamentsledamöter emellan, i den transatlantiska dialogen mellan lagstiftare, också har haft tillfälle att försvara samma principer.

Jag anser att Europeiska unionen har fullföljt avtalet med USA, ett avtal som fastställdes i det gemensamma uttalandet som jag nämnde tidigare. Vissa medlemsstater har redan gått med på att ta emot personer som har suttit eller sitter fängslade i Guantánamo, och det antal vi kan hantera för tillfället, i de europeiska länder som har fastställt ett exakt antal interner, och i Schweiz, som är partner till EU inom Schengenområdet, är omkring 16.

I varje fall känner ni säkert till att det naturligtvis är upp till varje medlemsstat att avgöra huruvida den önskar ta emot interner från Guantánamo eller inte. Den mekanism som EU:s inrikesministrar kom överens om var ett förverkligande av denna önskan att hjälpa USA. Vi har alltid hävdats att vi vill att Guantánamofängelset stängs, eftersom det uppenbarligen strider mot de mest grundläggande mänskliga rättigheterna. EU måste hjälpa till att göra detta möjligt, i den mån vi kan och i överensstämmelse med de beslut som fattas – jag upprepar – i varje enskild medlemsstat enskilt och suveränt, när det gäller möjligheten att ta emot interner. Vi kan nämna att 242 interner satt i förvar i fängsläget när president Obama kom till makten, och att 44 av dem har fått lämna fängelset.

Förekomsten av detta fängsläget är självklart ett allvarligt problem för de transatlantiska förbindelserna. Det gemensamma uttalandet om stängningen av läget antogs i samförstånd om att något liknande inte kommer att ske i framtiden. Detta är förstås USA:s regerings avsikt, och EU:s ståndpunkt har utan tvekan bidragit till att USA har ändrat sin ståndpunkt och sin kriminalvårdspolitik beträffande Guantánamo.

Som vi har sagt vill vi dessutom – och detta ingår också i det gemensamma uttalandet av Europeiska unionen och USA – undersöka möjligheten att ta fram och komma överens om ett antal principer mellan EU och USA som kan utgöra en gemensam referenspunkt i samband med våra ansträngningar att bekämpa terrorism, något som också ingår i det gemensamma uttalandet.

Inom EU vill vi mycket gärna att fängsläget i Guantánamo Bay stängs för all framtid, och vi välkomnar det faktum att president Obama står fast vid sitt åtagande att göra det.

Paweł Samecki, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! EU, inklusive kommissionen, har konsekvent efterfrågat stängningen av fängsläget i Guantánamo Bay. Som ministern nämnde tidigare har EU utarbetat en tvåstegsstrategi för att stödja stängningen av Guantánamo, för det första genom slutsatserna från RIF-rådet den 4 juni 2009 och dess bilaga om en mekanism för informationsutbyte och, för det andra, genom det gemensamma uttalandet av den 15 juni 2009 av Europeiska unionen och dess medlemsstater och USA om stängningen av fängsläget i Guantánamo Bay och det framtida samarbetet för terrorismbekämpning.

Rådets slutsatser och det gemensamma uttalandet anger tydligt att den mottagande EU-medlemsstaten eller det mottagande landet som deltar i Schengensamarbetet har ensamt ansvaret och behörigheten för besluten att ta emot f.d. fångar och fastställandet av deras rättsliga status. F.d. fångar som mottas enligt detta program kan få tillgång till rehabiliteringsåtgärder i EU-medlemsstaterna i enlighet med tillämplig nationell lag.

I samband med det ovannämnda uttalandet om stängningen av Guantánamo skrev Europeiska rådets ordförande till ordföranden för arbetsgruppen för policy för frihetsberövande (US Detention Policy Task Force). I brevet presenterade EU ett icke-officiellt dokument med principer inom folkrätten som är kopplade till terrorismbekämpning. Dokumentet innehåller entydiga uttalanden om rättssäkerhetsgarantier, såsom tillgång till domstol för att bestrida häktning, internering och förflyttning, samt förbud mot tortyr. De har diskuterats utförligt i dialogen om terrorismbekämpning och folkrätt.

Kommissionen anser att dessa principer är viktiga i dialogen, eftersom de bidrar till att bättre förstå hur terrorismbekämpningen bör ske med respekt för rättsstatsprincipen och folkrätten, inklusive internationell rätt avseende mänskliga rättigheter, flyktingrätt och internationell humanitär rätt. Som redan har nämnts motsätter sig EU dödsstraffet och har ingripit i enskilda fall mot tredjeländer, däribland USA, för att förhindra att de genomförs. Kommissionen kommer att överväga att vidta lämpliga åtgärder i fall en domstol i USA eller en militär kommission utdömer dödsstraff mot en f.d. Guantánamofånge. Europeiska kommissionen uppskattar de steg som president Barack Obama har tagit för stängningen av Guantánamo och hoppas i framtiden få se ytterligare framsteg på detta område.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, för PPE-gruppen. – (ES) Fru talman, herr López Garrido, herr kommissionsledamot! Jag vill börja med att påpeka att Europaparlamentet vid flera tillfällen har uttryckt sin åsikt om situationen för fångarna från Guantánamo, i olika resolutioner.

I sitt installationstal sade president Barack Obama att han åtar sig att stänga fångsläget i Guantánamo inom ett år. Tidsfristen gick ut den 22 januari, och det faktum att det fortfarande inte har stängts är ett bevis på att det ofta är lättare att lova saker inom politik än att genomföra dem.

Dessutom, som företrädaren för rådets sittande ordförandeskap sade, har president Obamas personlige företrädare besökt Europeiska unionen, träffat vår ordförande och flera medlemsstater och bitt om vårt samarbete, som vi måste erbjuda på grundval av en rad förutsättningar som kommissionsledamoten har nämnt. En av dem är att detta problem skapades av USA:s föregående regering, och att EU måste samarbeta, dock utifrån vissa specifika villkor, i synnerhet våra medlemsstaters säkerhet.

I detta avseende vill jag påminna om det beslut som vissa medlemsstater tog, däribland den stat som för tillfället har ordförandeskapet, mitt eget land. Jag vill fråga företrädaren för det spanska ordförandeskapet om han tänker vidta några ytterligare åtgärder för att försöka harmonisera medlemsstaternas respons på de problem som har uppstått i Jemen i synnerhet, eller om han tänker låta varje medlemsstat ta detta beslut enskilt och suveränt, såsom ministrarna för rättsliga och inrikes frågor bestämde.

En sista fråga, fru talman: det är verkligen sant att 100 av de 190, eller liknande, fångar som återstår har skickats tillbaka till sina hemländer eller till tredjeländer, och att 40 kommer att ställas inför rätta i domstolar i USA. Det finns dock ytterligare 50 fångar som inte kommer att släppas eftersom de, trots att det saknas tillräckliga bevis för att häkta dem, utgör en sådan risk att regeringen i USA har tvingats besluta att de inte bör släppas. Jag vill fråga kommissionen och rådet vad de anser om situationen för dessa 50 människor, som inte kommer att ställas inför rätta i domstolar i USA.

Ana Gomes, för S&D-gruppen. – (PT) Guantánamo skapades av Bushadministrationen, men hade inte kunnat skapas utan hjälp från europeiska allierade och utan EU:s tystnad. Därmed tillfaller det EU att handla i enlighet med sina värderingar och intressen, och göra allt det kan för att avsluta detta dystra kapitel i historien.

Bilden av EU i världen, den transatlantiska förbindelsen, kampen mot terrorismen och den fria rörligheten inom Schengenområdet innebär samtliga att begäran att ta emot fångar från Guantánamo förtjänar en kollektiv och konsekvent europeisk respons. Men denna respons har blivit försenad och har begränsats till bilaterala överenskommelser mellan USA och vissa medlemsstater.

Det är chockerande att stora länder som var Bushs medbrottslingar i extraordinära överlämnanden, i hemliga fängelser och i Guantánamo, som t.ex. Tyskland, Storbritannien, Italien, Polen och Rumänien, smiter från sitt ansvar och ignorerar Obamaadministrationens vädjan. Det är ett ärende för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, som EU:s utrikesministrar borde handskas med, med beaktande av artikel 24 i Lissabonfördraget, och det måste grunda sig på medlemsstaternas ömsesidiga politiska solidaritet.

Det tillfaller den höga representanten, som nu har utrustats med initiativbefogenheter, enligt artikel 30 i fördraget, att lägga fram förslag och leda en konkret europeisk strategi för att bidra till stängningen av Guantánamo så fort som möjligt, och se till att de människor som släpps fria får det stöd som krävs för deras personliga återhämtning och deras sociala återintegrering, inklusive deras rätt att återförenas med sina familjer.

Jag måste välkomna mitt land Portugals insats, som första land att erbjuda hjälp till Obamaadministrationen, att uppmana sina europeiska partner att göra samma sak och att redan ha välkomnat personer som felaktigt har genomlidit flera års fångenskap i Guantánamo.

Sarah Ludford, för ALDE-gruppen. – (EN) Fru talman! Vissa europeiska regeringar var delaktiga i olagliga överlämnanden, tortyr och olagligt förvar. En del gav bakgrundsstöd. Andra låtsades att de inte såg. Alltså var det inte något som bara skedde "där borta". Det är en av anledningarna till vårt ständiga intresse.

I flera år efterfrågade parlamentsledamöterna stängningen av Guantánamo, och därför är president Barack Obamas uttalande varmt välkommet, och vi inser svårigheterna med att reda ut den röra som George Bush har lämnat efter sig. Det är dock mycket frustrerande att nästan 200 personer fortfarande finns där. Vi välkomnar också att personer som Khalid Sheikh Mohammed kommer att dömas i federala domstolar, men varför skedde inte detta för åtta år sedan? Det bästa sättet att reagera på terrorister är genom brottmålsdomar.

Vi kommer att fortsätta pressa regeringarna i EU att ta emot fångar för omplacering, både av transatlantisk solidaritet och av skuld för deras egen delaktighet, och vi kommer att motstå de kinesiska hoten om uigurerna. Det hjälper inte att USA inte kan placera några alls av de 17 uigurerna på USA:s territorium.

En av mina egna väljare, Shaker Aamer, som var lagligt bosatt i Storbritannien, och vars familj som består av hans brittiska fru och fyra brittiska barn som bor i Battersea i London, är fortfarande efter åtta år lämnad i ett rättsligt limbo i Guantánamo. Han verkar sitta fast i en "skicka-runt-paket-lek" varigenom USA och Storbritannien eventuellt medverkar i konspiration att skicka iväg honom till hans hemland Saudiarabien. Han är ett direkt vittne till sin egen och andras tortyr, inte enbart av USA men också av brittiska säkerhetsagenter. Detta hade varit mycket bekvämt för att hindra honom från att vittna inför en brittisk domstol.

Vi välkomnar, som jag sade, ansträngningarna att stänga Guantánamo, men vi motsätter oss militära kommissioner och annat fortsatt missbruk. Europa måste också göra ännu mer.

Heidi Hautala, för Verts/ALE-gruppen. – (FI) Fru talman, herr López Garrido! De höga representanterna för USA som ni nämnde träffade även oss parlamentsledamöter när de nyligen besökte Bryssel.

Parlamentet kan mycket väl spela en nyckelroll i att uppmana medlemsstaterna att försöka skapa en gemensam strategi om stängningen av Guantánamo. Det är helt uppenbart att Guantánamo fortfarande utgör en framstående symbol för orättvisa och att dess stängning ligger i EU:s intresse.

Vi framförde samma ståndpunkt som parlamentet förklarade i sin resolution i februari förra året. Vi berättade också för dem att vi inte enbart ville diskutera var fångarna från Guantánamo kan placeras, utan att vi samtidigt ville diskutera med USA behovet av att omfattande reformera deras kriminalvårdspolitik och deras strafflag för att dessa ska vara förenliga med rättsstatsprincipen.

Herr López Garrido, herr kommissionsledamot! Jag hoppas att ni tar detta på allvar och att ni kommer att diskutera dessa frågor med USA:s företrädare i de dialoger ni nämnde.

Slutligen vill jag säga hur viktigt det är att Europeiska unionen redogör för sin egen inblandning i dessa hemliga gripanden och fångläger. Jag vill hänvisa till det viktiga arbete som min kollega Carlos Coelho utförde under föregående valperiod. Vi måste fortsätta detta arbete eftersom Europeiska unionen fortfarande inte på något sätt har förklarat vilken roll dess medlemsstater spelade i dessa hemliga gripanden och fångläger på EU:s territorium.

Ryszard Czarnecki, för ECR-gruppen. – (PL) Fru talman! Med anledning av det uttalande som min respekterade ledamotskollega som talade före mig gjorde, skulle jag vilja betona att det faktiskt inte finns några konkreta belägg eller specifika fakta när det gäller förekomsten av CIA-fångläger och fångelser i vissa europeiska länder, i alla fall inte i Polen. Ännu en gång inom loppet av de senaste åren diskuterar vi Guantánamo i Europaparlamentet. Jag vill påpeka att vi även har diskuterat detta under president Barack Obamas presidentskap, varför det inte verkar som att vi kan skylla detta problem enbart på George Bushs hemska och onda administration. Det ser ut att vara något mera komplicerat. Jag säger detta med anledning av att företrädaren för rådet och för det spanska ordförandeskapet faktiskt sade att amerikanerna fortfarande inte har gjort allt vad de har lovat.

Slutligen vill jag tillägga att det är mycket bra att EU talar ut om frågor som rör medborgarnas friheter. Men låt oss också minnas offren – de som faller offer för terroristerna.

Talmannen. – Herr Czarnecki, accepterar ni en fråga från Heidi Hautala?

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Fru talman! Jag hänvisade till uttalandet av min ledamotskollega i gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen som talade före mig.

Heidi Hautala (Verts/ALE). – (FI) Fru talman! Ryszard Czarnecki kanske inte känner till att en europeisk regering för första gången den 22 december 2009 erkände att det har funnits ett sådant hemligt fångläger på landets eget territorium. Det skedde när ett litauiskt parlamentsutskott angav att ett CIA-fångelse av denna sort hade funnits i Litauen under kriget mot terrorismen.

Jag kan med glädje meddela att den litauiska regeringen har agerat kraftigt som svar på detta avslöjande.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (EN) Fru talman! Jag vill tacka ledamoten för denna anmärkning, men jag vill meddela henna att jag företräder Polen, inte Litauen.

Helmut Scholz, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag vill uttryckligen välkomna att Europaparlamentet ännu en gång debatterar frågan om den omedelbara stängningen av

tortyrfängelset i Guantánamo Bay, och jag ställer mig bakom de ord och ståndpunkter som har framförts av mina kolleger som efterfrågar beslutsamma åtgärder från EU och från medlemsstaterna.

I själva verket handlar det om ett transatlantiskt samarbetsproblem. Nästan 800 människor från fler än 40 länder har hållits i förvar där i ringaktning för Genèvekonventionen – utan åtal, utan advokat och utan rättegång. Flera gånger har det rapporterats om mord och om hemsk misshandel och förnedring av fångarna. Det faktum att de flesta EU-medlemsstaterna hittills har undvikit att förklara sig villiga att som tredjeländer ta emot fångar från Guantánamo Bay är, enligt min åsikt, en skam och ganska beklagligt, och jag uppmanar kommissionen att omedelbart lägga fram ärendet för rådet ännu en gång, tillsammans med frågan om avslöjandet av den roll som europeiska länder spelade genom att olagligt hålla fångar i förvar där.

Jag avslutar med en sista tanke: användningen av Guantánamo Bay som ett tortyrfängelse strider onekligen mot det ursprungliga "hyresavtalet", och Catherine Ashton och de andra kommissionsledamöterna som ansvarar för utrikespolitik borde kanske instämma i min uppfordran till USA:s regering att dra ett symboliskt streck under detta skamfulla kapitel och ge tillbaka Guantánamo till Kuba.

Mike Nattrass, för EFD-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag kommer från West Midlands-regionen, hemtrakterna för de så kallade "Talibanerna från Tipton" som hölls i förvar i Guantánamo. Som UKIP-ledamot måste jag hålla med om att gripandet och deporteringen av personer från ett land för att ställas inför rätta i ett annat land, utan juridisk översyn, och fängslas utomlands, är ett främmande förfarande. Det är en skymf mot frihet, demokrati, ansvarighet och naturliga mänskliga rättigheter.

Jag kan ge er en lista över brittiska medborgare som med tvång har blivit fängslade på detta vis, i smutsiga och olämpliga fängelser, inte i händerna på CIA och dess program för överlämnanden, utan i händerna på EU-medlemsstater inom ramen för en europeisk arresteringsorder som detta parlament utfärdade. Det gjordes i EU. Innan ni dömer USA bör ni titta er i spegeln och se ert eget hyckleri.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Fru talman! Stängningen av Guantánamo är definitivt ett tecken på att USA måste medge att man har brutit mot mänskliga rättigheter, också när det gäller att bekämpa terrorism, och att man vill sätta stopp för det. Därför välkomnar jag detta steg. Slovakien, Italien och andra medlemsstater har förklarat sig villiga att ta emot fångar. Jag anser att detta bör diskuteras på europeisk nivå, eftersom f.d. fångar kan komma att hamna i vilken medlemsstat som helst p.g.a. Schengenavtalet. Egentligen bör vi dock först klargöra tre punkter.

Först – och detta är varken skamligt eller beklagligt, herr Scholz – måste säkerhetsrisken för mottagarlandet klargöras. Man måste också undersöka alla eventuella förbindelser som fången har till medlemsstaten i fråga. Till sist, och viktigast, måste det först slutligt klargöras varför USA inte kan ta emot fången i fråga.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Herr López Garrido, herr kommissionsledamot! Guantánamo var ett av de största misstagen som Bushadministrationen begick. Den kränkte internationella konventioner, som t.ex. konventionen mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning och den internationella konventionen till skydd för alla människor mot påtvingande försvinnanden, och den tillät godtycklig behandling, ringaktning för mänskliga rättigheter, fängslande av oskyldiga människor och tortyr.

President Barack Obama hade helt rätt när han förklarade att det är nödvändigt att stänga Guantánamo för att ge USA tillbaka den moraliska auktoritet som landet förlorade genom att använda utomrättsliga metoder i kampen mot terrorism. President Obama tog beslutet på sin första dag i Vita huset att lägga ner rättegångarna inför militärdomstolar och att meddela stängningen av lägret i Guantánamo. Hans uppgift har inte varit lätt, särskilt med tanke på den amerikanska kongressens bristande samarbetsvilja.

Här i Europaparlamentet har vi alltid varit delade beträffande den transatlantiska strategin, men vi har med bred enighet motsatt oss skammens fängelse. I rådet, som var djupt splittrat i frågan om Irakkriget, var det möjligt för samtliga utrikesministrar att enhälligt kräva stängning av Guantánamo. Som José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra redan har sagt har flera medlemsstater accepterat att ta emot f.d. fångar på deras territorium: Frankrike, Portugal, Irland, Belgien, Storbritannien, Italien och Ungern. Beslutet huruvida man önskar ta emot interner från Guantánamo eller inte är helt och hållet upp till varje enskild medlemsstat, men det bör tas på basis av en europeisk samordning. I ett Europa utan gränser och med fri rörlighet måste medlemsstaterna dela information med varandra.

Herr López Garrido, herr kommissionsledamot! Jag är bekymrad över att situationen i USA drar ut på tiden och vill fråga: Vad kan Europeiska unionen fortfarande göra för att hjälpa till, enligt er åsikt? Vad finns det

att göra som vi ännu inte gör? Och vad är det, enligt er åsikt, som för närvarande hindrar eller gör det svårare för EU att erbjuda denna hjälp?

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Fru talman! Guantánamo var en rättslig och humanitär abnormitet, det kanske mest iögonfallande exemplet på Bushadministrationens självsvåldiga inställning till det internationella samfundet och internationella förbindelser som trotsar all internationell rätt. Det fanns en hel del att gottgöra efter Bushkatastrofen, och president Barack Obama är på väg att göra det.

Han inledde på ett bra sätt för ett år sedan då han meddelade att ett av hans första beslut skulle bli att stänga Guantánamo. Det var ett klokt beslut för att återställa Förenta staternas legitimitet i världen och även en gest mot det muslimska samhället. Den självpåtagna tidsgränsen att Guantánamo skulle stängas den 22 januari har dock passerats, och det finns fortfarande 192 fångar kvar.

Om EU:s regeringar menar allvar med att de vill upprätta en verkligt strategisk förbindelse måste de stödja president Obamas beslut. Det bästa sättet att göra det är att ta emot fångar eller frihetsberövade från Guantánamo. Som nämnts gör Spanien och andra EU-länder detta enligt det gemensamma uttalandet av den 15 juni, som innebär att vi fick en gemensam ram för mottagandet av fångar.

Även om det tekniskt sett är ensidiga, suveräna beslut som ska fattas av respektive medlemsstat bör det vara en gemensam EU-åtgärd att visa sitt stöd för ett gemensamt EU-beslut som parlamentet har efterlyst upprepade gånger, särskilt av gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet.

Det gäller 50 fångar: de som förklarats lämpliga att friges. Detta är ett antal som bör vara hanterligt för de 27 medlemsstaterna. Förutom de befintliga systemen för informationsutväxling mellan medlemsstaterna och de länder som ingår i Schengenområdet och deltar i mottagandet av fångar, behöver vi ha ett utbyte av information och erfarenheter om de bästa sätten att integrera de före detta fångarna i samhället.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Först och främst vill jag tack alla företrädare både för rådet och för kommissionen för deras proaktiva inställning i Guantánamofrågan. Guantánamo har varit en abnormitet och en skandal från allra första dagen, ända sedan fängelset öppnades. Att det öppnades hade varit lättare att förstå i kölvattnet efter de upprörande attentaten den 11 september, men det har gått många år sedan dess. Ändå fortsätter skandalen Guantánamo, och alla vi som bekänner oss till den västerländska civilisationens värderingar om respekt för de mänskliga rättigheterna och rättsstatsprincipen fortsätter att skämmas över den.

I morse råkade jag hamna på en webbplats för en regeringsorganisation med namnet *Joint Task Force Guantánamo*. Det hade varit skrattretande om inte dess beskrivning av situationen i Guantánamo hade varit så sorglig: den beskrivs som ett femstjärnigt hotell med alla önskvärda bekvämligheter. Det är verkligen på tiden att vi uppmanar Barack Obama att stänga denna skamfläck och bespara oss besväret att klandra hyckleriet.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Fru talman! Även jag hoppas att allting görs på EU-nivå för att uppmuntra medlemsstaterna att ta sitt ansvar och ta emot de Guantánamofångar som har bevisats vara oskyldiga. De är offer och måste få en fristad på europeisk mark.

Alla vet dock att stängningen av Guantánamo inte kommer att stoppa frågorna om de mänskliga rättigheterna och terrorismbekämpningen, varken i Förenta staterna eller i EU. Som ni nämnde tillåter Förenta staterna fortfarande obegränsat frihetsberövande före rättegång samt rättslig prövning i militärdomstolar. I EU kan man knappast säga att Guantánamofångarna kommer som en överraskning. Jag är helt övertygad om att allting inte har kommit fram om den saken.

Heidi Hautala gjorde helt rätt i att nämna den parlamentariska utredning som Litauen avslutade den 22 december. Den bör lovordas. Den är exemplarisk. Den måste tjäna som föredöme. Inga slutsatser drogs av dessa olagliga förfaranden på europeisk mark, och detta är enligt min mening Europeiska kommissionens uppgift; det är rådets uppgift.

Vi måste dra så många slutsatser som möjligt av de olagliga förfaranden som ledde fram till att Guantánamolägre öppnades. I det beslutet var medlemsstaterna helt delaktiga.

Rachida Dati (PPE). – (FR) Fru talman! Först och främst fick vi alldeles nyligen veta att Guantánamolägre inte som planerat ska stängas 2010, utan 2013 – med andra ord vid utgången av president Barack Obamas ämbetsperiod. Även om stängningen tar längre tid än planerat kan vi fortfarande glädja oss över att den är på gång, eftersom den precis lika gärna kunde ha stoppats. Det är ett svar på EU:s önskemål. Vi kan verkligen

inte kritisera Förenta staterna i årtal för Guantánamolägre och sedan låta bli att från vår sida visa särskilt mycket vilja eller ambitioner att hjälpa till att lösa problemet.

För en kort tid sedan träffade jag Förenta staternas justitieminister Eric Holder, som förklarade storleksordningen av uppgiften för mig, men som också uppmärksammade mig på Förenta staternas önskan och vilja att få EU-medlemsstaternas stöd. Detta stöd skulle innebära att hjälpa till att stänga fångslägre genom att ta hand om vissa av fångarna i Europa. Vi måste därför hjälpa Förenta staterna att inom ramen för en samordnad insats avskaffa en institution som vi européer har motsatt oss i många år.

Katarína Neveďalová (S&D). – (SK) Varför ska EU behöva ta konsekvenserna av amerikansk politik? Det skulle vara enklare att uppmana Amerika och dess president, som uppfyller sitt vallöfte – i vilket han förresten har fått offentligt stöd från många ledande politiker – att reda ut detta stora och ovälkomna problem själva. EU har dock mycket gemensamt. Terrorister har också hotat och attackerat EU och fortsätter att hota hela världen, som EU är en del av. Har vi redan glömt Londons tunnelbana, Tyskland, Nederländerna, Spanien och raden av terroristattentat som hejdots? Vi är därför engagerade i detta tillsammans med Amerika. Det berör oss alla.

På det här stadiet borde vår uppmärksamhet snarare inriktas på att förebygga och undanröja de negativa konsekvenserna för dessa människor, och göra allt vad vi kan för att hjälpa dem att integreras i samhället, så att de kan gå tillbaka till ett normalt liv och leva ett anständigt civilt liv med sina familjer.

Raúl Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Fru talman! Jag vill framhålla den punkt som Hélène Flautre nyss tog upp. Det är mycket viktigt att vi hjälper president Barack Obama att stänga Guantánamolägre. Vi har krävt detta under lång tid, och det är viktigt att vi inom EU också har det nödvändiga stödet för att ta emot alla människor som Obamaadministrationen för närvarande ber oss ta emot.

Detta får dock inte innebära att vi glömmer att anledningen till att fångelset finns till stor del är att det främjades av Europa. Vi har därför ett historiskt ansvar som vi absolut inte får förtiga. Vi måste hjälpa till att stänga Guantánamo eftersom det också är viktigt att vi tar vårt ansvar som européer, eftersom detta är en europeisk skyldighet.

Under lång tid har Europa sett åt andra hållet, t.ex. när det gäller flygningarna. När Europeiska kommissionens nuvarande ordförande var portugisisk premiärminister godkände och tillät han flygningar över portugisiskt territorium på väg mot Guantánamo. Mina damer och herrar i rådet och kommissionen! Detta historiska ansvar är under alla omständigheter otillåtligt.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Fru talman! Vi är helt riktigt alla överens om att ge praktiskt stöd till det beslut som Amerikas förenta stater fattat om att stänga Guantánamofångslägre, och självklart uppmanar vi EU:s medlemsstater att ta emot fångar.

Det är allmänt accepterat att Guantánamo var ett misstag från Amerikas förenta stater i dess ansträngningar att bekämpa terrorismen. Vi måste dock se till att liknande misstag inte upprepas i framtiden, särskilt inte i EU. Tyvärr väcker dock den rapport som redan nu i mars 2010 ska läggas fram för FN:s råd för mänskliga rättigheter allvarliga misstankar om att misstänkta brukar hållas fängslade i hemlighet i EU:s medlemsstater, bland annat i Storbritannien, Rumänien och Polen.

Vi kan inte fördöma ett sådant förfarande och säga att de gör rätt i att stänga Guantánamolägre samtidigt som vi tolererar ett liknande förfarande, som vi kanske inte anser utgör ett lika allvarligt problem. Vi måste alla ta vårt ansvar.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Fru talman! Jag vill börja med det som föregående talare sade här. Herr Papanikolaou! Ni sade mycket kategoriskt att det finns olagliga fångar i Europa, bland annat i Polen och Rumänien. Som polack vill jag klart deklarera att det inte finns några entydiga bevis på att det finns sådana fångar i Polen. Det är min första kommentar. Nu till min andra kommentar: Jag tror inte att finns några meningsskiljaktigheter mellan oss här i kammaren om att Guantánamo bör upphöra att existera. Det är dock mycket enkelt att se att stängningen av Guantánamolägre kommer att bli en mycket komplicerad process och att ingen av oss vill hjälpa till med den. Vi måste fråga oss vad som kan göras åt detta. Jag skulle vilja ställa följande fråga: Har några förändringar gjorts i fråga om metoderna att hålla och förhålla fångar? Det är många metoder som har använts där – från att hålla fångarnas huvuden under vatten till att beröva dem sömnen under många nätter i rad. Är vi säkra på att dessa omänskliga metoder inte längre används där?

Krisztina Morvai (NI). – (HU) Jag är glad över att mina parlamentskolleger är så upprörda över de grova kränkningar av de mänskliga rättigheterna som sker i Guantánamo under förespegling av att bekämpa

terrorism. Det är en upprördhet som jag dock kan ta på allvar först när ni till sist, som svar på mina många påstötningar om saken, lovar att granska det Guantánamo som finns här inom EU, i Ungern. Jag upprepar för femtiölfte gången att i Ungern finns det tolv personer som tillhör den politiska oppositionen som har hållits fängslade utan rättegång under nästan ett år misstänkta för terrorism, och som hålls under samma villkor och vars processuella rättigheter enligt straffrätten kränks precis lika mycket som Guantánamofångarnas. Jag vill därför be mina kolleger att genom handuppräckning tala om vilka av er som är villiga att ta detta fall på allvar och medverka till en grundlig utredning. Jag väntar på talmannens och mina parlamentskollegers handuppräckningar.

Diego López Garrido, rådets ordförande. – (ES) Fru talman! Jag vill diskutera två mycket specifika frågor som har tagits upp: den ena av José Ignacio Salafranca och den andra av Helmut Scholz.

Den första frågan är Jemen. I fråga om Jemen känner jag inte till att något uttryckligt beslut har fattats eller kommer att fattas om att sätta Jemen i kontakt med fångar som kommer därifrån och är i Guantánamo. Läget i Jemen togs upp i slutsatserna från det första mötet med rådet (utrikes frågor) i EU:s historia. Det har bara varit ett ordinarie möte med utrikesrådet, den 25 januari, och från detta finns en slutsats om att uppmana Jemen att genomföra ett omfattande politiskt reformprogram, men inga hänvisningar gjordes till Guantánamofrågan. Vi stöder givetvis dessa slutsatser, liksom den konferens som hölls i London den 27 januari.

När det gäller den anspelning som Helmut Scholz gjorde till läget vad gäller Guantánamo Bay och att dess territoriella status eventuellt kommer att ändras, är detta en fråga som uppkommer av det internationella fördraget från 1903 mellan Förenta staterna och Kuba. Det är således en helt bilateral fråga mellan Kuba och Förenta staterna.

Jag tror att det finns en allmän enighet om att Guantánamofängelset innebär en rad allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna och juridiska anomalier som inte kan accepteras, som vi inte vill se upprepas och som EU starkt har kritiserat. Det är av denna anledning som vi vill samarbeta med Förenta staternas president som har beslutat att Guantánamo ska upphöra och att fängelset ska stängas. Inte nog med det, han har också beslutat att Förenta staternas fängelsepolitik ska ses över.

Det finns därför starkt fog för Ivo Vajgl's kommentar om att fängelset ovillkorligen måste stängas på grund av grova kränkningar av de mänskliga rättigheterna och övriga kommentarer som har framförts här. Vidare anser jag att kränkningar av de mänskliga rättigheterna måste kritiseras oavsett om de sker i andra länder i världen eller i Europa och att vi borde arbeta på att se till att det aldrig sker igen. Jag säger detta med anledning av Mike Nattrass' anförande. Jag är säker på att han håller med om att det inte finns någonting i Europa som påminner om Guantánamofängelset.

EU och Förenta staterna har arbetat mycket grundligt med denna fråga. Jag nämnde förklaringen av den 15 juni förra året där Förenta staterna och EU åtog sig att arbeta för att befästa de mänskliga rättigheterna och bekämpa terrorism. Det gäller de mänskliga rättigheter som kränkts i Guantánamofängelset, men också behovet av att bekämpa terrorism med absolut respekt för friheter, grundläggande rättigheter och lagligheten. Det är viktigt för oss att vara överens om detta. Jag instämmer därför helt med det som Carlos Coelho sade om vikten av att EU bidrar till detta.

Vi talar dock inte enbart om Förenta staternas beslut att stänga Guantánamo med alla problem som det kan medföra, vilka jag diskuterade i mitt första anförande. Det måste också uppmärksammas att president Barack Obama verkligen bryter med det förflutna. Det innebär att vända ett nytt blad, inte bara när det gäller Guantánamo, utan alla förfaranden runt omkring. Detta är enligt min mening mycket tydligt när vi tittar på de beslut som president Obama har fattat.

Han har stoppat CIA:s hemliga interneringar och beordrat att alla Förenta staternas fångar från och med nu ska registreras hos Internationella rödakorskommittén. Han har stoppat de "förstärkta" förhörsmetoderna, även CIA:s. Det innebär att de amerikanska utredarna inte längre kan använda rättsutlåtanden om tortyr och förhörsmetoder som framkom efter 11 september som berättigande, vilket naturligtvis innebär en nyorientering. Det har också skett en omprövning av förflyttningspolitiken för att se till att den överensstämmer med internationell rätt.

Detta är något som vi välkomnar, och det sade vi i den gemensamma förklaringen. Vi välkomnar att det har skett en grundlig omprövning av Förenta staternas politik för internering, förflyttningar, åtal, förhör och kampen mot terrorism. Vi sade därför uttryckligen i förklaringen att vi konstaterat Förenta staternas vilja

att ompröva alla säkerhetsrelaterade frågor och se över hela den genomförda politiken, tack vare det beslut som president Obama undertecknade den 22 januari 2009.

Detta är något som enligt min mening behöver framhållas. För att uppnå detta måste vi självklart samarbeta, och María Muñoz de Urquiza hänvisade mycket uttryckligen till samarbetet med Förenta staterna. EU har kritiserat fängelset vid många tillfällen, och EU måste så långt möjligt samarbeta, även om det finns begränsningar av två slag. Den ena av dem berör Förenta staterna, nämligen att det i sista hand är det Förenta staternas lagstiftning och Förenta staternas suveränitet som tillämpas. Det andra är att även EU:s medlemsstater suveränt beslutar om de vill ta emot fångar från Guantánamo.

Självklart är ordförandelandet helt för samarbete och främjande av samarbete, under respekterande av varje lands och varje medborgares rätt till säkerhet, vilket således är ytterligare en princip som behöver beaktas. Som Ana Gomes sade behöver vi därför främja samarbetet mellan Förenta staterna och EU, och även samarbetet mellan medlemsstaterna inom unionen.

Vi behöver samarbeta inbördes om detta; vi behöver ha en inbördes dialog, och en del av den dialogen behöver sträcka sig länge än till enbart ämnet Guantánamo. I flera av anförandena har ämnet offer nämnts, bland annat i de som hållits av Heidi Hautala och Ryszard Czarnecki. Detta är ett av de områden i dialogen som vi bör ta upp i våra förbindelser med Förenta staterna. Dialogen om offren för de olika terrorismbrotten är en fråga som behöver hanteras i framtiden, och det pågår under alla omständigheter en djupgående dialog med Förenta staterna om frågan.

Jag vill avsluta med att säga att EU har en mycket klar inställning i Guantánamofrågan, nämligen att fängelset bör stängas. EU har en mycket klar ståndpunkt att de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna inte får kränkas av någon anledning, och naturligtvis är vi för kampen mot terrorism och behovet av att samarbeta med Förenta staterna. Detta är en trovärdig ståndpunkt. Det har onekligen skett en radikal förändring, ett tydligt och radikalt brott med det förflutna, när det gäller Förenta staternas och president Obamas antiterrorismpolitik och när det gäller en hel rad politiska åtgärder i fråga om internering, förflyttningar och förhör. Det är en inställning som vi behöver förstärka och befästa. Rådets ståndpunkt är därför klart för ett samarbete med Förenta staterna för att uppnå det som vi alla vill ha, nämligen att Guantánamofängelset stängs för alltid.

Paweł Samecki, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Först av allt vill jag upprepa att vi anser att det är i allas vårt intresse i EU att Guantánamofängelset stängs. Som jag sade tidigare förväntar sig kommissionen att den amerikanska administrationen vidtar ytterligare steg mot stängning av Guantánamolägre under den närmaste framtiden.

Som kommentar till Helmut Scholz' inlägg vill jag understryka att vi anser att det är Förenta staterna som har det primära ansvaret för Guantánamo. Kommissionen anser dock att vi, EU, ska hjälpa till så mycket som möjligt med att lösa frågan, och vissa viktiga steg har redan tagits av Obamaadministrationen. Ministern nämnde dem.

Som svar på Janusz Władysław Zemkes fråga bör vi verkligen nämna att Barack Obama satt stopp för förstärkta förhörsmetoder och -tekniker, vilket vi välkomnar.

Som svar på José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyras fråga om de 50 fångar vars öde ännu inte är avgjort, tror vi att den amerikanska administrationen kommer att ta itu med dessa 50 ärenden så att de får en liknande status eller lösning som de tidigare fallen.

Kommissionen har ännu inte fått arbetsgruppens rapport, och vi kan därför inte ge er något bestämt svar, men generellt anser vi att vi vill ha ett korrekt rättsförfarande för alla.

Slutligen anser vi att vi bör fortsätta att stödja en samordnad EU-inställning till situationen, och vi uppskattar parlamentets synpunkter och insatser.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

12. De viktigaste målen inför partskonferensen för Cites-konventionen (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är debatten om

– en muntlig fråga till rådet från Jo Leinen för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om de viktigaste målen inför mötet i partskonferensen för konventionen om internationell handel med

utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites) i Doha den 13–25 mars 2010 (O-0145/2009 – B7-0003/2010), och

– en muntlig fråga till kommissionen från Jo Leinen för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om de viktigaste målen inför mötet i partskonferensen för konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites) i Doha den 13–25 mars 2010 (O-0146/2009 – B7-0004/2010).

Jo Leinen, frågeställare. – (DE) Fru talman, fru rådsordförande, herr Samecki! År 2010 är det internationella året för biologisk mångfald, och EU är på väg mot en ny strategi för biologisk mångfald, med andra ord för skyddet av växter och djur inom EU. Det skulle öka EU:s trovärdighet mycket om vi också arbetade på internationellt plan för att skydda hotade växter och djur globalt och ger vårt stöd till detta.

Det kommer det att bli tillfälle till nästa månad vid den femtonde partskonferensen för konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda växter och djur (Cites) i Doha. EU måste göra sig till talesman för alla arter som på grund av olika faktorer, framför allt överexploatering och skadliga och olagliga förfaranden, är i farozonen eller kanske till och med är utrotningshotade. Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har diskuterat frågan ingående och kommer att lägga fram ett förslag till rekommendation i plenum i morgon, och vi skulle vara mycket glada om rådet och kommissionen kan stödja rekommendationerna.

På grund av tidsbristen ska jag endast nämna några få exempel på arter som enligt vår mening behöver ett högt eller ännu högre skydd. För det första den afrikanska elefanten. Vi motsätter oss bestämt att detta djur flyttas ned från bilaga I till bilaga II. Förbudet mot internationell handel, särskilt med elfenben, måste finnas kvar. För det andra är det den asiatiska tigern. Den är nu nära att utrotas, och vi kräver striktare skyddsbestämmelser från många konventionsparter, särskilt för att förhindra olaglig handel med tigrars kroppsdelar och medel som framställts av tigrerkroppsdelar. Vi vet att det finns en stor marknad för tigerskelett och tigrerkroppsdelar i Asien, och detta hotar djurets existens. För det tredje är det skyddet av isbjörn. Klimatförändringarna hotar att förstöra isbjörnens livsmiljö, och det har också skett en ökning av handeln med kroppsdelar av isbjörn. Vi förespråkar därför att isbjörn flyttas upp från bilaga II till bilaga I. Jag skulle också vilja nämna skyddet av olika hajarter. Olika hajarter överfiskas, särskilt håbrand (sillhaj) och pigghaj, men det gäller även andra hajarter.

Fram till denna punkt är vi eniga i utskottet. Nu kommer jag till den kontroversiella frågan. Anledningen till meningsskiljaktigheterna är klassificeringen av blåfenad tonfisk, som finns i Medelhavet och i Atlanten. Vi är medvetna om rekommendationerna från FAO:s arbetsgrupp, som vill att blåfenad tonfisk ska vara kvar i bilaga II. Vi är dock också medvetna om förslaget från Cites vetenskapliga kommitté som vill flytta upp blåfenad tonfisk till bilaga I. Bakgrunden till det förslaget är de uppgifter som visar vad som håller på att ske med arten. Bestånden av blåfenad tonfisk minskade med 75 procent mellan 1957 och 2007, och enbart under de sista åren har nedgången varit 60,9 procent. Hoten mot fiskarten ökar allt snabbare, och därför ansåg en bred majoritet i utskottet att den borde införas i bilaga I.

Det innebär begränsningar och förbud enbart för de internationella fiskeflottorna, inte för det lokala fisket. Det småskaliga, lokala fisket kan således fortsätta att fånga fisken, och bevarandet av fisken i ekosystemet är under alla omständigheter viktigare än den allmänna tillgången på sushi och sashimi. Det är den konflikt vi står inför. Vi behöver ha ett långsiktigt perspektiv och ge tillräckligt skydd åt blåfenad tonfisk i bilaga I.

Silvia Iranzo Gutiérrez, rådets ordförande. – (ES) Fru talman, mina damer och herrar! Det är en stor ära för mig att vara här på ordförandelandets vägnar. Jag är mycket glad över ert intresse för ställningstagandena inför nästa konferens med parterna i Cites-konventionen – konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter – som hålls i Doha (Qatar) den 13–25 mars.

Rådet anser att Washingtonkonventionen är ett viktigt instrument för skyddet av utrotningshotade djur- och växtarter. Vi måste därför spela en aktiv roll för att se till att Cites fortsätter att vara ett effektivt medel för de båda målen att bevara och förvalta naturresurserna på ett hållbart sätt.

Här bör det påpekas att EU har mer restriktiva bestämmelser än de som ingår i själva konventionen och tillämpar försiktighetsprincipen för att bevara den biologiska mångfalden eller om nödvändigt minska förlusten av den.

Nästa partskonferens, som hålls i Doha i mars och kallas COP 15, är ett viktigt tillfälle att diskutera en rad förslag om att ändra klassificeringen av olika växt- och djurarter i bilagorna till konventionen beroende på hur hotade de är, samt andra förslag om att förbättra tillämpningen och iakttagandet av konventionen.

EU kommer att spela en konstruktiv roll i partskonferensen, och jag är synnerligen angelägen om att höra parlamentets synpunkter om olika frågor som vi har på bordet.

Vi har med intresse följt diskussionerna i parlamentets utskott för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet under utarbetandet av en resolution om EU:s strategiska mål inför konferensen. Denna resolution kommer såvitt jag förstår att gå till omröstning i morgon.

Jag måste nämna att rådet fortfarande väntar på förslag från kommissionen till EU:s ställningstagande till de dokument och förslag som lagts fram inför partskonferensen för att debatteras och om så är lämpligt antas där. Därför är det svårt att nu ge detaljerade svar på dessa frågor.

Så snart som rådet får förslaget från kommissionen kommer det spanska ordförandeskapet att se till att förslaget granskas och att ett beslut kan fattas innan partskonferensen inleds. Det spanska ordförandeskapet kommer också att informera parlamentet om rådets ståndpunkt när den väl har antagits.

Precis som vid tidigare möten i partskonferensen för Cites-konventionen kommer medlemsstaterna att samarbeta för att försvara den ståndpunkt som man kommit överens om inom EU och se till att den är förenlig med EU:s politik.

Det är viktigt att framhålla att alla förslag till ändringar av Cites-bilagorna måste bygga på de införandekriterier som föreskrivs i konventionen och som beaktar den berörda artens bevarandestatus.

I dessa ändringsförslag ska man också ta hänsyn till hur viktiga Cites-kontroller är för att förbättra bevarandestatusen, minimera onödiga administrativa bördor och sörja för att resurser går direkt till de områden som är verkligen oroande från bevarandesynpunkt.

Partskonferensen för Cites-konventionen kommer återigen att anta fler viktiga beslut för skyddet av arter som hotas av den överexploatering som internationell handel kan medföra.

EU måste se till att konventionen fortsätter att vara ett viktigt instrument för bevarande och hållbar förvaltning av värdefulla växt- och djurresurser.

Ordförandeskapet kommer i samarbete med medlemsstaterna och kommissionen att medverka vid Dohakonferensen i denna anda och arbeta konstruktivt på att den ska bli framgångsrik.

Mina damer och herrar! Jag väntar på att få höra era synpunkter om vilka mål som bör försvaras vid den kommande femtonde partskonferensen för Cites-konventionen, synpunkter som jag kommer att vidarebefordra till rådet. Jag vet att parlamentet stöder att rådet deltar i konferensen med det gemensamma målet att Cites-konventionen ska fortsätta att ge ett betydande bidrag till bevarandet av vår planet för vår egen och kommande generationers nytta.

Paweł Samecki, ledamot av kommissionen. – (EN) Fru talman! Den kommande femtonde partskonferensen erbjuder verkligen ett unikt tillfälle att förbättra bevarandet och statusen för ett stort antal arter som berörs av handel.

EU är en av de största marknaderna för vilda växter och djur. Därför har EU en särskild skyldighet att se till att handeln med vilda växter och djur är hållbar och att effektiva internationella bestämmelser antas inom Cites-konventionen.

Kommissionen prioriterar att se till att den internationella handeln inte är till men för utrotningshotade växt- och djurarters överlevnad. EU har därför spelat en ledande roll inom Cites och kommer att fortsätta att göra så vid nästa möte. Under de närmaste dagarna kommer kommissionen att anta ett förslag till EU:s ståndpunkt inför mötet. Den gemensamma EU-ståndpunkten kommer sedan att antas av rådet.

I sina diskussioner med medlemsstaterna kommer kommissionen att se till att ambitiösa och vetenskapligt grundade åtgärder stöds i den slutliga ståndpunkten. Jag vill också tacka parlamentet för dess synpunkter om de viktigaste av de frågor som parterna kommer att diskutera vid Cites-konferensen. Resolutionen är ett tydligt budskap som vi måste beakta.

Detaljerna i EU:s ståndpunkt är visserligen inte klara ännu, men jag kan redogöra för de principer och prioriteringar som kommer att vägleda våra beslut om de mest känsliga av de frågor som ska diskuteras i Doha.

Först och främst anser EU att Cites är ett lämpligt instrument för reglering av handeln med alla arter som berörs av handel. Detta gäller både landarter och marina arter, oavsett om det finns ett kommersiellt intresse av dem eller inte.

I den andan har EU lagt fram förslag om att reglera handeln med två hajarter: sillhaj och pigghaj. Efter decennier av överfiskning är det oerhört viktigt att hajarna till sist får det skydd som de förtjänar.

Upptagandet i bilaga II till Cites-konventionen skulle sätta stopp för oreglerad internationell handel med hajprodukter, som är en av de viktigaste drivkrafterna för exploateringen av dem. Med en sådan klassificering kan handeln med hajprodukter endast ske om de kommer från hållbart förvaltade bestånd.

EU föreslår också att man beslutar om Cites-skydd för tigern, som är en av de mest utrotningshotade arterna i världen. År 2010 är det internationella tigeråret och ett utmärkt tillfälle att förstärka de nuvarande Cites-bestämmelserna för att obönhörligen bekämpa olaglig handel med dessa arter och få ökad insyn i utbredningsstaterna för tigerpopulationernas bevarande.

Jag vill också beröra några av de andra viktiga förslag som parlamentet så tydligt har redogjort för. Det första är blåfenad tonfisk. Jag måste upprepa att det inte finns någon slutlig ståndpunkt i frågan. Det som jag kan säga er är att kommissionen är bekymrad över det aktuella läget för beståndet och att vi arbetar hårt på att hitta ett lämpligt förslag som kan göra det lättare att ta upp problemet på internationell nivå. I sitt slutliga förslag kommer kommissionen att beakta den senaste vetenskapliga informationen om beståndet och resultaten från mötet med Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten i november förra året.

Den andra frågan är elefanter och elfenbenshandeln. Den har varit en utdragen och omtvistad fråga inom Cites, särskilt mellan de afrikanska länderna själva. Kommissionen är mycket oroad över den omfattande tjuvjakt på elefanter och olagliga handel med elfenben som har noterats på senare tid.

Skyddet av elefanterna måste förstärkas, och kommissionen kommer inte att stödja lösningar som kan leda till ökad tjuvjakt. Enligt vår mening är det olämpligt att parterna vid den kommande konferensen kommer överens om att elfenbenshandel får återupptas.

Vi anser också att de förslag som lagts fram till Cites-konferensen om att flytta ned elefantpopulationerna från bilaga I till bilaga II måste bedömas objektivt utifrån de regler som man har kommit överens om inom Cites.

Låt mig nu säga några ord om förslagen från USA om förbud mot internationell handel med isbjörn. Vi är alla medvetna om att den smältande isen i Arktis är ett dramatiskt hot mot artens överlevnad. Detta behöver först och främst angripas via en mycket ambitiös klimatförändringspolitik, och jag anser att EU redan tydligt har visat vägen i det avseendet. Vi anser också att det är värt att undersöka hur eventuella andra hot mot arten kan begränsas. Den internationella handeln är av begränsad omfattning, men kan förvärra trycket på arten. Vår slutliga ståndpunkt kommer att bero på om den åtgärd som Förenta staterna föreslår ger verkliga fördelar för artbevarandet.

Slutligen när det gäller frågan om koraller råder det ingen tvekan om att röd och rosa korall har skördats för hårt i många delar av världen. Vid det senaste Cites-mötet 2007 stödde EU ett förslag från Förenta staterna om att reglera den internationella handeln med båda arterna, och vi har återigen biträtt ett förslag från USA inför COP 15. Jag anser att EU bör fortsätta detta stöd eftersom den nya information som är tillgänglig inte visar på någon förbättring av situationen. Jag vill också framhålla att en sådan reglering inte alls leder till förbud mot handel utan enbart har till syfte att se till att handel är möjlig om den är hållbar.

ORDFÖRANDESKAP: ROUČEK

Vice talman

Sirpa Pietikäinen, för PPE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag förespråkar starkt att beslutsfattandet inom Cites bör vara öppet för insyn och grundas på gedigna vetenskapliga fakta. Det ligger bakom parlamentets resolution om isbjörnar, elefanter, tigrar, stora asiatiska kattdjur och hajar.

När det gäller frågan om blåfenad tonfisk bör införas på bilaga I till Cites-konventionen vill jag ta upp ett par saker. För det första är en överväldigande majoritet inom det vetenskapliga samfundet nu överens om att det behövs ett förbud mot internationell handel för att trygga artens framtida överlevnad. Enligt Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten (Iccat) är lekmogna fiskens nuvarande biomassa mindre än 15 procent av vad den var innan fisket började. Att döma av dessa vetenskapliga uppskattningar är det mycket realistiskt att befara att den lekmogna fisken kommer att vara praktiskt taget utrotad 2012.

En majoritet i FAO:s särskilda expertpanel ansåg att de tillgängliga bevisen stöder förslaget om att införa blåfenad tonfisk på Cites-bilaga I och tillade att den åtgärden åtminstone skulle sörja för att de ohållbara fångsterna i östra Atlanten och Medelhavet minskar. Eftersom panelen måste fatta enhälliga beslut och på grund av hårt motstånd från Japan blev detta dock inte panelens slutliga förslag. Den ståndpunkt som den övervägande majoriteten intog kan dock inte nonchaleras. På grundval av forskarnas beslut drog man vidare slutsatsen att kriterierna för införande av blåfenad tonfisk i Cites-bilaga I är uppfyllda.

I flera fall är detta en fråga om politiska åsikter, men när det gäller biologisk mångfald och utrotningshot får vi inte kompromissa eller köpslå. Utan fisk blir det inga fångster.

Kriton Arsenis, för S&D-gruppen. – (EL) Herr talman! Jag ska koncentrera mig på tonfiskfrågan, eftersom Jo Leinen har täckt allting annat som jag ville säga.

Vi behöver verkligen granska frågan från vetenskaplig synpunkt. Blåfenad tonfisk är i omedelbar fara att utrotas. Den enda rimliga lösningen är därför ett absolut skydd mot global handel, det vill säga handel utanför EU. Cites-sekretariatet meddelade i förra veckan att den föreslår att tonfisk ska införas i bilaga I, vilket innebär förbud mot global handel.

Sekretariatet sade, och jag citerar: "Sekretariatet instämmer med majoriteten i FAO:s expertpanel om att dessa arter uppfyller kriterierna för att införas i bilaga I." Med andra ord stöder sekretariatet motsvarande FAO-förslag, som i sin tur bygger på Iccats förslag.

Den vetenskapliga delen av diskussionen är alltså avgjord. Låt oss nu titta på frågan i politiskt och socialt perspektiv. Tonfiskbestånden kollapsar. Enligt vetenskapliga organ kommer det inte att finnas någon blåfenad tonfisk om ett par år om den globala handeln inte förbjuds. Regleringen av fisket har än så länge inte gett önskat resultat. I stället för 19 000 ton blåfenad tonfisk, som Iccat föreslog för 2008, beräknar man att 50 000 ton har fångats.

Vi föreslår att den globala handeln stoppas i dag, medan det ännu finns tid att rädda tonfisken, att den handel som inte berörs av Cites bör få fortsätta inom EU och att EU samtidigt bör kompensera fiskarna och företagen för effekten av exportförbudet.

S&D-gruppen har lagt fram ett förslag med den innebörden. Det kommer att göra det möjligt för bestånden av blåfenad tonfisk att återhämta sig så att handeln kan återupptas. Som ett undantag har därför förbehåll gjorts för att kunna avskaffa förbudet mot global handel så snart som tonfiskbestånden har återhämtat sig, i stället för ett successivt hävande som för andra arter. Om global handel inte förbjuds kommer bestånden av blåfenad tonfisk att kollapsa, fiskerisektorn kommer att gå under och då kommer ingen att ha rätt till ersättning.

Om vi verkligen vill skydda fiskarna måste vi stödja att blåfenad tonfisk förs in i bilaga I till Cites-konventionen. I annat fall kommer både arbetstillfällen och en vacker och unik art att gå förlorade för alltid.

Chris Davies, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! I dag skulle det vara en nystart för EU, men vad har vi här? Vi har en kommissionsledamot och en minister som bara ögnar igenom förslagen. Herr kommissionsledamot! Jag klandrar inte er, men kan ni inte gå tillbaka till kommissionskollegiet och säga att vi måste debattera med de kommissionsledamöter som ansvarar för de berörda frågorna?

Det är nästan lika skamligt som den resolution som lagts fram för oss, där man bara räknar upp den ena utrotningshotade arten efter den andra: en verklig avspegling av mänsklighetens oförmåga att planera för framtiden. Givetvis kommer debatten utan tvekan att domineras av frågan om blåfenad tonfisk. Det är resolutionens inriktning, och naturligtvis är det en art enbart i EU-vatten. Den dyraste fisken i världen, som säljs för ett styckepris på tiotusentals euro. Japan hamstrar i stor skala. Japan, där ordet "bevarande" i praktiken innebär att köpa i stor skala, döda fisken och hålla den fryst i 20 eller 30 år så att de kan ätas om ett par decennier. Då kommer det inte att finnas någon fisk kvar i Medelhavet, men människor som har råd med notan kommer fortfarande att äta sushi.

I det här fallet är även organiserad brottslighet inblandad i fiskeindustrin, vilket knappast är överraskande när man kan tjäna så mycket pengar. Då blir maffian inblandad i verksamheten. Och sedan tittar ni på Iccat, Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten. "Bevarande av tonfisk"! Arten har minskat med 80 till 90 procent. Vi står inför utrotning, och ni har ett organ som inrättades för att som man trodde ta hand om tonfisken! Det har misslyckats kapitalt. De mål som Iccat har ställt upp kommer inte alls att uppnås. Iccat struntar i forskarnas råd och fortsätter att fastställa alldeles för höga kvoter. Nu kommer somliga ledamöter att säga att bilaga II är tillräckligt, men det finns inget bevis för det. Bilaga II kommer inte att göra någon skillnad. Om ett par år kommer de tillbaka och säger: "Tyvärr, vi fick det hela om bakfoten." Då kommer det inte att finnas någon tonfisk kvar.

Låt oss därför stödja förslaget om att fisken ska införas i bilaga I. Det är på tiden att vi försöker kontrollera mänsklighetens girighet. Det är på tiden att vi ägnar lite tankemöda åt våra havs framtid.

Bart Staes, för Verts/ALE-gruppen. – (NL) Människans hantering av naturresurserna, människans skövling av livsmiljöer och överexploatering av vilda växt- och djurarter, människans olagliga handel med vilda djur och växter – allt detta utgör ett fortlöpande angrepp mot rymdskeppet Jordens biologiska mångfald.

Just denna biologiska mångfald är så viktig. Det förklarar betydelsen av Cites (konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter), och det är därför som konferensen nästa månad i Doha är så viktig. Vi har en stark resolution framför oss. Vi måste dock tillstå att bakom kulisserna pågår försök att försvaga resolutionen. En hård strid utkämpas om detta. Därför ber jag alla, särskilt mina parlamentskolleger från de södra länderna, från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) och från gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet, att mycket eftertryckligt se till att rekommendationen i kommissionens miljöpolitik om att blåfenad tonfisk bör införas i Cites-bilaga I blir antagen. Det är avgörande för artens överlevnad.

Kartika Tamara Liotard, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Ett stort tack, herr Leinen! Ni har sagt allt. Vi kan tala om väldigt många djur: elefanten, den asiatiska tigern, koraller. Men jag vill dock ägna uppmärksamheten åt bara en art.

I går meddelade Blijdorp Zoo i Rotterdam att inte ett enda europeiskt zoo har lyckats föda upp isbjörn. De europeiska uppfödningssprogrammen för isbjörnar är inte framgångsrika och det är mycket dåliga nyheter, främst därför att isbjörnen är utrotningshotad i det vilda. Havsisen krymper och isbjörnens livsmiljö försvinner successivt. Över 70 procent av isbjörnspopulationen i det vilda kan komma att försvinna på 45 år. Dessutom hotas isbjörnen av troféjakt och handel. Folk tycks få en kick av att skjuta isbjörn för sitt nöje, vilket jag finner mycket motbjudande.

Därför uppmanar jag EU att stödja förslaget om ett förbud mot handel med isbjörn innan det är för sent. Blåfenad tonfisk hör också utan vidare diskussion hemma i bilaga I.

Anna Rosbach, för EFD-gruppen. – (DA) Herr talman! Vi är här i dag för att tala om utrotningshotade arter. Vi talar om haj, tonfisk, isbjörn, stora kattdjur och elefanter. Vi talar om fiskekvoter, bevarande av arter, bevarande av livsmiljöer osv. Vi talar om huruvida dessa djur ska införas i bilaga I eller II, eller om de helt enkelt kan avvaras.

Vi har minst två sidor här i kammarerna som företräder olika inställningar. Den ena sidan vill ha ett totalt bevarande av en lång rad arter som är på väg att utplånas. Den andra sidan kan inte få tillräckligt höga kvoter och lovar fiskarna kortsynta fiskerättigheter som snabbt kommer att leda till att vissa arter utplånas helt.

Vi behöver en välavvägd medelväg som tryggar att vi och vår planet kan fortsätta att utvecklas i framtiden. Dokumenten som vi har här är så fyllda med tekniska detaljer att man kunde tro att vi alla är specialister på området. Bör vi inte i stället ägna vår tid åt att tillsammans generellt förhindra att fisk och skaldjur fiskas under fortplantningsperioden, åt att se till att djur, växter och hav förblir livsdugliga leverantörer av föda långt in i framtiden, åt att ge djuren som vi äter ett för sin art rimligt liv innan de avlivas på ett humant sätt?

Vårt tänkande är för kortsiktigt, och vi tänker inte på den biologiska mångfald som vår planet behöver. Det handlar inte bara om utrotningshotade växter och djur. Frågan är mer komplicerad än så. Det finns mycket att ta itu med – och hur ovanligt vore det inte om vi började vidta förebyggande åtgärder i stället för att reagera i sista ögonblicket.

Claudiu Ciprian Tănăsescu (NI). – (RO) Statistiken visar att blåfenad tonfisk fiskas i mängder som ligger långt över de tillåtna nivåerna, vilket innebär att populationen av blåfenad tonfisk krymper för varje år som går. Det förslag som Monaco lagt fram om att införa blåfenad tonfisk i bilaga I till Cites-konventionen kan

visa sig vara välgörande, eftersom arten är dömd att utrotas om inte drastiska åtgärder omedelbart vidtas för att skydda den.

År 1992 antog Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten (Iccat) en rekommendation om att övervaka handeln med blåfenad tonfisk. Tyvärr har detta instrument visat sig vara allt annat än effektivt. År 2007 antog Iccat ett mycket mer omfattande program kallat *Blue Tuna Catch Documentation Programme*, som började tillämpas våren 2008. Detta var visserligen ett framsteg, men det är fortfarande för tidigt att utvärdera programmets effektivitet. Jag känner mig därför föranledd att fråga följande: Kan EU:s ställningstagande för ett införande av blåfenad tonfisk i bilaga I vid Cites-konferensen avvärja det önskemål som framförts av vissa organ och stater utanför EU om att en preliminär policy ska antas i avvaktan på att de eventuella resultaten av Iccats senaste initiativ kan utvärderas?

Elisabetta Gardini (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag hörde ministern beskriva Cites som ett effektivt instrument, och kommissionen kallar det för ett lämpligt instrument.

Jag instämmer. Så låt oss inte ändra detta instrument som hittills, tvärt emot vad många ledamöter har sagt, verkligen har fungerat mycket bra. Efter införandet av ett reglerat tonfiskfiske och lägre kvoter har fiskarna börjat se inte bara mer tonfisk, utan även större tonfisk.

Instrumentet fungerar. Bilaga I är avsedd för verkligt utrotningshotade arter. Att i den bilagan införa en art som tack och lov fortfarande räknar miljontals levande exemplar skulle vara att sätta ett mycket farligt prejudikat.

Vi väntar på de nya siffrorna, och det är på dessa siffror som vi förhoppningsvis kommer att grunda vår reglering, med tanke på det som en berömd amerikansk journalist sade: "Siffror ljugar inte, men människor kan ljuga med siffror." Särskilt när det gäller miljön är vi vana vid att höra vitt skilda siffror: det kommer att finnas en del siffror som ljugar, och andra som inte ljugar.

Blåtonad tonfisk hotas inte av utrotning, men fisket efter blåfenad tonfisk behöver regleras. Låt oss komma ihåg att hela samhällens överlevnad är beroende av denna urgamla verksamhet, som sträcker sig minst 11 200 år bakåt i tiden, i så hög grad att Unesco i vissa fall anser att det är en verksamhet som bör bevaras och främjas.

Edite Estrela (S&D). – (PT) Herr talman! Enligt FN genomgår den biologiska mångfalden för närvarande den värsta krisen sedan dinosaurierna dog ut för 65 miljoner år sedan. Förstörelsen av korallreven i tropikerna, den ökande ökenspridningen i Afrika och avskogningen hotar den biologiska mångfalden. Det har också negativa konsekvenser för många sektorer av ekonomin, t.ex. livsmedelsproduktion, turism, läkemedelsindustri och energiproduktion.

FN konstaterar också att vi inte har lyckats uppnå målet från 2002 om att minska den rådande hastigheten i förlusten av den biologiska mångfalden till 2010. Cites var det globala huvudavtalet om bevarandet av vilda arter för att undvika att vilda växter och djur överexploateras genom internationell handel. Människans konsumtion av naturresurser, förstörelsen av livsmiljöer, klimatförändringarna, överexploateringen av vilda arter samt den olagliga handeln är de främsta orsakerna till att den biologiska mångfalden utarmas.

Under det internationella året för biologisk mångfald är det därför viktigt att se till att skyddet av den biologiska mångfalden ingår i EU:s grundläggande strategiska mål inför den kommande partskonferensen för Cites-konventionen. Det är av avgörande betydelse för mänsklighetens välbefinnande och överlevnad.

Vi måste vara ambitiösa och kräva skydd för alla arter som är utrotningshotade.

Gerben-Jan Gerbrandy (ALDE). – (NL) I stället för att tala om alla arter på dagordningen vid Cites-konferensen i slutet av mars vill jag ta upp en art: den blåfenade tonfisken, eftersom den är så representativ för det som vi som art för närvarande ägnar oss åt.

Det är en magnifik och imponerande fisk som har fiskats i århundraden och som vi har ätit i århundraden. Tyvärr är denna fisk nu på vippen att dö ut. Efter årtal av vanskötsel från politikerna, som gång på gång struntade i biologernas rekommendationer och lät kortsiktiga ekonomiska intressen råda över sektorns långsiktiga framtidsutsikter, har vi nu inget annat val än att totalförbjuda handel med blåfenad tonfisk.

Ändringsförslag har lagts fram om en annan handlingslinje än handelsförbud, men tyvärr är det för sent för detta. För några veckor sedan betalades 120 000 euro för en enda blåfenad tonfisk. Det är dagens verklighet. Det förklarar också de enorma olagliga fångsterna, som uppskattas vara dubbelt så stora som de fastställda

kvoterna. Därför ger kvoterna inte någon lindring. Kvoterna spelar ingen roll på grund av effekterna av den olagliga fångsten. Den enda räddningen för den blåfenade tonfisken är ett internationellt handelsförbud.

Jag vet att konsekvenserna för sektorn kommer att bli svåra. Jag inser det helt, men vi måste dra lärdom av denna erfarenhet: när havet är tomt kommer sektorn verkligen att vara utslagen. Låt oss därför hantera vår miljö mer försiktigt, av såväl ekonomiska som ekologiska skäl.

Jag ber Europeiska kommissionen att snabbt lägga fram ett beslut för rådet om att blåfenad tonfisk bör införas i bilaga I, och jag ber det spanska ordförandeskapet att kliva fram ur skuggan och anta detta beslut.

Under 1600-talet utrotade människan dronten. Låt oss visa att vi människor har förmåga att lära oss och undvika att den blåfenade tonfisken blir 2000-talets dront.

Bas Eickhout (Verts/ALE). – (NL) Ännu ett FN-toppmöte äger rum i mars, denna gång om handeln med hotade djurarter. Det är ett tillfälle för EU att återigen handla enat och framför allt för forskningen att spela en viktig roll. Låt oss se vad forskningen säger oss. Ett kortsiktigt alternativ kan vara att välja fiskarnas och jägarnas kortsiktiga intressen, men på lång sikt innebär det slutet för såväl djurarter som många sektorer.

Alternativet är ett långsiktigt val. När det gäller blåfenad tonfisk talar vi om 2012! Det är inte långsiktigt. Det är i morgon. Ni måste därför följa Europaparlamentets rekommendationer om ett förbud mot handel med blåfenad tonfisk, och också ett förbud mot handel med isbjörn. Vidare måste afrikansk elefant tas in i förteckningen för att förhindra att den återigen börjar jagas mer.

Slutligen kommer det även att finnas en delegation från Europaparlamentet i Doha. Det är min förhoppning att parlamentets delegation också kommer att kunna medverka till att bestämma EU:s ståndpunkt så att vi tillsammans kan se till att dessa djurarter räddas för vår framtid.

Willy Meyer (GUE/NGL). – (ES) Herr talman! Jag vill be det spanska ordförandeskapet att verkligen bevara den blåtonade tonfisken men också att bevara de traditionella fiskemetoderna *almadraba* i Medelhavet. Dessa metoder har samexisterat med blåfenad tonfisk i mer än ett tusen år utan att hota arten. Det som verkligen hotar blåfenad tonfisk är olagligt fiske, industriellt fiske, fiske med ringnotsfartyg och mångfaldigandet av fiskodlingar.

Detta är det verkliga problemet för blåfenad tonfisk. Vi ska inte vara orättvisa: Vi måste särskilja det som verkligen hotar den blåfenade tonfisken, vilket är industriellt fiske av detta slag – fiske med ringnotsfartyg – från traditionella fiskemetoder.

Politiken måste vara rättvis. Därför behöver vi hitta en utväg som bevarar tonfisken men självklart utan att bestraffa de traditionella metoderna. Detta är enligt min mening den perfekta avvägningen som ibland är omöjlig att uppnå, men vi måste försöka finna denna utväg så att vi kan bevara arten och se till att den inte dör ut, utan att bestraffa Medelhavets traditionella fiskemetoder, exempelvis *almadraba*-tekniken.

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Herr talman! Många fall av olaglig smuggling av utrotningshotade djur har konstaterats i EU:s medlemsstater. Vid gränskontroller hittar tulltjänstemännen fåglar nedstoppade i flaskor och sköldpaddor inklämda mellan karossen och sätena i bilar. Enligt en rapport från den polska tullen beslagstogs 2008 rekordantalet 200 889 levande exemplar av skyddade djur och produkter från skyddade djur vid gränsen. I Indien har en missriktad kamp mot smugglingen lett till ett läge där en dramatiskt ökad tjuvjakt ännu en gång hotar populationen av exempelvis bengalisk tiger.

Eftersom EU har gemensamma yttre gränser bör vi vara särskilt vaksamma för att inte bli en marknad för skyddade djur- eller växtarter som smugglas eller förs in straffritt. Europeiska kommissionen bör vinnlägga sig om utbildningskampanjer och lämplig information till medborgarna. Målet för politiken bör vara att göra de europeiska turisterna mer medvetna. Varje år hittar tullen produkter som tillverkats av hotade djur- och växtarter i resväskor som tillhör européer som återvänder från utlandsresor. Den pågående debatten om populationen av blåfenad tonfisk är verkligen befogad. Statistiken talar för sig själv. Under de senaste 50 åren har populationen av arten minskat med så mycket som 75 procent. Bestånden av tonfisk i Medelhavet är också allvarligt hotade. Det förefaller fullt motiverat att införa blåfenad tonfisk i bilaga I till Cites-konventionen och det enda sättet att förhindra att arten dör ut.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Herr talman! Jag delar era farhågor om den biologiska situationen för populationen av blåfenad tonfisk och instämmer i att det behövs effektiva bevarande- och skyddsåtgärder som inte bara förhindrar en kollaps utan även garanterar att fisket och ansvarsfull handel kan fortsätta.

Mitt land har arbetat för detta i många år. Förutom de urgamla fiskemetoderna *almadraba* har vi skapat en skyddszon i Medelhavet där flottan av ringnotsfartyg begränsats till sex fartyg och varit pionjärer när det gäller att anta en återhämtningsplan för arten och dokumenterad övervakning av handeln.

Införandet av blåfenad tonfisk i bilaga I till konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites) skulle innebära att man förbjuder internationell handel utan att lösa de underliggande problemen. Fångstvolymerna begränsas inte, fiskefartygen kan flaggas om till konsumentländerna och det är ett steg som går utöver de senaste överenskommelserna i Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten (Iccat), den regionala fiskerierorganisation som ansvarar för detta fiske. Det skulle således försvaga den internationella förvaltningen av haven och principen om ansvarsfullt fiske.

Vi behöver gå till botten med problemen. Vi förordar den minskning av fångsterna som redan överenskommits i Iccat och även ett moratorium om det påkallas av de vetenskapliga rapporter som kommer under nästa säsong. Vi vill att EU ska förstärka sin användning av kontroller och följa Iccats rekommendationer för att se till att fångst- och försäljningsprocesserna är spårbara.

Denna handlingslinje är förenlig med att blåfenad tonfisk införs i Cites-bilaga II men inte i bilaga I, som bör förbehållas för ett annat scenario och inte omfattas av villkor som undergräver Cites-instrumentets trovärdighet.

Under alla omständigheter måste denna debatt utmynna i ett tydligt budskap: EU står fast vid sitt åtagande för överlevnaden av blåfenad tonfisk och kommer att vidta de åtgärder som krävs för att bevara arten. Branschen måste visa att kvoterna fungerar och tillämpas och att olagligt fiske kontrolleras.

För att rädda fisket måste vi rädda arterna.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (GA) Herr talman! Läget för blåfenad tonfisk i Atlanten och Medelhavet oroar oss alla. Den vetenskapliga informationen kan inte bestridas. Iccat – den internationella kommission som ansvarar för den blåfenade tonfiskens överlevnad och för att beståndet återställs och bevaras – har gjort enorma ansträngningar. Om blåfenad tonfisk införs i bilaga I till Cites kommer fisket efter blåfenad tonfisk att förbjudas helt i minst tio år.

(EN) Att behandla den europeiska fiskeindustrin på det sättet är oacceptabelt. Det är oerhört viktigt att Iccat tillåts göra sitt arbete.

Under exempelvis 2006 var de totalt tillåtna fångsterna 36 000 ton. De totalt tillåtna fångsterna i år har minskats till 13 500 ton. För 2011 har Iccat föreslagit en sänkning med minst 50 procent till under 6 750 ton. Ytterligare minskningar av de totalt tillåtna fångsterna kommer att ske under 2012 och 2013.

De åtgärder som vidtas av Iccat måste övervakas noga. Om de inte ger resultat kan ett totalt förbud enligt bilaga I övervägas.

Sett från irländskt perspektiv undrar man – och låt mig på en gång säga att vi inte har något egenintresse därför att vi har en bifångst på 100 ton blåfenad tonfisk – om vi som fångar blåfenad tonfisk som bifångst ska slänga tillbaka fisken i havet igen efter att ha fångat och dödat den. Det är knappast ett förnuftigt sätt att gå till väga. Det är viktigt att vi vidtar förnuftiga och realistiska åtgärder för att skydda både bestånden och fiskerisektorn i EU.

Somliga här är mycket angelägna om att skydda tonfisken, men låt mig säga till dem, som kanske kommer från landsbygdsområden som är beroende av fiske, att ni också måste tänka på de andra utrotningshotade arterna – det vill säga våra fiskare.

Följaktligen kommer jag att rösta för ändringsförslaget att blåfenad tonfisk införs i bilaga II.

Isabella Lövin (Verts/ALE). – Herr talman! Ärade kolleger, se er om i den här salen. De tomma platserna kan representera alla de rovfiskar som har försvunnit ur världens hav på cirka 50 år. Världens fiskeflottor har lyckats tömma planeten på de rovfiskar som är så viktiga för ekosystemen. Dit hör tonfisk, torsk och lax. EU är världens näst största fiskerikation, och vårt ansvar för utfiskningen är odiskutabelt.

Under åren 2000–2008 betalade exempelvis EU:s fiskefond ut över 23 miljoner euro till nybyggnation av tonfiskfartyg, dvs. till en industri som dessutom varje år kostar skattebetalarna miljoner för övervakning för att stävja svartfisket – och allt detta för att 70 procent av fisken ska exporteras till Japan för att ätas på exklusiva affärsmiddagar!

Jag vill påminna er alla om att en listning av den blåfenade tonfisken i bilaga 1 i Cites-konventionen inte betyder att det småskaliga fisket inte får fiska i Europa, utan endast att den av skattebetalarna extremt subventionerade exporten stoppas. FN:s år för biologisk mångfald borde få börja på detta sätt.

Catherine Soullie (PPE). – (FR) Herr talman! I dag finns det mindre än 15 procent kvar av det ursprungliga tonfiskbeståndet. Ställda inför sådana siffror verkar lösningen uppenbar. Trots detta bör vi inte glömma de arbetstillfällen som berörs av det beslut som vi diskuterar här i dag. Syftet med Cites är inte att förbjuda fiske utan endast internationell handel med fisk av detta slag, varav 80 procent exporteras till Japan.

Genom att skydda tonfisk skyddar vi förvisso en hotad art, men vi främjar också att det är möjligt att fortsätta med ett fiske som är mer balanserat och hållbart, som genererar sysselsättning och vars produktion är avsedd för vår inre marknad. Jag är för förslaget att införa blåfenad tonfisk i bilaga I till Cites-konventionen. Det är ett beslut som enligt min mening kommer att vara till nytta. Kommissionens hjälp kommer dock att vara viktig, eftersom det kan innebära en fullständig översyn av fiskerisektorn.

Min fråga gäller därför villkoren för stödet. Frankrike begär 18 månaders förlängning med åtföljande finansiella insatser för de fiskare och fartygsägare som berörs av ett handelsförbud. Vad anser kommissionen om detta?

Vidare är jag som många av mina kolleger oroad över rättvisan. Hur kan vi garantera att fartyg som för andra länders flagga, som Tunisien, Libyen osv., kommer att tillämpa det internationella handelsförbudet lika strikt som vi själva? Vad kommer de nya kontroll- och sanktionsåtgärderna att bestå av?

Vår politik för hållbara ekonomiska verksamheter måste vara genomförbar, och ibland även impopulär i vissa sektorer, men jag hoppas att kommissionen och rådet inte förlorar ur sikte de anpassningar som krävs för att genomföra åtgärderna.

Guido Milana (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag är för att blåfenad tonfisk införs i bilaga II, vilket jag också har lagt fram ändringsförslag om. Mitt stöd får mig verkligen inte att känna mig som en brottsling. Tvärtom anser jag mig i mycket vara på samma våglängd som dem som före mig, med början från Elisabetta Gardini, hävdade en annan ståndpunkt.

Det är helt fel att likställa tigrar, isbjörnar, elefanter och tonfisk. FAO skulle aldrig tillåta sig att säga någonting annat eller stödja en annan ståndpunkt för dessa övriga hotade arter. Att ha en annan ståndpunkt om hur tonfiskfrågan bör hanteras innebär verkligen inte att man glömmer att biologisk mångfald är ett värde som måste försvaras till varje pris.

Andan i resolutionen är absolut värd att stödja. Vid en tidpunkt då somliga dock verkar ta ett steg tillbaka när det gäller uppskattningarna av tonfiskbiomassan i havet innebär att snabbt dra slutsatsen att arten bör införas i bilaga I att man bortser från bieffekterna av valet, som är allvarliga och ibland oåterkalleliga för många sektorer av ekonomin.

I vissa avseenden gäller samma sak för frågan om korall bör införas i bilaga II. Även här är uppgifterna inte tillräckliga för att definitivt ange att det föreligger ett utrotningshot eller en risk för djupkorall, dvs. korall på ett djup av mer än 150–200 meter, vilket är det som täcks av åtgärden.

Carl Haglund (ALDE). - Herr talman! Förr i tiden kunde man faktiskt fiska blåfenad tonfisk i mina trakter uppe i Östersjön, men vi vet hur situationen är idag. Den blåfenade tonfisken är utrotningshotad på grund av intensivt överfiske.

Vi står inför denna ganska trista diskussion på grund av att man inte har fattat rätt beslut vid rätt tidpunkt. Vi har hamnat här för att vi beslutsfattare i årtal har vägrat lyssna på de vetenskapliga råden. Då hamnar man i en situation där man måste handla drastiskt. Jag påminner gärna i detta sammanhang om mänsklighetens tidigare misslyckanden på just den här fronten. Vi kan ta Kanadas kust som ett exempel på hur människan helt lyckades förstöra torskbeståndet. Det kollapsade totalt för att man fiskade för mycket, och man hade där just en sådan diskussion som vi för här idag. Vi ska inte låta den blåfenade tonfisken gå samma öde till mötes. Därför är bland annat det franska förslaget som har lagts fram inte speciellt lyckat, eftersom det skulle kunna ha just den effekten.

Att halva – eller nästan hela – fiskeriutskottet sitter här just nu visar förstås också att det sätt på vilket dessa frågor hanteras här i huset inte är det bästa, det vill säga miljöutskottet diskuterar och kommer fram till saker, och sedan får vi som arbetar med fiskefrågor komma hit och diskutera dem. Detta är något som vi borde fundera på. Oberoende av det, tycker jag att utskottets förslag är bra. Det står på fast vetenskaplig grund, och det finns ingen orsak att ändra på miljöutskottets sätt att se på denna fråga.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Herr talman, mina damer och herrar! Blåfenad tonfisk har stått på larmlistan sedan en tid, och i årtal har vi hört rapporter som tydligt visar att bestånden minskar och hur vi har bidragit till detta, även genom offentligt stöd. EU har satsat 34 miljoner euro på modernisering under senare år.

Enligt min mening måste vi säga detta; vi måste ta ansvar för den situation som vi är i. Vi har drivit bestånden av blåfenad tonfisk till randen av kollaps, och vi kan inte nu säga att vi inte har något som helst ansvar. Vi har nu möjlighet att åtgärda problemet genom att införa blåfenad tonfisk i bilaga I till konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites). Det är den enda möjligheten, inte minst eftersom en mängd människor är beroende av fisken för sin försörjning.

Det stämmer att det finns sektorer som har handlat som de borde och som bör fortsätta att göra det, men för att de ska kunna göra det måste det finnas tonfisk. Om det inte finns någon tonfisk kommer de inte att kunna göra någonting alls. Den enda garantin mot detta är bilaga I, och därför är alla andra åtgärder som uppenbart skulle kunna motverka detta förslag en dålig lösning som förlänger pinan utan att sätta stopp för den. Låt oss därför inte missta oss, låt oss inte fuska: Vi har ett historiskt ansvar för arten, och för de människor och deras familjer som är beroende av den för sin försörjning. Låt oss modigt ta vårt ansvar och med den värdighet som EU i dag förtjänar.

Ioannis A. Tsoukalas (PPE). – (EL) Herr talman! Mina kolleger har redan behandlat varje aspekt av frågan. Jag stöder det förslag som Guido Milana kom med tidigare. Jag vill säga att vi måste tänka på att införandet av blåfenad tonfisk i bilaga I kommer att få många sociala och ekonomiska konsekvenser, som konkurser och nedläggning av en mängd företag, särskilt små och medelstora företag, förlust av arbetstillfällen och förlorad konkurrenskraft för EU.

Vi måste komma ihåg att blåfenad tonfisk föder en global marknad som är värd sex miljarder euro. Jag skulle faktiskt vilja höra några vetenskapligt uppbackade förslag som är utformade så att de säkerställer att populationerna av blåfenad tonfisk är livskraftiga i framtiden, men som också beaktar livskraften för de europeiska fiskarna och deras familjer. Det bästa och lämpligaste sättet är enligt min mening att ta in arten i bilaga II.

Vi måste också komma ihåg att EU inte är ute och fiskar på egen hand, varken i Medelhavet eller i Atlanten. Fiske efter blåfenad tonfisk är en global verksamhet. Europeiska fiskare möter stark – och ofta illojal – konkurrens från nordafrikanska länder. Ensidiga insatser för bevarandet av tonfiskpopulationerna är helt enkelt poänglöst. Vi måste se till att alla spelar spelet enligt samma regler.

Att Japan har 30 000 ton fryst blåfenad tonfisk är kanske av ett visst intresse i sammanhanget, och förbudet kan mycket väl leda till att priserna stiger från 10 miljarder US-dollar i dag till 20 miljarder US-dollar.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (EN) Herr talman! Alla delar av avtalet är viktiga, men jag vill inrikta mig på frågan om blåfenad tonfisk.

Det är viktigt att vi handlar nu för att förhindra att beståndet kollapsar och för att se till att antalet blåfenade tonfiskar återhämtar sig. Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten kom 2006 överens om en handlingsplan för att förbättra rapporteringen och övervakningen av bestånden och om inspektion av fartygen.

Men det räcker uppenbarligen inte. Bestånden, särskilt i östra Medelhavet, fortsätter att vara kritiskt låga, och det finns en mycket påtaglig risk för att vi snart kommer att få se denna hotade art dö ut.

Vid partskonferensen för Cites-konventionen bör vi därför enas om att införa blåfenad tonfisk i bilaga I till konventionen, och medlemsstaterna och kommissionen måste göra mer för att bekämpa olagligt fiske och upprätthålla de överenskomna restriktionerna och kvoterna.

Ramon Tremosa i Balcells (ALDE). – (ES) Herr talman! När det gäller möjligheten att förbjuda fiske efter blåfenad tonfisk i Medelhavet är jag mycket bekymrad över att lagligt fiske kan komma att trängas ut av olagligt fiske och att den oskyldige kommer att få betala för de skyldigas synder.

I Katalonien står hundratals jobb på spel. Fiskemetoderna där är ansvarsfulla och helt reglerade, och både förvaltningen av fiskeområdena och handeln övervakas.

Sedan 2006 har fisket efter blåfenad tonfisk i östra Atlanten och Medelhavet minskat med 30 000 ton till 13 500 ton. Fiskens minimistorlek har ökat från 10 till 30 kilo, och en fiskesäsong på 11 månader har blivit 11 månader stängt.

Slutligen anser jag att det inte finns något samförstånd mellan internationella specialister om utrotningshotet mot blåfenad tonfisk. Om en jämförelse görs mellan populationerna 1970 och 2010, som det finns övervakningsdata för, ligger populationen av blåfenad tonfisk över 15 procent. Den ligger på mellan 21 procent och 30 procent, alltså klart över de 15 procent som krävs för bilaga I till konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites).

Carmen Fraga Estévez (PPE). – (ES) Herr talman! Jag vill också tala om kommersiella fiskarter och göra det mycket klart att de regionala fiskerierorganisationerna redan ansvarar för förvaltningen och bevarandet av dessa arter. Man behöver faktiskt bara ögna igenom konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites) för att inse att den främst är utformad för elefanter och isbjörnar men självklart inte för kommersiella fiskarter.

Jag är inte emot att blåfenad tonfisk skyddas. Det vore absurt, om inte annat på grund av flottans storlek. Jag anser dock att åtgärder bör beslutas av de organ som har de bästa specialisterna på förvaltning av fiskeriområden och på forskning. Det är inte utan anledning som Cites måste inhämta externa råd när förslag inkommer om dessa arter.

Därför anser jag att förslaget om att införa blåfenad tonfisk i bilaga I till Cites är onödigt och obefogat, eftersom fisken redan omfattas av åtgärder från Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten (Iccat). Det skulle inte vara rättvist, eftersom det utan anledning skulle skada en flotta som just har inlett en stor satsning för att minska fisket. Det skulle även vara kontraproduktivt, eftersom det skulle leda till en okontrollerbar svart marknad för blåfenad tonfisk.

Jag vet att det finns ett enormt tryck på den offentliga opinionen i allmänhet och den här kammaren i synnerhet – som vi ser – från miljöorganisationerna. Min politiska grupp har därför beslutat att stödja införandet i bilaga II som en kompromiss mellan förslaget från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet och dem bland oss som anser att de regionala fiskerierorganisationerna inte bör fråntas uppgiften att förvalta fisket. Vårt förslag bygger faktiskt på de vetenskapliga råden till Cites. FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO) har rekommenderat att blåfenad tonfisk endast ska föras in i bilaga II till Cites, vilket visar att många inte ens har läst FAO-rapporten.

Catherine Bearder (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar de försäkringar som vi har fått här i kväll om att EU inte kommer att stödja några förslag som kan leda till en ökning av olaglig elfenbensjakt, men jag blev ändå nedslagen när kommissionen sedan fortsatte med att säga att alla förslag om att flytta ned afrikansk elefant från bilaga I till bilaga II måste utvärderas objektivt enligt de regler som föreskrivs i Cites.

De båda uttalandena är direkt motstridiga. All diskussion om att lätta på skyddet av elefanterna enligt Cites-konventionen kommer att ge grönt ljus till tjuvjägare som hoppas att det snart kommer att finnas en marknad för deras olagligt och med grymma metoder anskaffade varor.

Zambia och Tanzania bryter mot konventionen genom att inte alls samråda om utbredningsstaterna för elefant, så som krävs enligt resolution 9.24 i Cites-kriterierna för ändringar. Vi förväntar oss att kommissionen och rådet ser till att Cites-konstitutionen och det överenskomna moratoriet respekteras. Hur tänker de förhindra att Tanzanias och Zambias regelstridiga förslag över huvud taget kommer upp på dagordningen?

Antonello Antinoro (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tror att jag är tillräckligt övertygad för att kunna säga att inlägget av fiskeriutskottets ordförande Carmen Fraga Estévez har gett oss teknisk information som vi antingen låtsas om att vi inte känner till eller som vi troligen inte känner till.

Hon förklarade vad FAO-rekommendationen innebär, vad som är sant och vad som efterlyses. Allt annat är manipulation och villkorande av Europaparlamentet och många ledamöter. Jag vill inte att vi glömmar att politik måste vara oberoende och att vi måste hålla påverkningar och påtryckningar av ekonomiska grupper – som vill olika saker – utanför parlamentet.

Vi vet att priset på blåfenad tonfisk har sjunkit under de två senaste åren, och vi vet att vi har infört restriktioner, varigenom det redan har skett en minskning med 40 procent. Om man utgår från undersökningar som ingen av oss vet om de är sanna, så är allt annat manipulation från ekonomiska krafter som troligen vill uppnå raka motsatsen till det som vi vill. De vill nämligen höja priset på blåfenad tonfisk bortom alla proportioner

och se till att det i slutändan är de små ekonomierna med små fiskeflottor som drabbas, sådana som många regioner i vårt underbara Europa är beroende av.

Jag skulle vilja rekommendera kommissionen och kommissionsledamoten – också med tanke på att den nya kommissionen har en utrikesminister, som säkert har en finare titel än tidigare – att se till att man ingår avtal med andra icke-europeiska länder, så att förbudet mot blåfenad tonfisk inte endast gäller Europa, och att man strävar efter att kontrollera priserna, inklusive dem för icke-europeiska länder.

Vi stöder tydligt Carmen Fraga Estevéz' ändringsförslag och allt som det omfattar så långt det gäller bilaga II.

Maria do Céu Patrão Neves (PPE). – (PT) I november förra året vidtog Iccat stränga åtgärder för att begränsa fångsten av blåfenad tonfisk: en minskning av fångsterna från 22 000 ton till 13 500 ton under 2010 och restriktioner på ringnotsfiske mellan den 15 maj och 15 juni. Ambitiösa åtgärder utan motstycke, som dåvarande kommissionsledamot Joe Borg sade. Besluten antogs enligt senaste vetenskapliga rön om arterna, och effekterna torde utvärderas före utgången av 2010.

Det är därför ingen mening med att lägga fram nya restriktioner som skulle drabba sektorn ekonomiskt och socialt, i synnerhet under den allvarliga kris som den går igenom, som till exempel sådana som att ta upp blåfenad tonfisk i bilaga I. Fiskerisektorn kräver en dynamisk balans mellan sina tre pelare: miljöpelaren och de ekonomiska och sociala pelarna.

Med hänsyn till miljökraven måste dessa grundas på vetenskap, så som de var vid Iccat-mötet som Europeiska unionen aktivt deltog i. Om blåfenad tonfisk tas upp i bilaga I skulle det skapa ett allvarligt prejudikat som innebär att man bortser från behovet dels av en vetenskaplig grund för att fastställa restriktioner, dels av en balans mellan miljöpelaren och de ekonomiska och sociala pelarna. Det skulle således öppna dörren för andra felaktiga och förhastade beslut, vilket skulle skada normerna för en ansvarfull förvaltning.

Alain Cadec (PPE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag anser att förslaget av utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet att ta upp blåfenad tonfisk i bilaga I till Cites är en alltför sträng åtgärd. Jag vill därför koppla det till tre villkor som jag anser skulle utgöra en rättvis kompromiss.

Det första avser det oberoende vetenskapliga utlåtandet som ska offentliggöras i oktober 2010 och godkännas vid Cites-mötet i september 2011. Jag anser att det här vetenskapliga utlåtandet är mycket viktigt. Vi måste försäkra oss om att arten verkligen är utrotningshotad innan vi antar ett radikalt beslut om fiske av och handel med blåfenad tonfisk.

För det andra är det mycket viktigt att få en garanti om att förordning (EG) nr 865/2006 om Cites kommer att ändras, eftersom det skulle medföra ett allmänt undantag för handel med blåfenad tonfisk inom gemenskapen. Ändringen skulle betyda att vi får det vi alla vill: en överlevnad av vårt småskaliga kustfiske, särskilt i Medelhavsområdet.

För det tredje anser jag att när vi antar beslut om att ta upp den i bilaga I är det ytterst viktigt att Europeiska unionen ger ett ekonomiskt stöd till fiskarna och fartygsägarna som drabbas av besluten.

Slutligen, om beslutet godkänns enligt de villkor som jag precis har nämnt, så måste omfattande stränga kontroller för att bekämpa illegalt fiske genomföras. Det är under dessa villkor – och enbart under dessa villkor – som jag kan godkänna att blåfenad tonfisk tas upp i bilaga I till Cites. Utan dessa försäkringar är det minst skadliga alternativet att ta upp den i bilaga II, om det så inte vore det bästa alternativet.

Esther de Lange (PPE). – (NL) Herr talman! Vi måste stoppa förlusten av den biologiska mångfalden. Dessa ord skulle kunna vara mina egna, men det är Europeiska kommissionens ord. För att vara exakt så yttrades de av kommissionens ledamot med ansvar för miljö, Stavros Dimas, i samband med att han förra månaden lade fram ett meddelande om biologisk mångfald.

Jag är övertygad om att den nya kommissionen delar den uppfattningen, och jag anser att den biologiska mångfalden är lika viktig. Om så inte är fallet vill jag gärna veta varför. Just på grund av Europeiska kommissionens engagemang i frågan om biologisk mångfald är jag förvånad över att det är kommissionen som å ena sidan verkar för att rädda arter och minska förlusten av biologisk mångfald, samtidigt som den å andra sidan inte har – eller ännu inte har – modet att helt enkelt föreslå att en utrotningshotad art som blåfenad tonfisk tas upp i bilaga I till Cites. Det är två sidor av samma mynt. Vi måste naturligtvis ge ekonomiskt stöd till fiskarna som arbetar i god tro för att genomföra interventionen. På den punkten är jag överens med föregående talare. Men vi måste också agera mer effektivt när det gäller illegal fångst av blåfenad tonfisk.

Men, mina damer och herrar från kommissionen, jag vill gå ett steg längre. För mig är Cites och särskilt blåfenad tonfisk ett testfall för att fastställa om ni från kommissionens sida är i stånd att följa upp era ord med handling. Det är ett test för att fastställa om den nya kommissionen kan visa prov på ledarskap eller om den ständigt kommer att lyssna till medlemsstaterna som – precis som vi vet – inte kommer att gå med på detta, och om den kan undvika att köra fast i ord och meddelanden för att i stället vidta åtgärder.

Jag har just citerat era ord. Ni säger att ni är redo att göra det här, så nu är det dags att skrida från ord till handling. Och jag skulle vilja säga till kommissionen: börja med blåfenad tonfisk.

Simon Busuttil (PPE). – (MT) Om vi tillåter fiskarna att göra som de vill, så skulle vi förstöra och utrota bestånden av blåfenad tonfisk. Men om vi också helt förbjuder handel med blåfenad tonfisk skulle vi förstöra för fiskarna, fiskesamhället, deras familjer och samhället som är beroende av dem.

Jag anser att detta är två ytterligheter: vi vill varken utrota bestånden av blåfenad tonfisk eller förstöra sektorn som är totalt beroende av den. Men mellan dessa två ytterligheter finns en väg som vi kan gå och som leder till en kompromiss. Den vägen innebär att man kan kontrollera fiskesektorn mycket bättre än tidigare, utan att helt sätta stopp för den.

Jag anser därför att om man tar upp blåfenad tonfisk i bilaga I till Cites-konventionen, så är det en extrem åtgärd som borde undvikas. Vi skulle ha större nytta av att följa Iccats förslag, eftersom det har minskat fångstkvoterna i många år. Men för att nå en kompromiss skulle vi också kunna ta upp den i bilaga I till Cites-konventionen.

För att undvika utrotning av bestånden av blåfenad tonfisk behöver vi inte sätta stopp för fiskarna som är beroende av dem. Det går att förena de två.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Om ni ursäktar ordvitsen, så anser jag att det här är ett Moment 22 för många av oss, för om man förbjuder fångsten av fisk, och särskilt av blåfenad tonfisk, förlorar fiskarna sin försörjning. Om vi inte förbjuder den kommer det inte att finnas något att fånga.

Jag tror att en av nyckelpunkterna här – och det kommer ständigt upp i flera av våra debatter – är vetenskapliga bevis. Man har sagt att de vetenskapliga bevisen inte är tillräckligt tillförlitliga, de är inte tillräckligt omfattande och inte tillräckligt aktuella.

Jag skulle vilja fråga kommissionen och rådet om de är nöjda med de vetenskapliga bevis som har lagts fram. För man kan citera vetenskapliga bevis, men sedan kommer någon annan med ett annat exempel på en rekommendation från andra forskare.

Så jag tror att det här utgör en nyckelpunkt, och jag skulle vilja höra vad kommissionen och rådet har att säga om det.

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr talman! I dag har vi hört illegalt fiske förväxlas med maffian, och jag vill också höja rösten för en sektor som vid många tillfällen har visat att den tar sitt ansvar.

Jag anser att vi måste ha kontroll över fisket. Jag anser också att vi måste ha kontroll över maffian. Men det kan inte utgöra ett skäl för att ta upp blåfenad tonfisk i bilaga I.

Jag vill också säga att den baskiska fiskeflottan, som kommer att drabbas hårt av det här beslutet om det antas, har visat att den mycket väl tar sitt ansvar, eftersom den tidigare för att försvara sektorn har begärt att annat fiske stoppas, till exempel fiske av ansjovis.

Jag måste också säga att vi bör lyssna till vad Internationella kommissionen för bevarande av blåfenad tonfisk i Atlanten (Iccat) säger eftersom den 2009 antog mer restriktiva och strängare bestämmelser i linje med den vetenskapliga kommitténs rekommendationer.

Jag skulle vilja betona att en fiskekvot på 3 500 ton har fastställts för 2010. Under 2009 uppgick den till 22 000 ton och 2006 till 32 000 ton. Det var därför man enades om en kompromiss om att vid behov genomföra nya kontrollåtgärder.

Jag är motståndare till att blåfenad tonfisk tas upp i bilaga I eftersom det kan skada många sektorer, inklusive den småskaliga sektorn, som inte har beaktats i dag. Vi bör därför endast stödja att den tas upp om dessa åtgärder skulle visa sig ineffektiva.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Som europé från Alpregionen vill jag ta mig från vatten till land. Jag skulle vilja att kommissionen tar med sig en vädjan till Doha om förslag till krav på id-märkning. Som vi vet måste rovfåglar – jag tänker då särskilt på falkar – id-märkas i samband med handel. Djuren registreras, ringmärks och de större djuren förses med ett chip så att de vid behov kan identifieras. Utan id-märkning, ingen handel.

Då kommer jag fram till min poäng. För andra djurarter som är utrotningshotade eller avelsdjur, som till exempel lodjur i Centraleuropa, finns inga sådana krav. Det kan alltså förekomma att djur som strövar fritt eller har rymt eller som man bedriver handel med inte är id-märkta och att man inte exakt kan identifiera dem. Det är en nackdel både för beteendeforskning och forskning om bestånden, och naturligtvis så underlättar det för den illegala handeln. Jag vill därför föreslå att en begäran om id-märkning framförs i Doha som ett viktigt inlägg i debatten.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Jag kom till kammaren för att få information, eller åtminstone hoppades jag få det, för det är två mycket goda sidor i den här debatten, speciellt när det gäller blåfenad tonfisk.

Det första jag skulle vilja säga är att vi har talat om illegalt fiske, och det verkar som om de som fiskar illegalt inte bryr sig om i vilken bilaga något står med i. De kommer att fortsätta om vi inte har en effektiv uppföljning av dessa regler och bestämmelser.

Å andra sidan är en klassificering i bilaga I logisk, men det finns socioekonomiska frågor. Jag tror att vi måste fokusera på resultaten.

Vi har frågan om fångsten som kastas överbord och hur en klassificering i bilaga I påverkar fiskarna. Jag lutar åt att den inte bör klassificeras i bilaga I – men jag kommer att diskutera detta senare med mina kolleger inom gruppen – kanske att bilaga II skulle vara den rätta platsen. Både längden av och kvaliteten i debatten visar faktiskt att det fortfarande råder en viss förvirring, åtminstone hos mig.

Giovanni La Via (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Med tanke på de omstridda vetenskapliga uppgifter som flera partier har fört fram och med tanke på att beståndsnivåerna inte är så dåliga än – även enligt värsta scenariot – att ett införande i bilaga I är nödvändigt, tror jag inte att en sådan sträng åtgärd vore bästa lösningen, inte heller med de fiskebegränsningar som tydligt skulle införas för vissa territorier.

I ljuset av de ansträngningar som har gjorts under de senaste åren för att minska fångsterna som företag som specialiserat sig på tonfiske fiskar, måste vi enligt min uppfattning fortsätta i den här riktningen. Vi måste låta blåfenad tonfisk stå kvar i bilaga II och undvika att gå för fort fram, eftersom det kraftigt skulle skada vissa territorier och företag inom sektorn.

Silvia Iranzo Gutiérrez, rådets ordförande. – (ES) Jag vill först och främst tacka er alla för era inlägg, som jag anser har varit mycket givande för att kunna utarbeta den gemensamma ståndpunkt som Europeiska unionen ska komma fram till inför nästa möte i partskonferensen för konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (Cites). En stor majoritet har framhållit att Cites-konventionen är bra för att bevara utrotningshotade arter.

Som jag nämnde tidigare kommer rådet, efter det att kommissionen har lagt fram sitt förslag till rådet, att kunna utarbeta sin ståndpunkt vid Cites med hänsyn till de olika frågor som tas upp på mötets dagordning angående de viktigaste utrotningshotade arterna. Man har till exempel talat om tigrar och elefanter – Catherine Bearder – om isbjörnar – Kartika Tamara Liotard – men de allra flesta inläggen har handlat om blåfenad tonfisk. Vi har hört många synpunkter i den här frågan, som har grundats på en rad olika argument.

Rådet är naturligtvis medvetet om resultaten från det senaste mötet med den vetenskapliga kommittén för Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten (Iccat) i oktober 2009 och om rekommendationerna från FAO:s rådgivande panel av oberoende experter i december 2009. Rådet är också väl medvetet om vad det skulle innebära om man tar upp blåfenad tonfisk i bilagorna till Cites, och inte bara för att bevara arten, utan också för att traditionella fiskemetoder, som används inom vissa former av fiskeriverksamhet som har visat att de är hållbara för arten, ska kunna överleva. Rådet kommer därför att noga utvärdera alla frågor innan det antar sin ståndpunkt.

Avslutningsvis skulle jag återigen vilja framföra ett tack från rådets ordförandeskap för era inlägg och bidrag under den här avgörande fasen för att utarbeta Europeiska unionens ståndpunkt inför nästa Cites-konferens. Jag kommer med glädje att framföra era synpunkter till rådet och också ert stora intresse för de frågor som kommer att diskuteras i Doha. Jag vill också försäkra er om det spanska ordförandeskapets engagemang för

bevarandet och en hållbar utveckling av utrotningshotade arter. Vi vet att rådet har Europaparlamentets fulla stöd i denna fråga.

Paweł Samecki, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Min första allmänna kommentar är att jag verkligen uppskattar samtliga talares inlägg om alla målsättningar inför diskussionerna i samband med konferensen.

Jag kan försäkra er om att kommissionen kommer att förespråka en hållbar handel för att bevara den biologiska mångfalden och fiskesamhällena som behöver leva i harmoni med berörda arter.

Och nu mer specifikt gällande era kommentarer. För det första, som jag förklarade tidigare, kommer kommissionens ståndpunkt om blåfenad tonfisk att antas inom kort. Det här är en viktig fråga, för den är främst kopplad till fångster av EU:s fiskeflottor. Det ansågs mer lämpligt att den nya kommissionen intog en tydlig ståndpunkt i frågan i stället för att den avgående kommissionen gjorde det, för det blir den nya kommissionen som får försvara eller tala för EU:s ståndpunkt vid konferensen.

Jag är verkligen övertygad om att förslaget kommer att se till att såväl denna art som fiskenäringen får en hållbar framtid. Vi måste jämkla både kortsiktiga och långsiktiga målsättningar i den här frågan. Men när det gäller mer specifika kommentarer och frågor som ni ledamöter tog upp: angående frågan om vilket stöd som skulle kunna ges till drabbade fiskare tror jag att vi bör understryka att kommissionen är redo att bedöma möjligheten att bevilja stöd i största möjliga mån. Men vi måste samtidigt komma ihåg att vi har en budgetram för många år framöver och att vi också skulle behöva bedöma vilka ekonomiska konsekvenser det skulle få. Vi har ju en sträng ekonomisk budget för perioden 2007–2013.

Det finns en specifik fråga om förslaget att ta upp blåfenad tonfisk i bilaga II, och jag tror att det är viktigt att komma ihåg att det finns mycket specifika bestämmelser i Cites som ska gälla för bilaga II. Det skulle finnas en rad rättsliga och tekniska diskussioner om vad ett sådant upptagande i bilaga II verkligen skulle innebära. Det är osäkert vilken praktisk effekt ett sådant upptagande skulle få. Vi måste därför fundera över vilka praktiska effekter ett upptagande av blåfenad tonfisk i bilaga II skulle få.

Angående Catherine Bearders fråga om elefanter finns det brister i förfarandet för förslagen om Tanzania och Zambia, men enligt vår rättsliga bedömning kan dessa fel inte utgöra skäl nog att förkasta förslagen på förhand.

Jag vill slutligen kommentera Seán Kellys fråga. Är kommissionen nöjd med de vetenskapliga bevisen för många av frågeställningarna? Jag tror att det är svårt för kommissionen att ifrågasätta vetenskapliga bevis, för det skulle betyda att kommissionen har bättre vetenskaplig kapacitet eller forskningskapacitet än forskningsinstitutet, och så är inte fallet. Det är därför ibland väldigt svårt att ta ställning till vetenskapliga bevis.

Talmannen. – Jag har mottagit sju resolutionsförslag⁽²⁾, som ingivits i enlighet med artikel 115.5 i arbetsordningen.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på onsdag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Sergio Berlato (PPE), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Debatten som vi har i dag om den 15:e partskonferensen för Cites-konventionen i Doha i mars är synnerligen viktig för en rationell användning av vilda djur och växter.

Förslaget till resolution om frågan förefaller gynna ett förbud mot användning av många resurser. Jag tänker särskilt på förslaget att ta upp rödkorall från Medelhavet i bilaga II till Cites. Jag skulle vilja understryka att vetenskapsmännen anser att arterna i familjen *Coralliidae* inte är utrotningshotade med tanke på mängden arter som finns i de vatten där de lever. Det förefaller därför överdrivet att ta upp koraller i bilaga II, och det finns heller inga vetenskapliga bevis som stöder det. Handel med rödkoraller utgör en väsentlig inkomstkälla i stora delar av Medelhavsområdet, och att ta upp arten i Cites skulle få väsentliga effekter för ekonomierna i många länder, inklusive Italien, med stor allmän oro som följd och många arbetstillfällen som försvinner.

⁽²⁾ Se protokollet.

Av dessa anledningar är vi emot att arten tas upp i bilaga II till Cites. Jag vill dessutom uppmana Europeiska kommissionen att se över den ståndpunkt som den har haft fram till i dag. Den förefaller vara mer ett resultat av överdriven miljöextremism än av genomtänkt vetenskaplig analys.

Clemente Mastella (PPE), skriftlig. – (IT) Europa har alltid varit lyhört för problem knutna till överexploatering av vilda arter och illegal handel med djur och växter.

Men låt oss komma ihåg att Cites-konventionen bör grunda sina egna beslut på resultat och vetenskapliga bevis som tillhandahålls av berörda internationella organ. Två punkter är särskilt viktiga: förslaget att ta upp arterna *Corallium spp.* och *Paracorallium spp.* i bilaga II och kravet att ta upp blåfenad tonfisk i bilaga I.

När det gäller koraller anser vi att det är riktigt att upprepa vårt motstånd i ljuset av det negativa yttrande som FAO:s vetenskapliga rådgivande panel utfärdade i mitten av december 2009. Det angavs att det inte fanns några uppgifter som tydde på en minskning av arterna och som kunde stödja att de togs upp i bilaga II. Det skulle allvarligt äventyra konkurrenskraften hos företag inom korallhantverk, som har stor betydelse för ekonomin och sysselsättningen i vissa områden i Italien (särskilt Torre del Greco, Alghero och Trapani).

När det gäller tonfisk finns det länder som Frankrike och Italien, som är mycket oroade över fisket av blåfenad tonfisk och därför vill skydda arterna så att de utsätts för en hållbar exploatering. Vi kan stödja förslaget, men vi vill att införandet ska villkoras med att beslutet genomförs 12 till 18 månader senare och med en bestämmelse om kompensation till sektorn.

Véronique Mathieu (PPE), skriftlig. – (FR) Till skillnad från vad vissa vill få oss att tro är Cites inget instrument för att förbjuda handel, utan det syftar till att se till att internationell handel med vilda djur- och växtarter inte hotar deras överlevnad. För två veckor sedan fick jag tillfälle att träffa Namibias minister för miljö och turism. Genom att sätta ett korrekt valutavärde på elefanter i Namibia och på det sättet få till stånd en strängt reglerad handel med elefanter finns det i dag en förvaltning av och ett skydd mot tjuvjakt. Genom dessa åtgärder har antalet djurindivider som tillhör arten – vars överlevnad inte är hotad – ökat kraftigt. I ljuset av dessa åtgärder uppmanar jag er att stödja Tanzanias och Zambias förslag att föra över den afrikanska elefanten från bilaga I till bilaga II i Cites och att förkasta Kenyas förslag.

Edward Scicluna (S&D), skriftlig. – (EN) Jag tror starkt på en hållbar utveckling och ifrågasätter inte att arten blåfenad tonfisk (BFT) är överexploaterad och i behov av skydd. Cites har använts framgångsrikt för att skydda främmande arter från utrotning där det är omöjligt att kontrollera oräkneliga tjuvjägare och andra jägare, särskilt i utvecklingsländerna. Men har vi samma situation här?

BFT i nordöstra Atlanten är överexploaterad av en handfull företag som trålfiskar och som var och en fångar tusentals ton. Dessa företag kommer från ledande EU-länder – Frankrike, Spanien och Italien. EU behöver inget internationellt miljöorgan som hjälper till att övervaka fiskeindustrin som bedrivs i medlemsstaterna.

Vi måste naturligtvis vara pragmatiska. Om den internationella politiska opinionen anser att vi inte kan förhindra att BFT tas upp på Cites-listan, låt oss då använda sunt förnuft och proportionalitet genom att ta upp arterna i bilaga II, så som experterna från FAO föreslog. Att ta upp BFT i bilaga I till Cites skulle kosta mitt lands ekonomi närmare 2 procent av BNP. Det är precis som om man begärde att hela laxindustrin i Skottland skulle läggas ner i ett svep. Närmare en procent av arbetskraften skulle förlora sina jobb.

13. Stödberättigade bostadsinsatser till förmån för marginaliserade befolkningsgrupper (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Lambert van Nistelrooij, för utskottet för regional utveckling, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr .../2009 om ändring av förordning (EG) nr 1080/2006 om Europeiska regionala utvecklingsfonden vad gäller stödberättigade bostadsinsatser till förmån för marginaliserade befolkningsgrupper (COM(2009)0382 – C7-0095/2009 – 2009/0105(COD)) (A7-0048/2009).

Lambert van Nistelrooij, föredragande. – (NL) Europaparlamentet är dynamiskt. Från fiske och Cites går vi över till människor, för det är viktigt att de också behandlas ansvarsfullt. Jag är glad över att vi kan införa ändringar i förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden vad gäller bostadsinsatser till förmån för marginaliserade befolkningsgrupper i unionen.

Jag är också glad över att vi i förra veckan vid första behandlingen lyckades komma fram till en överenskommen om en rad rättsliga problem som uppstod inom ramen för Lissabonfördraget. Tillsammans

har vi kommit fram till en formulering av den första ändringen i lagstiftningen enligt Lissabonfördraget, den första ändringen i lagstiftningen under den här nya valperioden. En rad andra förslag har blockerats, men inte det här förslaget. Jag vill också tacka er, mina damer och herrar, för era påtryckningar. Tillsammans sade vi att "det här var en överenskommelse redan inom ramen för Nicefördraget". Men framstegen var inte tillräckliga. De var kopplade till andra områden, och det är anledningen till att vi inte kunde nå någon överenskommelse under det svenska ordförandeskapet.

Det talas också om en ny situation i år, eftersom 2010 är det europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning, det allra bästa året för att genomföra den här typen av instrument.

Men jag är också glad och nöjd över att de projekt som ursprungligen var avsedda för problemgrupper i stadsområden nu också kan dras igång och genomföras i landsbygdsområden. Insatserna kommer dessutom att vara tillämpliga i alla medlemsländer i Europeiska unionen.

När det gäller sammanhållningen är det fortfarande en samverkan mellan social sammanhållning, ekonomisk sammanhållning och territoriell sammanhållning. I förslaget framhävs särskilt den sociala dimensionen, den sociala sammanhållningen. Under samrådsförfarandet har jag också kunnat betona ett antal frågor som jag kommer att upprepa för er nu. 1. Utvidgning till alla EU:s medlemsstater, till samtliga 27 medlemsstater i Europeiska unionen. 2. Hållbarhetskriteriet. 3. Fastställande av fler specifika kriterier för att integrera den här typen av byggnadsprojekt i samhället. Många nuvarande bostäder uppfyller i själva verket inte kriterierna och utgör dåliga bostäder på dåliga platser. Att återuppbygga på dåliga platser löser ingenting. Att betala ut medel – och vi talar om en halv miljard euro per år som kan utbetalas genom regionalfonderna – är i sig omotiverat om vi inte väljer bra platser. Därför måste vi specificera fler utförliga kriterier.

Inget av det här kommer naturligtvis att lösa problemet för de 9 miljoner romerna, men bostadsfrågan är viktig, den fysiska aspekten är viktig och medlemsstaterna kan nu sätta igång och göra något. Jag vill be Europeiska kommissionen, den avgående kommissionsledamoten, att besvara frågan om vi kommer att få närmare information om hela paketet och involveras i det.

Slutligen vill jag säga att jag i min tidigare befattning ansvarade bland annat för husvagnsproblemet i Nederländerna, och jag vet hur svår den frågan var. Jag har besökt Rumänien och andra länder i östra Europa, och jag känner igen mycket av det jag såg. Jag tror att det verkligen är mycket bra att vi nu kan anta det här beslutet. Utan bra bostäder, bra platser samt en kompletterande socialpolitik, utbildning och sysselsättning kommer vi inte att lyckas. Jag är mycket glad över att vi kunde göra det här, och jag tackar er alla för ett gott samarbete under de senaste månaderna.

Paweł Samecki, ledamot av kommissionen. – (EN) Förslaget som vi diskuterar i dag är ett tydligt tecken på alla EU-institutioners vilja att främja en integration av extremt marginaliserade och utsatta befolkningsgrupper i samhället. I förslaget tillmötesgår man parlamentets och rådets krav, och det bekräftar att strukturfonderna har en roll att spela, inte bara genom att bidra ekonomiskt utan också genom att främja ett integrerat tillvägagångssätt för att hantera sociala och ekonomiska förhållanden för marginaliserade befolkningsgrupper.

Förslaget riktas särskilt till den romska befolkningen som i Europa uppgår till runt 10 miljoner människor. Men i enlighet med de gemensamma grundläggande principerna om integration av romer, utesluts inte andra marginaliserade grupper som lever under liknande socioekonomiska villkor.

I det aktuella förslaget till kompromiss utvidgas bostadsinsatserna till att omfatta alla 27 medlemsstaterna och inte bara de tolv medlemsstater som kommissionen ursprungligen föreslog. Aktuell artikel 7 avser enbart bostadsinsatser i stadsområden, men i ändringsförslaget föreslås att bostadsinsatserna också ska tillåtas i landsbygdsområden. Utvidgningen är motiverad eftersom den största delen av den romska befolkningen i de tolv medlemsstaterna lever i landsbygdsområden och inte i städer.

Enligt ändringsförslaget berättigar utgifter för att renovera och ersätta befintliga bostäder med nybyggda hus till bidrag. I verkligheten kan renovering av extremt dåliga hus innebära ett slöseri med allmänna medel. När förslaget diskuterades efterfrågade utskottet för regional utveckling en särskild hänvisning till åtgärder för att minska segregeringen. I skäl 6 i förslaget ingår nu exempel på insatser för att minska segregeringen, vilka bör göras samtidigt som bostadsinsatser genomförs. Segregerade bostadsområden leder faktiskt såväl till osäkerhet och svårigheter att få tillgång till utbildning eller sysselsättning, som till utsatthet för våld och kriminalitet. Inrättandet av marginaliserade områden, om än med riktiga bostäder och med Eruf-anslag, är definitivt inte vårt mål.

Vi vet att många medlemsstater har genomfört integrationsåtgärder för den romska gruppen särskilt inriktade på bostäder. Det är ingen enkel uppgift att genomföra dessa åtgärder. Strukturfonderna kan utgöra en del i

ansträngningen genom att stödja inte bara bostadsinsatser, utan framför allt åtgärder som förbättrar dessa befolkningsgruppers produktiva kapacitet, som till exempel stöd till små och medelstora företag, kvinnor, entreprenörskap etc.

I det här avseendet skulle jag vilja betona att sammanhållningspolitikens främsta mål är att skapa en konvergens mellan regionala ekonomier genom att främja produktiv kapacitet.

Som ni säkert känner till kommer den nya förordningen att följas av en förklaring av kommissionen – och faktiskt de flesta medlemsstaterna – i vilken det fastställs att stödberättigade bostadsinsatser till förmån för marginaliserade befolkningsgrupper i hela Europeiska unionen enligt Eruf-förordningen är av exceptionell karaktär. Undantaget får på intet sätt anses utgöra en allmän öppning av sammanhållningspolitiken för att finansiera bostadsinsatser.

Jag skulle nu vilja nämna förslaget av utskottet för regional utveckling att införa ett särskilt skäl om kommittéförfarande i texten. I detta sammanhang skulle jag vilja påminna om att de tre institutionerna i princip har nått en horisontell lösning av övergångsbestämmelserna om kommittéförfarande. Syftet med Europaparlamentets, rådets och kommissionens förklaring om genomförandet av artikel 291 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt är att undvika institutionella diskussioner om varje enskilt ärende under den interimistiska perioden innan en ny rättslig ram för kommittéförfarande träder i kraft. Kommissionen beklagar därför införandet av skälet, men kommer – av den anledningen – inte att blockera överenskommelsen mellan medlagstiftarna vid första behandlingen.

Jag ser fram emot debatten.

Jan Olbrycht, för PPE-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag skulle vilja betona att förslaget om ändring av förordningen som vi diskuterar i dag har en dubbel innebörd. Å ena sidan berörs problemen för marginaliserade grupper direkt, även om den termen inte är så väl definierad. Men å andra sidan införs ett inslag som också är mycket viktigt för ekonomin, jag menar möjligheten till anslag från Europeiska regionala utvecklingsfonden för att bygga bostäder, något som orsakade en mycket allvarlig kontrovers under Europaparlamentets förra mandatperiod. Det är utan tvivel en ganska överraskande effekt av krisen. Argument som parlamentsledamöter förde fram för flera år sedan förkastades och anslag till bostäder godkändes endast för de nya medlemsstaterna, medan det i dag och i ljuset av de nya ekonomiska och finansiella omständigheterna finns ett samförstånd för att använda fonderna till bostäder i ett mycket specifikt sammanhang. Jag tror att experimentet som pågår och som är ett mycket positivt inslag bör fortsätta, och anslag till bostäder bör även finnas med i framtida sammanhållningspolitik, precis som i dag.

Georgios Stavrakakis, för S&D-gruppen. – (EL) Herr talman! Jag skulle vilja börja med att gratulera föredraganden Lambert van Nistelrooij, som genom att vara så uthållig och tålmodig under den senaste trepartsdialogen lyckades se till att det här viktiga betänkandet togs upp till debatt i dag och att det röstas om det i morgon, så att inte dyrbar tid går förlorad genom att vi skjuter upp det till i mars.

Betänkandet är mycket viktigt, för bestämmelserna om stödberättigade bostadsinsatser till förmån för marginaliserade befolkningsgrupper utvidgar reglernas tillämpningsområde så att hela Europeiska unionen och inte bara de nya medlemsstaterna omfattas, så som Europeiska kommissionen fastställde i sitt ursprungliga förslag.

Det var otänkbart, både för ledamöterna i min politiska grupp och för vårt utskott, att de gamla medlemsstaterna inte skulle omfattas av utvidgningen av reglernas tillämpningsområde, för vi känner alla till att bostadsproblemen som marginaliserade socialgrupper, särskilt romerna, står inför utgör en allvarlig fråga, med sociala följder i alla medlemsstater i Europeiska unionen.

Vi tror att betänkandet och utvidgningen av bostadsinsatser till att omfatta hela Europeiska unionen stärker sammanhållningen mellan alla regioner, utan diskriminering mellan gamla och nya medlemsstater. Det sänder ett tydligt budskap att gemenskapens medel baseras på principen att bekämpa sociala problem, oavsett i vilken region i unionen de uppstår.

Karima Delli, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman! År 2010 är det europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning, och det är i det här sammanhanget som jag hoppas att vi kommer att anta betänkandet av Lambert van Nistelrooij, som innebär stora framsteg för att förbättra levnadsförhållandena för utsatta befolkningsgrupper, i den mån projekt för att renovera och ersätta befintliga bostäder med nybyggda hus samt för att bekämpa energifattigdom i alla medlemsstater blir berättigade till EU-bidrag genom Eruf.

Förslaget, som Europarådet stöder, är efterlängtat av alla som kämpar för respekt för marginaliserade befolkningsgruppers rätt till integration, framför allt romernas.

För Verts/ALE-gruppens räkning välkomnar jag att unionen gör stora investeringar för att förbättra bostäderna för de mest utsatta befolkningsgrupperna, men vi får inte stanna upp nu när vi har kommit en bit på väg. Vi kommer att vara mycket lyhörda när det gäller hur medlen används, eftersom det inte får medföra att marginaliserade befolkningsgrupper slås ut.

Det finns många exempel på renoveringsprojekt i städer. Ett exempel är restaureringen av Barcelonas centrum och arbetet med att återskapa historiska centrum i de nya medlemsstaterna, som har varit särskilt framgångsrikt när det gäller fastighetsspekulation i och med att hyror och avgifter har skjutit i höjden. Det har i sin tur lett till att de mest utsatta familjerna har drivits bort från städernas centrum.

Dessa människor måste absolut få genuint socialt stöd och tillgång till alla allmänna tjänster, som exempelvis utbildning, vård och kollektivtransport, men – så som vi föreslog under granskningen i utskottet – de måste också få tillräckliga resurser för att kunna stanna i grannskapet, så att det inte blir än mer borgerligt.

Parlamentet måste bedöma projekten som genomförs innan anslagen förnyas 2013 och måste vara med och utarbeta kommande bestämmelser om kriterier för stödberättigande, särskilt med tanke på öppenhet, för att se till att alla enskilda sårbara befolkningsgrupper verkligen får dessa anslag och tillerkänns ett långsiktigt värdigt liv.

Oldřich Vlasák, för ECR-gruppen. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Vi vet av egen erfarenhet hur det är i getton och i slumområden. Människorna som lever på dessa platser har de lägsta lönerna och är ofta arbetslösa eller beroende av socialbidrag. De betalar inte sin hyra, sina elräkningar eller vattenavgifter i tid. I dessa områden ligger ofta skräp kringstrött på gator och bakgårdar. Alla hus som delas av flera eller som inte ägs av någon förfaller. Vi vet av egna erfarenheter att här lever socialt marginaliserade grupper. Dessa kan bestå av endast några få familjer eller individer som bor ett hyreshus eller uppta hela kvarter med tusentals invånare. De kan ligga centralt eller i utkanten av städerna, eller till och med någonstans helt i periferin.

Därför är det bra att den föreslagna ändringen utvidgar tillämpningsområdet för anslagen från europeiska fonder att omfatta bostäder till marginaliserade grupper och gör det möjligt att investera resurser inte bara i städerna, utan även på landsbygden, antingen genom reparationer av befintliga bostäder eller genom att bygga nya hus. Jag är emellertid fast övertygad om att enbart fysiska investeringar i infrastruktur inte kommer att lösa de problem som förknippas med getton. Att skräp forslas bort, husfasader repareras, uppgångar renoveras och hus målas innebär inte att en plats efter några år inte ser ut som den gör i dag. Getton handlar inte bara om miljön eller byggnaderna, utan också om de människor som bor där. Vi bör därför i framtiden söka efter sätt att kombinera denna investering med socialt arbete på plats och komplettera den med sysselsättningsstöd för människorna som lever i dessa getton, och framförallt möjliggöra för ungdomar att ta sig ut ur fattigdomsfällan. Endast på detta sätt kan getton och slumområden bli en riktig del av våra städer.

David Campbell Bannerman, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! I ändringsförslag 1 i denna resolution om bostäder föreslås en utvidgning av användningen av Europeiska regionala utvecklingsfonden till alla medlemsstater, inte bara till de som anslöt sig 2004. Så detta berör direkt Storbritannien.

Av resolutionen och det betänkande som får stöd framgår att romerna utgör den största marginaliserade befolkningsgruppen, och att det finns andra som lever under liknande socioekonomiska förhållanden.

Den totala budgeten för den europeiska sammanhållningspolitiken uppgår till svindlande 347 miljarder euro under sju år – ännu större än många ekonomier.

Mina väljare i East Anglia är redan mycket bekymrade över omfattningen av icke-bofasta och romska befolkningsgrupper, i synnerhet i Essex. De kommer att bli arga om några av dessa åtgärder skulle främja ytterligare massinvandring till EU.

I Storbritannien har befolkningen redan ökat med tre och en halv miljon – motsvarande halva Londons storlek – under de tolv år som gått sedan Labourregeringen kom till makten 1997. Dessutom, eftersom nästan nio av tio nya brittiska hushåll – 86 procent – kommer att bero på invandring under de kommande 30 åren verkar den här typen av förslag vara ännu ett brohuvud för ökad invandring till Storbritannien. Vi har inte plats. Det handlar om utrymme och inte om människors.

Kontrollerad invandring genom uppehållstillstånd och visum är bra, men okontrollerad invandring är dåligt därför att det snabbt leder till extremism, något som ingen av oss önskar.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Herr talman! Bidrag till bostadsinsatser för hushåll som lever under särskilt svåra socioekonomiska förhållanden är i sig en mycket bra idé. Att stad och landsbygd kommer att kunna dra lika stor nytta av bidraget är också mycket välkommet. Bidraget får dock inte på några villkor enbart tilldelas vissa medlemsstater och vissa grupper, så att dessa tydligt favoriseras. Det skulle innebära en uppenbar diskriminering av de övriga grupperna. Det är emellertid exakt vad detta förslag innebär. Det är särskilt inriktat på den romska befolkningen och på lagliga invandrare.

Dessutom måste marginalisering alltid bekämpas bilateralt – å ena sidan från myndigheterna, men och å andra sidan också från de berörda grupperna, som även bör spela en aktiv roll i sin integration. Slutligen måste vi noggrant utvärdera hur värdefulla alla dessa åtgärder är, och vi måste tydligt säga nej till företräde baserat på etniska kriterier.

Livia Járóka (PPE). – (HU) Jag skulle vilja välkomna ändringsförslagen till Europeiska regionala utvecklingsfonden och gratulera min kollega Lambert van Nistelrooij till hans betänkande. Eruf stöder flera program som på ett betydande sätt skulle kunna förbättra – och förbättrar – levnadsförhållandena för romerna, som är Europas största och socialt mest utestängda minoritet. Men man bör inte glömma bort andra grupper som lever under liknande sociala och ekonomiska förhållanden.

Målsättningen har under en lång tid varit att bostadsåtgärderna inte längre ska begränsas till städer, utan bör utvidgas till byggande av nya bostäder. Dessa stödformer bör även göras tillgängliga för de gamla medlemsstaterna, eftersom detta problem berör hela Europa. Områden som jämfört med det regionala genomsnittet är mycket underutvecklade och som kännetecknas av gettobildning hämmar utvecklingen i hela Europa. En mycket stor andel av romerna bor i missgynnade områden över hela Europa, områden som har utvecklats med hjälp av betydande stöd.

Det behövs omedelbara och gemensamma åtgärder. Därför måste vi noga överväga att på EU-nivå avgränsa några av de resurser som enbart är avsedda för att höja standarden på de statistiska enheterna på LAU 1-nivå. Det är mycket viktigt att införa en integrerad strategi i denna förordning, som säkerställer att åtgärder kommer att vidtas inom ett mer omfattande och sammansatt ramverk som även omfattar utbildning, ekonomisk verksamhet och samhällsservice. Det som behövs, i överensstämmelse med parlamentets ståndpunkter, är en sammansatt handlingsplan på gemenskapsnivå som sträcker sig över partigränser och cykler, en handlingsplan som med hjälp av tillräckliga ekonomiska resurser och juridisk bärkraft kan åstadkomma en betydande förbättring på varje Laekenindikator som återspeglar den sociala utslagningens verkliga omfattning.

Monika Smolková (S&D). – (SK) Regionalpolitikens syfte är att eliminera de ekonomiska och sociala skillnaderna. EU har 27 medlemsstater uppdelade i 271 regioner. I var fjärde region ligger BNP per invånare under 75 procent av genomsnittet i de 27 EU-länderna. Det är en alarmerande siffra.

EU:s regionalpolitik ger ett mervärde genom åtgärder som genomförs direkt på området. Den bidrar till att finansiera särskilda projekt till förmån för regioner, städer, byar och deras invånare. Ett mycket positivt steg i rätt riktning togs förra året när Europaparlamentet ändrade reglerna för Europeiska regionala utvecklingsfonden, så att alla medlemsstater kunde använda den för att minska byggnaders energiförbrukning.

Vi har redan i dag konkreta positiva resultat. I många städer har vi isolerat byggnader, något som märkbart har påverkat det estetiska värdet, livskvaliteten och bidragit till minskade levnadskostnader. Jag kommer från östra Slovakien, ett område som ligger långt under EU-genomsnittet. Jag välkomnar därför det nya utkastet till förordning, vars målsättning är att utvidga stödberättigandet till bostadsinsatser till förmån för marginaliserade befolkningsgrupper.

På 2000-talet lever många människogrupper under förnedrande omständigheter. Deras sociala status gör det omöjligt för dem och deras familjer att skaffa sig bättre bostäder. Lokala myndigheter kommer därför gradvis att kunna integrera denna grupp invånare i den stora massan. Jag välkomnar detta förslag och jag stöder det, tillsammans med mina kolleger från Slovakien och S&D-gruppen.

Trevor Colman (EFD). – (EN) Herr talman! Det problem som betänkandet och dess ändringsförslag om finansiering från Europeiska regionala utvecklingsfonden påstås ta itu med är frågan om hemlösa, eller som de benämns i betänkandet, de marginaliserade befolkningsgrupperna. EU:s lösning är att lägga ut miljontals euro på att renovera och bygga tusentals hus.

I början handlade betänkandet om finansiering av bostäder i medlemsstater som hade anslutit sig till EU den 1 maj 2004 eller efter det datumet. Nu ska finansiering betalas ut till alla medlemsstater. Enligt 2007 års "South-West Observatory Report" för de sydvästliga grevskapen i Storbritannien har områdets befolkning ökat snabbt, helt beroende på migration. Trots starka och växande protester från allmänheten mot denna utveckling, och trots många föreslagna byggplatser olämpliga lägen, dundrar EU:s program för byggande av bostäder på i Storbritannien, helt utan hänsyn till demokratiska förfaranden.

South-West Leaders' Council har nu tagit kontroll över, och fått bifall för, planeringen – ett klassiskt EU-exempel på lagstadgade befogenheter som utövas av ett ej författningsreglerat organ. Det råder en stämning av stigande förfäran bland allmänheten i Storbritannien. En obegränsad, okontrollerad invandring underblåser allmänhetens ilska. En finansiering som stöder bostadsbyggande i Storbritannien, och därmed uppmuntrar ännu fler invandrare att komma till våra kuster, förvärrar bara en redan instabil situation.

Om inte, vilket ursprungligen var avsikten, betänkandet rör de länder som anslöt sig till EU den 1 maj 2004 eller efter det datumet, kommer livet i Storbritannien, särskilt på landsbygden, att förändras avsevärt och medföra en lika stor förtrytelse bland det brittiska folket.

Iosif Matula (PPE). – (RO) Jag välkomnar det framlagda betänkandet och gratulerar Lambert van Nistelrooij för hans sätt att behandla och färdigställa det. Jag anser att Eruf-förordningen måste ändras så att staterna tillåts använda dessa medel för att renovera och bygga bostäder åt marginaliserade befolkningsgrupper. Målsättningen för de åtgärder som vidtas av nationella och lokala myndigheter måste vara en hållbar social integration av dessa befolkningsgrupper, både i städer och på landsbygden.

Jag välkomnar det faktum att den samlade satsningen för att stödja den romska befolkningsgruppen måste involvera Europeiska unionens alla medlemsstater. Orsaken är att romerna utgör den största marginaliserade befolkningsgruppen i Europa, med en omfattande gränsöverskridande rörlighet inom Europa. Vi måste emellertid också ta hänsyn till andra gruppers behov, särskilt de lagliga invandrarna och grupper av arbetstagare med tillfälliga anställningar i andra EU-länder. Därför är det en bra idé att tillåta användning av Eruf-finansiering för bostadsbyggande i alla EU-länder.

Jag tror att detta program blir framgångsrikt, och jag hoppas att vi kommer att fortsätta genom att inleda en ny fas, och stödja familjer från marginaliserade befolkningsgrupper genom tillhandahållande av lämpliga lokaler och genom att hjälpa dem att söka och behålla anställningar, särskilt under den rådande krisen. Jag stöder detta betänkande som också kommer att möjliggöra för Rumänien att få tillgång till medel för att främja en social integration av marginaliserade människor, däribland romer, både i städerna och på landsbygden.

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Målsättningen för detta betänkande om Eruf är att utvidga stödberättigandet av insatser i bostadssektorn, till förmån för de marginaliserade befolkningsgrupperna i våra medlemsstater. Hittills har detta stöd endast gällt marginaliserade befolkningsgrupper som lever i städer i de nya medlemsstaterna. Eftersom en stor majoritet av de marginaliserade befolkningsgrupperna bor på landsbygden och i skjul kan de inte ta del av detta stöd för att ersätta bostäder av väldigt dålig kvalitet.

Det handlar i grunden om att fylla en lucka och ge medlemsstaterna och deras regioner större möjligheter, i form av en politik som lindrar dessa befolkningsgruppers särskilda svårigheter.

Jag välkomnar också likabehandlingen av medlemsstaterna, därför att marginaliserade befolkningsgrupper som är i behov av hjälp och integration förtjänar vår omsorg, oavsett vilken medlemsstat de tillhör.

Om detta viktiga betänkande i kampen mot fattigdom och för mänsklig värdighet godkänns vid första behandlingen, kommer det också att vara möjligt att snabbt genomföra det i den ekonomiska återhämtningsplanen, och därmed snabbt reagera på denna kris som berör oss alla.

Sophie Briard Auconie (PPE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Den europeiska sammanhållningspolitiken skapades för att med hjälp av betydande finansiella medel hitta riktiga svar till de frågor som ställts genom övrig europeisk politik. Den var framförallt avsedd att hjälpa de mest utsatta medlemsstaterna att hantera konkurrensen inom den inre marknaden.

I dag är dess huvudsakliga uppgift att hitta lösningar på de utmaningar som öppnandet av gränserna och den fria rörligheten för personer medfört, något som är mycket bra men som kan orsaka tillfälliga svårigheter. Problemet med den romska befolkningsgruppens levnadsförhållanden är kopplat till öppnandet av gränserna. Detta är i högsta grad en EU-fråga. Därför är det inte mer än rätt att alla medlemsstater ska kunna använda

sig av Europeiska regionala utvecklingsfonden (Eruf) för att bygga bostäder till romerna och därigenom säkerställa en äkta solidaritet mellan de europeiska medborgarna.

Jag har i flera ändringsförslag som lagts fram i utskottet för regional utveckling begärt att denna åtgärd ska utvidgas till Europeiska unionens samtliga medlemsstater. Jag är glad över att denna åsikt har anammats, och jag ger mitt fulla stöd till detta ändrade förslag.

Enligt min åsikt bör detta utvidgade stödberättigande till bostäder för utgifter samfinansierade av Eruf få oss att överväga andra utvecklingsmöjligheter, på medellång och lång sikt. Det kan handla om att finansiera berättigandet till bidrag eller om öronmärkning av fonder till vissa strategiska prioriteringar.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Även jag välkomnar med glädje ändringen av Eruf-förordningen. Jag anser att detta nu är ett konkret instrument som kan vara till stor hjälp i att hitta riktiga gemensamma lösningar på EU-nivå för att förbättra situationen för den romska befolkningsgruppen, även om detta instrument inte bara hjälper romerna, utan också andra marginaliserade befolkningsgrupper.

Till de kolleger som talade om invandring vill jag säga att om skillnaderna minskar och levnadsförhållandena förbättras, så fungerar detta för att motverka invandring, och jag tror att vi kan förvänta oss samma resultat här också.

Jag skulle vilja nämna några aspekter som i alla händelser måste beaktas i förordningen och dess genomförande. Det är av största vikt att dessa resurser tillhandahålls inte bara i städerna utan även på landsbygden, så att de kan användas för att öka tillgången till bostäder genom både renovering och nybyggnationer, samt att en minskning av segregationen ska vara en viktig målsättning. Det är också viktigt att tillvägagångssättet är integrerat, och följaktligen bör det gå hand i hand med utbildnings- och sysselsättningsprogram så att det utgör en hållbar och bestående lösning. Låt mig tillägga att en viktig prioritering för ordförandeskapstrion är en förbättring av romernas situation. Det spanska ordförandeskapet vidtar betydande åtgärder i denna riktning, och även det ungerska ordförandeskapet kommer att fortsätta med det.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill först gratulera min kollega Lambert van Nistelrooij för hans flit och ledarskap inom detta mycket viktiga område.

Att äga ett hem är något som jag tror många människor längtar efter, och det påminner mig om de första raderna i en dikt av en irländsk poet som jag lärde mig för länge sedan. Den lød: "Å, att ha ett litet hus! Att äga härden, stolen, ja allt! Skänken fylld med skinande servis, | Och en hög med torv mot vägen!"

Jag anser att det vi gör här i dag är att hjälpa till att förverkliga denna dröm för många människor i hela Europeiska unionen, men särskilt för den romska befolkningsgruppen.

Det har påpekats, och efter att ha diskuterat detta, anser vi att det bör utvidgas till andra marginaliserade grupper. Jag tänker särskilt på mitt eget område Limerick där man, på platser som Myross och Southill, har lidit mycket på grund av narkotikalangning och det våld som är förknippat med detta. Det behövs nu en betydande upprustning för att lindra dessa hemiska förhållanden.

Detta kan enligt förslagen göras, och det kommer också att ge byggnadsindustrin en betydande skjuts, som på grund av den ekonomiska nedgången har lidit stor skada i hela Europeiska unionen.

Vi agerar alltså vid rätt tidpunkt, vilket kan gynna de mest marginaliserade, så att de alla kan se fram emot att ha ett hus, en härd, en stol och den skinande servisen.

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) Att utvidga berättigandet till bostadsinsatser, finansierade genom Eruf och till förmån för marginaliserade befolkningsgrupper, kommer att hjälpa medlemsstaterna att förbättra hanteringen av EU-medlen. Min personliga åsikt är att detta stödberättigande måste gälla alla medlemsstater.

Förordning (EG) nr 1080/2006 omarbetades nyligen för att medlemsstaterna ska kunna förbättra bostädernas energieffektivitet. I den nya förordningen fastställs en nivå på 4 procent. För att texten ska bli mer enhetlig och för att minska byråkratin vore det kanske en god idé om vi behöll samma procentsats.

I de nya bestämmelserna fastställs behovet att främja några projekt för stadsbebyggelse för områden som hotas av materiellt förfall eller social utslagning, och för marginaliserade befolkningsgrupper. Detta omfattar även de områden som drabbats av katastrofer som översvämningar eller jordskalv. Jag vill avsluta med att uppmana kommissionen att arbeta tillsammans med medlemsstaterna, och att använda 2010 till att se över

de operativa programmen så att de kan förbättra hanteringen av EU-medlen med målsättningen att förbättra det sociala bostadsbeståndet.

Jan Březina (PPE). – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Det är ett välkänt faktum att följderna av den nuvarande ekonomiska krisen drabbar de socialt sårbara grupperna hårdast. Jag välkomnar därför att EU letar efter sätt att hjälpa dessa människor. Även om det redan är möjligt för Europeiska regionala utvecklingsfonden att ingripa för att hjälpa marginaliserade befolkningsgrupper i städer, så har landsbygden hittills så gott som utestängts från den här typen av insatser och måste hålla till godo med utbetalningar från den finansiellt svagare fonden för landsbygdsutveckling. Jag är fast övertygad om att denna ekonomiska obalans måste rättas till. Det är viktigt att de godtagna utgifterna inte begränsas till att ersätta befintliga byggnader med nya, utan även inkluderar renovering av befintliga bostadshus. Detta skulle på ett märkbart sätt utöka räckvidden för möjliga insatser och öka åtgärdernas effektivitet.

Särskilt i de nya medlemsstaterna är dessa gruppers bostadssituation ofta kritisk, och lösningar kräver omedelbara och beslutsamma insatser av offentliga organ. En stor möjlighet öppnar sig för EU:s strukturfonder att på ett effektivt sätt komplettera nationella resurser, som i sig själva är otillräckliga för att kunna åstadkomma en genomgripande förbättring av situationen.

Jag håller till fullo med om det särskilda omnämnandet av romerna som utgör den största marginaliserade befolkningsgruppen, samtidigt som jag stöder åsikten att insatser som inriktar sig på romer inte ska utesluta andra människor som befinner sig i liknande sociala och ekonomiska omständigheter.

Zigmantas Balčytis (S&D). – (LT) Människor i hela Europeiska unionen har svårt att renovera sina hem, men situationen är särskilt komplicerad i EU:s nya medlemsstater. De nya medlemsstaterna förenas av ett gemensamt kännetecken – de ärvt alla bristfälliga hyreshus, som är mycket dyra att underhålla, och renoveringsarbeten utförs antingen väldigt långsamt eller inte alls. Det är mycket viktigt att tillämpningen av denna förordning inte helt begränsas till stora, socialt isolerade befolkningsgrupper, utan att bestämmelserna också kan tillämpas på de socialt mest utsatta grupperna som funktionshindrade, fattiga, behövande unga familjer, invandrare och andra som också lider av social isolering och inte har möjlighet att renovera sina hem. Jag är övertygad om att genom att utnyttja hjälpen från strukturfonderna kan denna handling ge alla regioner i EU en möjlighet att investera i social infrastruktur och säkerställa tillgången till bostäder. Detta kommer i sin tur inte bara att bidra till att minska social isolering, utan även bidra till skapandet av en stabil social, ekonomisk och miljömässig trygghetspolitik i hela gemenskapen.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Herr talman! I kommissionens förslag om förordningen om Europeiska regionala utvecklingsfonden förutsätts att insatser på området för bostäder kan börja tillämpas enbart i städer och i form av renovering av befintliga bostäder. Bestämmelserna omfattar inte landsbygdsområden, vilket betyder att många människor från marginaliserade sociala grupper som bor i länderna i Central- och Östeuropa inte kommer att gynnas av de föreslagna lösningarna. Detta beror på att i de nya medlemsstaterna lever de fattigaste befolkningsgrupperna, de som lider av social utestängning på grund av sin låga materiella status, huvudsakligen på landsbygden.

Jag anser att införandet av ändringar kommer att vara ett fördelaktigt tillägg till förordningen, som även kommer att ge skydd åt befolkningsgrupper som lever utanför stadsområdena, och ge ett avsevärt stöd åt det arbete som Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling utför. Den här typen av ändring kommer att göra det möjligt att förbättra den materiella statusen hos de fattigaste samhällsgrupperna, där människor är missgynnade på grund av platsen där de bor. Orsaken till detta är att i de nya medlemsstaterna är skillnaderna i levnadsstandard mellan landsbygd och städer mycket större än i Väst Europa. I denna del av Europa är materiell status tyvärr fortfarande ett påtagligt hinder för tillgång till utbildning, sysselsättning och deltagande i kulturlivet. Att ge de människor som är värst drabbade av social utslagning bättre boendeförhållanden kommer att ge dem möjlighet att förbättra sin sociala status och uppmuntra dem att utveckla sig själva. Lokala myndigheter och icke-statliga organisationer bör ansluta sig till insatserna och hjälpa till på området för att bekämpa den sociala utslagningen.

Nuno Teixeira (PPE). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot! Tillåt mig börja med att framhäva föredraganden Lambert van Nistelrooij's betydelse i hans strävan efter samstämmighet i denna fråga, och för hans ständiga vilja att inkludera andra bidrag i sitt betänkande.

I morgon kommer vi att rösta om ändringsförslagen till Eruf-förordningen, som är av särskild betydelse för de så kallade gamla medlemsstaterna och även för Portugal. Dessa ändringar kommer att utvidga användningen av Eruf inom bostadssektorn till förmån för marginaliserade befolkningsgrupper, eftersom dessa resurser för tillfället bara kan användas till utveckling av stadsområden.

De ändringsförslag som jag och min kollega föreslagit, och som antogs med stor majoritet i utskottet för regional utveckling, kommer att möjliggöra för de gamla medlemsstaterna – och inte enbart för de nya, vilket föreslogs i det ursprungliga förslaget – att även erhålla denna möjlighet till finansiering.

Därmed försökte jag undvika att skapa prejudikat – vilket jag anser är farligt – som skulle utestänga alla de gamla medlemsstaterna från detta, och med största sannolikhet från ytterligare användning av stöd från unionen. Det skulle sakna mening eftersom bostadsproblem, särskilt bland marginaliserade befolkningsgrupper, finns i både de nya och de gamla medlemsstaterna.

Jag välkomnar möjligheten att få upprepa att EU-medlemskapets längd inte får vara ett kriterium i fördelningen av strukturfonderna, och att detta kriterium omedelbart måste frångås.

Förhandlingen om sammanhållningspolitiken efter 2013 måste grundas på solidaritet och inriktas på geografisk sammanhållning. Den måste också styras så att de områden som varit föredömliga i sin användning av gemenskapsstödet belönas snarare än bestraffas.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Herr talman! Inom ramen för dagens debatt skulle jag vilja uppmärksamma det kontroversiella förslaget att ändra artikel 47 i kommissionens förordning från 2006. I denna artikel föreskrivs att de bostadsområden som väljs ut för insatser ska uppfylla minst tre av artikelns kriterier. I den nya förordningen föreslås kvalificering på grundval av endast ett av dessa kriterier, vilket i praktiken innebär att områden som inte är berättigade kan söka finansiering genom att anpassa sin situation till de rättsliga kraven. Jag vill påpeka att kriteriet "svagt utvecklad ekonomisk aktivitet" är mycket enkelt att uppnå i nya bostadsområden på landsbygden. Då kommer hjälpen till bostäder istället att gå till byggnadsspekulanter och rika invånare med nya egendomar.

Frédéric Daerden (S&D). – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det står klart att bostadsfrågan är svår att hantera på EU-nivå, därför att den egentligen inte faller inom EU:s befogenheter. Det är dock allmänt erkänt att det är nödvändigt att bygga bostäder av god kvalitet för att säkerställa social sammanhållning och för att se till att kommissionens plan för ekonomisk återhämtning faller väl ut.

Jag är därför glad över att finansieringen av investeringar inom bostadssektorn, och särskilt inom området för energieffektivitet, alltmer omfattas av strukturfonderna. Men vi måste gå vidare. Utöver detta förslag bör vi särskilt uppmärksamma de hemlösa, som man har uppskattat till 3 miljoner i Europa.

Denna punkt är därför en av prioriteringarna för det belgiska ordförandeskapet, som tillträder under det andra halvåret 2010. Jag hoppas att det kommer att leda till att denna fråga sätts upp på EU:s dagordning, så att vi kan sätta igång ett mer formellt arbete i frågan. Detta arbete kommer bland annat att omfatta ett införande av exakta metoder för registrering av antalet hemlösa människor, i syfte att uppnå en global medvetenhet om detta fenomen och öka stödet för subventionerat boende.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Jag är medveten om att detta betänkande särskilt avser romska familjer och andra specifika grupper.

Jag vill betona att alla dessa människor förtjänar och behöver ändamålsenliga, subventionerade bostäder. Parlamentet bör emellertid inte glömma bort att det finns många människor i vanliga samhällen, både i städer och på landsbygd, som lever i bostäder med mycket låg standard och som saknar möjlighet att få ett anständigt boende. Dessa människor behöver få veta att parlamentet erkänner deras behov. De är precis lika mycket marginaliserade, antingen på grund av fattigdom, narkotika eller kriminalitet.

En fråga som oroar de som tillhandahåller subventionerade bostäder på Nordirland är reglerna kring offentlig upphandling. Även om de är avsedda att främja en rättvis konkurrens i hela Europeiska unionen, har de oavsiktliga negativa effekter på utvecklingen av de starkt behövda subventionerade bostäderna i marginaliserade samhällen. Detta beror i huvudsak på svårigheten att erhålla mark på en marknad som tills helt nyligen tillhört spekulanter.

Nordirland har drabbats hårt av detta problem, vilket förra året innebar att man inom programmet för subventionerade bostäder var tvungen att ordna ersättningsbostäder för 500 av de planerade 1 500 bostäderna.

Vi måste också titta närmare på dessa frågor. Jag skulle vilja uppmuntra det här parlamentet att se detta som en del av bostadsproblematiken i marginaliserade samhällen.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE). – (RO) De nya bestämmelserna om stödberättigande för bostäder ger ett exempel på hur samma fonder kan användas för att uppnå större effekt, utan att överskridas.

Det första steget togs förra året när reglerna för användandet av EU-medel för förbättring av energieffektiviteten mildrades. I detta avseende vill jag bara säga att det var ett litet steg och att den tillåtna procentsatsen skulle kunna granskas på nytt. Det andra steget tas i dag.

I båda fallen handlade det om att anpassa texter, som i vissa fall härrör från mycket olika tidpunkter, till den nuvarande perioden. Därför undrar jag om inte andra aspekter av användningen av EU-medel också bör granskas på nytt, så att de kriterier som inte längre motsvarar de aktuella behoven kan ändras.

Petru Constantin Luhan (PPE). – (RO) År 2010 är det Europeiska året för bekämpning av fattigdom och social utestängning. I strid mot Europeiska unionens grundläggande principer och värderingar står tyvärr ett stort antal människor inför svår fattigdom och marginalisering. Dessa gruppers utsatthet har ökat påtagligt under den rådande ekonomiska krisen. Mot bakgrund av detta välkomnar jag initiativet att utvidga villkoren för stödberättigande inom ramen för Europeiska regionala utvecklingsfonden, som är ett betydelsefullt och viktigt redskap i kampen mot fattigdom.

Med tanke på bostädernas dåliga kvalitet anser jag att det är nödvändigt att påskynda beviljandet av ekonomiskt stöd. Ekonomiskt stöd måste ges till bostäder både i städer och på landsbygden. Dessutom får ingen skillnad göras mellan romerna och andra sociala grupper i liknande situationer vid tilldelningen av detta ekonomiska stöd.

Paweł Samecki, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! För det första vill jag tacka föredraganden för hans arbete. Jag uppskattar det mycket. För det andra har jag två kommentarer om debattens innehåll. Jag hörde några hysa viss oro över eventuella sidoeffekter i form av ökad invandring. Detta förslag handlar inte om incitament för invandring, utan det handlar om på vilket sätt vi ska hantera den rådande situationen. Jag anser, vilket Kinga Göncz nämnde, att det bör ses som ett negativt incitament för invandring.

Den andra kommentaren är beträffande innehållet. Kommissionen kommer naturligtvis att se fram emot översynen av de operativa programmen. En förutsättning för detta är de nationella och regionala myndigheternas initiativkraft, men vi kommer att se mycket positivt på sådana förändringar.

Låt mig slutligen välkomna denna debatt som fastställer parlamentets åtagande beträffande integrationen av marginaliserade grupper. Det är ytterligare ett steg till stöd för ett öppet och integrerat Europa 2020. Jag tror vi kan räkna med att de nationella och regionala myndigheterna kommer att använda dessa nya möjligheter på ett bra sätt.

Lambert van Nistelrooij, föredragande. – (NL) Jag är mycket nöjd med stödet och kreativiteten, men vid denna tidpunkt vill jag betona att vi ännu inte nått målet. Vi antar ramarna, men kriteriet måste sedan fastställas och det är fortfarande utomordentligt spännande, därför allt går att göra med pengar – även felaktigheter – något som jag fortfarande har ett par invändningar mot. Det här är något som jag utan tvivel kommer att påminna den nya kommissionsledamoten och rådet om.

En annan sak är att det, på sätt och vis, är en frivilligt ram. Denna ram ges nu till medlemsstaterna i lagstiftningen. Det är inte säkert att den därefter kommer att prioriteras. I detta hänseende efterlyser jag aktiv information från kommissionen, därför att det i princip handlar om ett val. Vi har i dag fått höra att "Ni väljer för Europa", och för denna nya kommission med sociala förtecken är det viktigt att vi deltar aktivt i genomförandet. De sociala grupperna i fråga måste också delta i genomförandet, för då kommer vi att få en bättre produkt och ett hållbarare resultat.

Jag vill tacka alla ännu en gång, och jag hoppas på ett positivt resultat i morgon. Vi kommer att vara uppmärksamma och följa händelseutvecklingen med intresse.

Till sist, det faktum att vi är den första lagstiftande handlingen enligt det nya fördraget beror i huvudsak på den prioritering vi har fastställt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum på torsdag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Ádám Kósa (PPE), skriftlig. – (EN) Jag anser verkligen att kommissionen gjorde rätt i att föreslå en ändring av förordning (EG) nr 1080/2006 om Europeiska regionala utvecklingsfonden vad gäller stödberättigade bostadsinsatser till förmån för marginaliserade befolkningsgrupper. Jag tror dessutom att även rådet insåg vikten av förslaget, genom att understryka behovet av en ny integrerad stånpunkt. I Centraleuropa, och särskilt i Ungern, finns det många svårt funktionshindrade personer som lever i gamla, förfallna hus. Många av dessa ställen var slott eller herrgårdar före andra världskriget, men kommunismen glömde bort dem och de människor som placerades i byggnaderna. Jag vet att många missgynnade grupper har särskilda levnadsförhållanden och problem, och jag känner starkt att vi måste ta hänsyn till konsekvenserna av den finansiella och ekonomiska krisen. Vi bör stödja sådana ändringsförslag – i överensstämmelse med samhällsintressenternas åsikter – som möjliggör mycket bättre integrerade projekt, och som på samma gång inbegriper byggnadsindustrin, turismnäringen, arbetsmarknaden, landsbygdsutvecklingen och den sociala integrationen. Vi kan inte låta de europeiska skattebetalarnas pengar spenderas på projekt som inte leder till någonting. Vi måste fokusera på riktiga lösningar.

14. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

15. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 20.10.)